

TORONTO NARA

**PLIAGA SEVERNÉHO
PANTEONU**

OZ RANČ NÁDEJ 2014

Toronto Nara
(Michal Albert)
PLIAGA SEVERNÉHO PANTEONU

Copyright © PhDr. Michal Albert (alias Toronto Nara), 2014
Photos © PhDr. Michal Albert (alias Toronto Nara), 2014

Vydal OZ Ranč Nádej, 2014
Miesto vydania: Svätý Anton
Druh väzby: lepená V2

Všetky práva vyhradené. S výnimkou citácie v recenzii a kvalifikačných prácach nesmie byť žiadna časť tejto knihy Pliaga Severného Panteonu reprodukována žiadnou formou, ani elektronickým či mechanickým spôsobom, vrátane systémov na ukladanie a vyhľadávanie informácií (v slovenskom a inom jazyku), bez výslovného a písomného súhlasu vlastníka copyrightu.

ISBN 978-80-971581-0-1

POĎAKOVANIE.

**Túto svoju literárnu prvotinu venujem svojim rodičom
Františkovi Albertovi, Viere Albertovej,
starej mame Paulíne Vargovej a synovcovi Andrejkovi.**

Ďakujem najlepšiemu kamarátovi Ondrejovi Binderovi za to, že mi dal nádej pri písaní knihy. Ďakujem OZ Ranč Nádej za sponzorský príspevok na vydanie tejto knihy. Za cenné rady a povzbudenie pri písaní Pliagy Severného Panteonu som vďačný aj spisovateľovi doc. PaedDr. Antonovi Laučekovi, PhD. Za pomoc s jazykovými korektúrami ďakujem ockovi, Monike Hanakovičovej, Z. B. a Alici Baloghovej. Som vďačný aj všetkým múzam, vrátane tých chodiacich múz, ktoré ma pri písaní knihy nejakým spôsobom inšpirovali.

PhDr. Michal Albert, alias TORONTO NARA

**Všetky postavy v knihe sú produktom autorovej fantázie
a nestotožňujú sa so žiadnou reálnou bytosťou.**

PREDHOVOR NAMIESTO CITÁTU

Kresťanský podnikateľ Ondrej Binder hovorí o najväčšom probléme súčasnej slovenskej spoločnosti:

„Beznádej. Ľudia padajú do beznádeje. Neveria už nikomu. Nemajú prácu a keď aj nejakú prácu majú, často nedostanú žiadnu plácu, alebo dostanú neadekvátnu mzdu. Nemajú na lieky, na lekára. Často si nemajú ani za čo opravovať bolestivý chrup. Tí najbiednejší si musia požičiavať peniaze na chlieb za 200, 300, 400 až 2500 percentný ročný úrok, čo je úžera. A spoločnosť proti tomu nerobí absolútne nič. A tým podporujú úžerákov. Seniori nemajú pokoj. Mladí sa neženia a nevydávajú, lebo nemajú kde bývať, a keď majú, nemajú na vysoký nájom. Boja sa založiť si rodinu. Malí podnikatelia a živnostníci musia klamať aby prežili, nie aby mali zisky, ale aby aspoň prežili, lebo systém je nastavený tak, že 90 percent svojich príjmov majú odvieť štátu. Je len otázkou času, kedy všetci skrachujú. Tí najpochvejši už krachli. 90 percent občanov nedôveruje justícii, vymožitelnosť práva je v nedohľadne. Spoločnosť zo slušných a poctivých ľudí robí zlodejov a podvodníkov, a naopak, zo zlodejov a podvodníkov robíme vyvolených a celebrity. Deťom a mládeži ukazujeme, že vyvolený je ten, ktorý pije, fajčí, kradne, nadáva, smilní a udáva. Z negatívnych postáv robíme hrdinov. Ponúkame deťom otravu a keď sa tej otravy najedia, a my na tom celý čas zarábame, potom sme schopní len znížiť trestnoprávnú zodpovednosť z 15 na 14 rokov, a zatvárame 14-ročné deti. Chcel by som sa touto cestou všetkým našim deťom ospravedlniť a poprosiť o odpustenie, ktoré si nezaslúžime. Predávame si vodu, hory, úrodnú pôdu, ktorá nás môže živiť, čo je choré a nenormálne. Žiaľ, z nenormálnych vecí sa stávajú normálne, a z normálnych sa stávajú nenormálne. Ak nás z tohto marazmu politici nechcú vyvieť, nech nám to povedia. Ak to nevedia, nech sa začnú modliť. Lebo aj dnes platí, že bez Božieho požehnania, márne naše namáhania. Aj najväčší ateisti na Slovensku majú kresťanské základy. Rodičia, starí rodičia, prastarí

rodičia boli hlboko veriaci. Ak sa nevrátíme k Cyrilo-metodovským koreňom, a nebudeme z nich čerpať, Slovensko zahynie. “

Ondrej Binder,

kresťan-katolík, ekumén a veľký hriešnik.

(Uverejnené aj na www.ondrej binder.sk)

AUTOR KNIHY O KNIHE

Kniha Pliaga Severného Panteonu je mojou literárnou prvotinou. Odohráva sa v roku 2054. Je o neriešení problémov spoločnosti. Príbeh poukazuje na to, čo sa stane, ak si ľudia nešímajú svoje okolie, ale myslia len na seba. A to v politickom, novinárskom ako aj bežnom živote. Hlavnou postavou je novinár **Samuel Borkovanský**. Jeho partnerka **Barbora Jirková**, ktorá je študentkou 4. ročníka medicíny v Martine, ako jedna z prvých pocíti angažovanie sa Borkovanského do konfliktu v Taliansku. **Juraj Jirko** je otec Barbory Jirkovej. Je predsedom Cechu turčianskych pekárov. **Giuseppe Pantani** je taliansky politik, predseda hnutia Severný Panteon. **Marco Venti** ako umiernený politik sa snaží talianske problémy riešiť umiernené. V príbehu sa vyskytuje aj **Jim Todd**, britský reportér TV United v Prahe. **Paolo Guardini** a **Ivan Samko** sú mieroví aktivisti. Zaujímavou postavou je aj **Jiří Dohán**, demagóg pracujúci v Pardubických oceliarniach. Je pravou rukou G. Pantaniho pre strednú a východnú Európu. **George Walzyniecki** je šéfom Samuela Borkovanského. Pozoruhodnou postavou príbehu je **Jean Pierre Beaucoup** – etik a humanitárny pracovník z Francúzska. Je občianskym aktivistom snažiacim sa o pomoc ľuďom v núdzi. **Maria Theresia Vontellini** je lekárkou z milánskej kliniky G. Pantaniho. A **Sára Mori...** Sára je veľkým prekvapením. Fikcia Pliaga Severného Panteonu nie je propagáciou žiadneho politického hnutia, slúži len na zamyslenie sa spoločnosti nad morálno- kultúrnym stavom.

TORONTO NARA

PROLÓG

Spoločnosť je nastavená ako predsudková. Istý pán pri rozhovore pre Noviny Nádeje povedal zaujímavú myšlienku: nezáleží na tom, čo človek urobí, ale na tom, čo druhí o ňom povedia. A povedal obrovskú pravdu. Žiaľ. Spoločnosť si predsudkovým nastavením dokonca pred všetkým vytvára alibi. Už ani nie je možné niečo vykonať bez každodenných nálepiek. Ak niekto príde s nejakým dobrým nápadom, tak najprv jeho iniciatíva prejde predsudkovým sitom spoločnosti. Keďže cez sito je veľmi náročné prejsť, nápad sa tak často ani nedostane na svet. Lebo sme už predtým daného človeka odsúdili, dali mu všelijaké nálepky. Pod ich nánosom sa už nápad samotný zdá nie tak dokonalý ako bez nálepiek. Dokonca čím viac si tie nálepky na danom človeku všimame, o to viac sa nám celý nápad človeka zdá podozrivý. Až si často svoj strach z dobrého nápadu alibisticky označíme za správny. A povieme si, veď čo by na to povedal ten a ten... A takto si vlastne onálepkujeme aj nápad ako taký. Nápad je už šialený, extrémistický, ide o podradnosť, alebo si jednoducho povieme, že ten človek to s tým nápadom aj tak nemyslí vážne, alebo, že sa ním nič nedokáže a nezmení... Alebo je nápad len jeho populistickým narcistickým obrazom. Jednoducho - nálepky nám dávajú alibi k tomu, aby sme ako spoločnosť naďalej hnili v bahne stojacich vôd. A nepohneme sa tak nikdy k nápadom zdravého rozumu. A to dovtedy, kým dovolíme predsudkom ovládať nás a stáť nám v ceste. Spomeniem japonský model obliekania školou povinných detí do rovnošiat. V krajine vychádzajúceho slnka to robia aj pre zamedzenie aplikovania predsudkov medzi školákmi. Aby sa hoci nadané či dobré dieťa nedostalo do vlny nemilosti pre nie dokonalé oblečenie, kvôli topánkam, ktoré nemajú prúžky či fajku. Aby neprevládla forma pred obsahom. Práve uprednostnenie povrchu pred vnútrom je dieťaťom predsudkového systému.

Práve takéto nastavenie nás vedie do záhuby, pretože si to podstatné pod pozlátkom nevšimneme. Vnútorne umierať budeme dovtedy, kým nezhodíme predsudky z dobrých odvážnych nápadov na dno kultúrnych, teda nekultúrnych dejín.

Spoločnosť v roku 2054 žije podobným životom ako tá súčasná. Bežný človek sa ráno zobudí, uvarí si kávu, pripraví raňajky, umyje sa a ide do práce. Hoci nejde bežným automobilom, ale lietajúcim, resp. mestským lietajúcim autobusom. Mimochodom, tieto autobusy sú z dôvodu obrovsky znečisteného prostredia dotované stopercentne, takže pre ľudí sú absolútne bezplatné. Ba čo viac, za to, že sa do práce dopravujete

hromadnou dopravou v rámci mesta, vám platia. Vo svete žije 9 miliárd ľudí. Niektoré mestá ako Tokio, Londýn, New York, Rím či Miláno sú také preplnené, že cestovanie lietajúcim autom by cestu do práce výrazne predĺžilo. Preto prišla obrovská dotačná podpora pre zvýšenie cestovania ľudí v mestskej hromadnej doprave.

Ľudia okrem toho čelia podobným problémom ako dnes. Hoci dorozumievanie je jednoduchšie vďaka špeciálnym prekladačom hlasu zabudovaným v hlasivkách ľudí, nie každý sa podujal na túto operáciu. Navyše nie každý prístroj funguje stopercentne. Predovšetkým lacnejší prístroj HLAS 3000 je dosť poruchový. Preto je znalosť jazyka stále dôležitá.

Ľudia sa naďalej nepoučili. Volia si ľudí, ktorí nerobia zásadné reformy systému, a tak sa vďaka prejedaniu peňazí zo strany vlád ekonomika absolútne zničila. Peniaze čoskoro prestanú mať hodnotu a začne platiť pravidlo sily. Silnejší bude mať potravu, silnejší prežije. Aj napriek úspešným technickým projektom, ako lietajúce autá, si ich mnohí nemôžu dovoliť, lebo situácia je taká, že existuje nedostatok potravy. Vlastniť pôdu je v tejto spoločnosti kľúčové. Kto ju vlastní, sám si vypestuje svoju stravu.

Predovšetkým je problémom predsudková spoločnosť, v ktorej vás predsudky jednoducho zničia. Keď sa spoločnosť rozhodne zlikvidovať vás, tak to urobí na základe predsudkov a aj ich prostredníctvom. Ak sa o niekom rozšíri povest', že sa nie vždy usmieva, je odpísaný. A pritom je jasné, že každý človek sa aspoň občas neusmieva. Neúprimný predajný úsmev, ako ho poznáme pri reklamách alebo pri telefonátoch spoločností ponúkajúcich nám rôzne tovary, je absolútnym štandardom na všetkých uliciach.

Globalizácia postúpila tak vysoko, že pojmy ako viera, národ, nádej, láska, sú absolútnym tabu. A všetko sa úplne otočilo: z niekedy normálnych vecí sa stali nenormálne. A, naopak, z niekedy nenormálnych normálne. Tak sú dnes v popredí napríklad ľudia s inou sexuálnou orientáciou. Ich snaha o nediskriminovanie vyústila tak vysoko, že vždy mali pocit diskriminácie. A spoločnosť sa bála urobiť stop ústupkom. Vyústilo to do toho, že dnes, teda v roku 2054, sú diskriminovaní práve heterosexuáli.

Išlo to tak ďaleko, že heterosexuáli sa neradi priznávajú k svojej orientácii. Lebo sa boja možných konzekvencií. A tak sa už chlapi s dievčatami na verejnosti zväčša za ruky nedržia.

Situácia so sledovaním ľudí sa posunula až tak, že dnes už nie je problém zistiť, čo si daný človek myslí. Jednoducho si vláda nájde

v databáze konkrétneho človeka a napojí sa na jeho čip umiestnený v mozgu, následne sa daný človek práve cíti, čo preferuje, čo práve chce urobiť... Celý predsudok s ndržaním sa za ruky je vlastne zbytočný, lebo ak je niekto heterosexuál, teda ho láka opačné pohlavie, vďaka tomuto systému je to možné zistiť behom pár sekúnd. Softvérové spoločnosti pracujú na tom, aby sa zdokonalil a na trh uviedol produkt, ktorý už dávno vytvorili. Produkt zvaný „Čítač 3000“ umožní čítanie myšlienok medzi jednotlivými ľuďmi. Stačí sa na človeka pozrieť, vyžiadať si v mysli túto informáciu a tá bude vygenerovaná.

O tom, ako sa milánskej spoločnosti v roku 2054 vodí po duchovnej, estetickej, morálnej či kultúrnej stránke, o tom viacej na ďalších stranách.

1. kapitola

Prvý deň- 8. februára

Je práve pár minút po zápase Anglicko – Taliansko, ktorý vyhrali Taliani gólom z poslednej minúty. Na obvodnom komisariáte v Ríme sedí pár policajtov, ktorí popri práci rozoberajú práve skončený zápas. Je pol desiatej. Očakáva sa pokojný večer, napriek tomu, že sú zvýšené hliadky pre fanúšikov vracajúcich sa z krčiem. Taliansko vyhralo priateľský zápas na horúcej pôde v londýnskom Tottenhame.

„Bol to super zápas, čo povieš?“

„Tá pätička bola super. To bol kúsok!“

„Všímaj teraz Carlo, to bola lahodná prihrávka!“

„No vidíš, vravel som, že vyhráme!“

„Chlapi, poplach, poplach. Šialenec pri Colosseu. Vyhráza sa, že to celé vyhodí do vzduchu. TNT. Skupina Severný Panteon, chlapi, zle je! Vybuchne celý Rím, chlapi! Mobilizujte armádu!“

Predpoklad pokojnej noci sa policajtom nenaplnil. Akýsi psychicky narušený človek hrozí odpálením bomby pri Colosseu ak Rím nekapituluje. Vyžaduje, aby prezident behom hodiny oznámil, že hlavným mestom Talianska sa stáva Miláno. Niektorých táto situácia prekvapila viac, niektorých menej. Skôr to bol hnev, že bude v noci robota, namiesto vychutnávania futbalového víťazstva.

Polícia urobila maximum. Rýchlo zmobilizovala svoje rady, ktoré sa zoskupili pri Colosseu. Ostreľovači boli na svojich pozíciách, vrtníky strážili mesto. Rím sa pripravuje na 2. „Nerov“ požiar. Po pol hodine polícia zistila, že ide o falošný poplach. Chlap, ktorý kričí zo strechy Colossea je len bábka s magnetofónom. Je tam nahraté dookola to isté.

Rím si v tejto chvíli vydýchol. Situácia je však naďalej napätá a v krajine je vyhlásený výnimočný stav. Polícia po vinníkovi pátra. Je otázne, či je za tým hnutie Giuseppe Pantaniho Severný Panteon, alebo nie. Hovorca hnutia Severný Panteon v mimoriadnom vyhlásení povedal: „Severný Panteon sa od tejto aktivity dištancuje a presadzuje skôr osamostatnenie Severného Talianska mierovou cestou. Dôkazom, že nejde o Severný Panteon je aj to, že hlas z magnetofónu žiadal presunutie hlavného mesta Talianska do Milána. Severný Panteon presadzuje názory ľudí severu, ktorí chcú osamostatnenie severného Talianska. Ide teda o populistickú akciu, ktorej cieľom je zneistiť voličov Severného Panteonu. Severný Panteon stojí na strane ľudí Severu a chce pre nich to najlepšie – teda Nový sever.“

„...Už neviem, čo ďalej. Som totálne unavený. Ak ma hodinky neklamú, je práve pol tretej. Áno, vidím dobre. Vidiš Ivan, nepotrebujem ešte okuliare. Ale šéfredaktor nepustí a musím to dokončiť. Prečo si radšej nenájdem menej ubehanú prácu? Aj toto sa ma stále, akoby dokola pýta Barborka. Ja zase neviem, prečo sa ma pýta stále to isté. Mňa tá práca baví, aj keď... Je pravda, že občas by som si vyšiel na dovolenku, skutočnú, bezstarostnú dovolenku,“ povedal som.

„Prepáč, ale Barborka sa ťa stále pýta aj na to, kedy prestaneš fajčiť,“ povedal kamarát Ivan.

„Ivko, vieš, ja by som už aj prestal, ale tvoja neodmysliteľná davidoffka ma stále núti zostať pri tomto našom milom zlozvyku. Rád by som skončil, ale dakedy to naozaj nejde. No nechajme to teraz tak a radšej si zapáľme!“

„No jó, to je správna vec,“ promptne reagoval Ivan.

„Prosím ťa, teraz hovor len po slovensky Ivan, mám dost tej češtiny celý deň,“ povedal som zapáľujúc si cigaretu.

„Sorry, kámo, zabudol som. Vieš, dakedy ani neviem, či som Slovák alebo Čech. Narodil som sa v Pardubiciach, celý život som žil v Blave, výška v Prahe a teraz Žižkov. Som skôr Európan. Ozaj, kam si to chceš ísť na dovolenku?“ pýta sa Ivan.

„Ani nevrav. Som predsa Samuel Borkovanský. Je ťažké opísať samého seba. Ale prvoradá vec, ktorú vždy poviem, je, že sa považujem za milovníka cestovania. Spoznávať nové krajiny je pre mňa najväčšou vášňou. Narodil som sa ako dobrodruh a k svojmu životu jednoznačne potrebujem dobrodružstvá, najmä v iných krajinách. Precestoval som celý svet. Som vďačný za tú možnosť. Nie každý ju mal, ale ja musím poďakovať všetkým tým, ktorí mi v tom boli nápomocní, že sa mi to podarilo. A verím, že ešte toho veľa uvidím. Som rodený cestovateľ a dakedy sa pri novinárčine paradoxne cítim ako uväznený, láka ma Venezuela, Malta, ale rád si pozriem aj Benelux a Škandináviu,“ vyznal som sa Ivanovi v krátkom monológu.

„Ja by som išiel do Benátok, ale je tam vraj smrad,“ dodal Ivan.

„Ja nedám dopustiť na Benátky. Keď sa tam dostaneš, pochopíš, že to nie je o smrade, ale o kráse. Na smrad hneď zabudneš! Skôr som mal strach z komárov, ale na nás ani...“

„Tam sa niečo deje, prepáč Samko!“ skočil mi Ivan do reči.

„Pán Ivan, vy, ktorý žijete v Prahe už pár rokov, neviete, že klasická hádka medzi taxikárom a cestujúcim je v 'Stovežatej' na dennom poriadku? Ten taxikár zrejme natrafil na zorientovaného cestujúceho, a

ten mu to nedá len tak. Neboj, o chvíľu to bude v poriadku,“ upokojoval som kamaráta.

„Máš pravdu pán Samo, vy ste novinár, vy viete všetko.“

„Prepáč, ale ak mi chceš vykať, tak nezabúdaj, že sa vyká v druhej osobe plurálu, takže máte pravdu,“ pokúsil som sa zahrať na múdreho.

„No jó,“ flegmaticky reagoval oslávenec Ivan.

„Nečudoval by som sa keby to bol ten Brit. Učí sa rýchlo, aj keď zo začiatku som ho volal Zmätok,“ dodal som polohlasne, „ale prepáč Ivko, že ťa otravujem takto neskoro večer či skoro ráno. Hoci som ti už gratuloval v krčme, ešte raz, všetko najlepšie k tvojim dnešným narodeninám.“

„Už toľko negratuluj a daj letenku do mesta zvané Venezia!“ povedal Ivan slávnostným tónom.

„Vidím to tak, že do tých Benátok musíme raz skočiť spolu. Vieš, aké super je námestie svätého Marka? Videl si fotky? Prepáč, ja som ti zabudol ukázať fotky! Kde som ich...“

„Nieko klope?“ opýtal sa Ivan. Opäť mi skočil do reči.

„Počkaj... Asi áno. No jó, niekomu asi došiel dohán,“ dodal som.

„Dohán?“ prekvapene sa opýtal Ivan.

„Dobré ráno, pán Ambrovský, dúfam, že sme vás nezobudili,“ hovorím po otvorení dverí garsónky.

„Nie, nie, to je v pohode, zobudil ma synovec z Ostravy, ktorý nečakane prišiel na návštevu. Taxikár ho obral o poslednú hotovosť,“ povedal sused Jiří Ambrovský.

„Treba nejako pomôcť, pán Ambrovský?“ pýtam sa skôr zo slušnosti, než z reálnej túžby ísť teraz v noci pomáhať.

„Nie, nie, to je dobré, len by som vás chcel poprosiť o tabak. Došiel mi. A teraz tak rýchlo nezaspím,“ povedal tuhý fajčiar Ambrovský.

„Samozrejماً vec, vezmite si, koľko vám bude treba,“ hovorím.

„Stačí mi na dve cigaretky. Teraz jednu, zajtra ráno druhú a potom skočím do trafiky. Hm... Porozprávať sa so slečnou Helenkou,“ pousmial sa popod fúz pán Ambrovský mysliac na mladú slečnu s veľkým výstrihom z najbližšej trafiky.

„Samko, tam je nejaký kufor,“ prerušil debatu Ivan.

„Kde?“ spozornel som.

„Tam, kde sa hádal ten taxikár,“ spresnil Ivan.

„Otakar, Otakar, zas tá deravá hlava,“ objasnil situáciu Ambrovský, dvíhajúc sa z mäkkého kresla, ktoré má tak rád.

„Nechajte tak, pán Ambrovský, skočím poň. Zatiaľ si zapáľte s priateľom Ivanom. Býva na Žižkove. Dnes má narodeniny,“ povedal som.

Ešte sme sa chvíľu s Ivanom rozprávali o slove dohán, v maďarčine tabak, ktoré nám evokovalo človeka menom Jiří Dohán. Je postavou známou predovšetkým v Českej republike, no dozvedeli sa o ňom aj v Taliansku. Údajne je blízkym ideovým spolupracovníkom Giuseppe Pantaniho. Jeho zainteresovanie sa do talianskych záležitostí je nejasné. Snáď ani nikto nevie, ako často, a či vôbec, sa s Pantanim stretáva. Je postavou, ktorá existuje, ale je natoľko utajenou, že je ťažké vypátrať, čo je jeho hlavným poslaním. Hovoria za neho len jeho samozvaní hovorcovia. Ľudia majú niekedy pocit, že Dohán vlastne ani neexistuje, že ide len o nejakú fiktívnu postavu.

Je 8. február 2054. To bol úryvok z rozhovoru medzi mnou a priateľom Ivanom zo Žižkova. Mal narodeniny, tak som ho pozval na jedno pivko do Staromestskej pivnice. Hoci som sa ponáhľal domov, zistil som, že sa mi vôbec nedá písať. Ten článok asi nikdy nedokončím. Zavolať som ho ešte k sebe do starého mesta. Našťastie ešte nebol v taxiku. Tak sme kecali a kecali, až prišlo ráno. Pán Ambrovský nám ešte pol hodinku rozprával o zlatých komunistických časoch, ktoré sám ani nezažil, ale tváril sa, ako keby áno. S Ivom sme sa potom ešte rozprávali o dovolenke. Je to aj jeho hobby. Zoznámili sme sa počas jazdy vlakom do Bratislavy. Veľmi som sa tešil, že aj ja som taký zaniatený cestovateľ ako on.

2. kapitola

Druhý a tretí deň- 9. a 10. február

Charizmatický človek s uštipačným zmyslom pre humor - Giuseppe Pantani. Človek, ktorý vždy vedel, čo chce. Ako malý chlapec si vždy všetko presadil, ale nie tak, ako iné deti, teda plačom. Mal nadpriemerné IQ a už ako trojročný vedel argumentovať ako politik. Práve táto jeho schopnosť rozprávania ho predurčovala k tomu, aby sa raz stal politikom. Volali ho politik. Doma, medzi kamarátmi, v škole, všade. Bol od malička prudkým človekom. Medzi jeho dobré stránky určite patrila úprimnosť – tá však nebola stále namieste. Raz pani učiteľke v štvrtom ročníku povedal, že sa to učivo neučil, lebo mu aj tak v živote bude na nič. Príhod, ktoré zažil ako malý chlapec, bolo skutočne veľa. Vodcovský typ. Už ako šesťročný bol vodcom chlapčenskej skupiny, kde boli jeho podriadenými aj o dva roky starší chlapci. Ako dvanásťročný sa dostal do polepšovne za pouličnú bitku o dievča. Rodený rebel. Ale bol veľmi šikovný a ctiziadostivý, čo ho hnalo dopredu. Túžba niečo znamenať ho často prinútila zaťať zuby a nevybuchnúť. Potom ako absolvoval maliarsku učňovku v Turíne sa dostal na Fakultu diplomacie a politickej filozofie v Miláne. Už ako študent bol silným protirímskym aktivistom. Najviac sa zviditeľnil demonštráciou proti Rímu a výzvou na zmenu hlavného mesta Talianska. Silným proseverským hráčom sa však stal potom, ako sa mu nepodarilo uspieť v Ríme. Kandidoval na predsedu Talianskej mládeže, najsilnejšej mládežníckej politickej organizácie v Taliansku. Nemal však podporu Ríma, vyhral rodený Riman Marco Venti. Vtedy zanevrel na Rím, lebo pochopil, že cezeň sa do vysokej politiky nedostane. Stal sa z neho ešte silnejší populista, akým bol a začal hrať na strunu severu. Protijužanské nálady na severe Talianska boli stále, pretože táto priemyselná časť Talianska produkuje aj za juh, ktorý všetko preje. Zistil, že ak bude hrať populisticky na stranu severu, dostane sa vysoko. Ďalší postup bol jasný. Vyprovokovať silné napätie zo strany severanov. To pre Giuseppeho nebol žiadny problém. Stačili dva roky a stal sa z neho leader severu. Založil stranu Severný Panteon. Je to najradikálnejšia a najpopulistickejšia strana v Taliansku. Politická situácia v Taliansku sa vyostřila najmä vďaka nej. Meno Giuseppeho Pantaniho sa spája s nezávislosťou Severného Talianska od Ríma. Populistickejšie si zmenil meno na Gróf Giuseppe Panteon Pantani I. Všetky tieto informácie čerpám z voľne dostupných médií. Musím sa pripraviť na istú misiu...

Je znova noc a ja sa snažím dopísať ten článok. Je o environmentálnej problematike a to nie je priam moja parketa. Radšej by som písal nejakú reportáž o Prahe. Dlho tu už nebudem, hoci by som rád, je to moja srdcovka. Bývam tu asi pol roka a som spravodajcom televízie TV UNITED. Popritom píšem ako externý redaktor do slovenského denníka Potvorka. Bol som teda stály spravodajca v Prahe. Vlastne som cestoval medzi Prahou a Bratislavou. Túto služobnú garsónku som si obľúbil. Je stará, ale chladná, čo je v týchto horúčavách potrebné. V TV dochádza k menšej rotácii spravodajcov, preto odchádzam do severotalianskeho Milána. Svoju taliansku misiú začínam 15. februára, ale odchádzam 12. februára, aby som sa trochu aklimatizoval v pomerne nepokojnej oblasti. Je jasné, že Severotaliani sa radikalizujú pre svoje požiadavky. Preto to nebude až taká pohodová misia ako pražská. Barborka je z Milána celá zničená, bojí sa o mňa. Trošku to preháňa. Avšak priznám sa, že aj mne nie je jedno ako sa vnútropolitická situácia v Taliansku bude vyvíjať. Ostatne prezentovaná deklarácia s názvom „Nový sever“ znie veľmi tvrdo. Ultrapravičiar Giuseppe Pantani, sa v nej už takmer vyhlásil za prezidenta Severného Talianska s hlavným mestom Milánom. Verím však, že občianska vojna nebude a Rím sa s Milánom dohodne. Bol som s Barborkou minulý týždeň a snažil som sa ju upokojiť. Mrzí ma, že zrejme teraz kvôli tomu zanedbáva medicínu. Na stanici v Martine som čakal už pol hodinu, kým si premyslím taktiku, ako ju upokojiť. V staničnom bistro si ma pomerne veselá čašníčka doberá, že ešte som ani nevypil pivo a už vyzerám ako opitý. To bolo asi z toho cestovania. Vo vlaku bolo dusno. Rozhodol som sa a v zozname hľadám Barborkino číslo. Cítim, že sa mi chveje ruka. To číslo nie a nie nájsť, hoci je v zozname na začiatku.

Zvítal som sa s Barčou a rozhodli sme sa prejsť sa po uličkách mesta. Všetko bolo ešte aj tam preplnené melanchóliou. Preto som ju radšej vzal do pizzerie, nevedomujúc si, že Barborka je citlivá na detaily a všeličo si hneď vydedukuje. Keby tá pizzeria bola aspoň americká, tak by nebolo až tak zle. Búchal som si v duchu po hlave, akú blbosť som práve urobil. Chcel som jej to povedať diplomatickejšie. Nechtiac som jej však položil ľahkú hádanku. Boli sme ticho. Celá cesta k stolu bola akási nekonečná. Rozmýšľal som ako postupovať. Môj klasický krízový režim je robenie si plánov, a tak som si plánoval, čo urobím asi ako prvé. Páči sa mi Barborkina chladnokrvnosť spojená s uštipačnosťou pri odhaľovaní tajomstiev. Kým ja som sa trápil rozmýšľaním, ako jej to povedať, ona to už všetko tušila. Potvrdila to dvomi poznámkami. Prvá bola adresovaná čašníčke, ktorú poprosila o taliansku pizzu a nejaký taliansky nápoj.

Zdôrazňovala pritom slovo „taliansky“. Na ponuku Cinzana odpovedala len chladným kývnutím hlavy. Potom sa ma opýtala, či aj severné Taliansko bude mať zeleno-bielo-červenú vlajku.

„Neviem,“ znela moja odpoveď, „a ani ma to netrápi, Barča!“

„A čo ťa trápi?“

„Aby si sa ty netrápila a bola šťastná.“

Dlho neodpovedala nič, boli to asi tri minúty. Neprerušoval som toto mlčanie, nakoľko som sa snažil zdržovať a oddialiť tak okamih pravdy.

„Prečo sme v pizzerii,“ prerušila mlčanie, „si hladný?“

„Aj áno, ale neodpovedala si mi na moju otázku.“

„Akú otázku?“

Potom som si uvedomil, že to vlastne nebola otázka.

„Či si šťastná,“ doplnil som.

„Som, len sa bojím,“ oznámila chladne.

Čašníčka priniesla obľúbenú Toscanu, ktorá bola rekordne rýchlo hotová. Ani som nezbadal, že ju Barborka objednala. Bol som v tom momente v riadnych rozpakoch. Chcel som okamih pravdy oddialiť s akousi maličkou vierou, že možno si to ešte vnútorne rozmyslím.

Barbora Jirková je žena, ktorú som spoznal pri prekrásnom náhodnom zážitku v Kral'ovanoch. Stratila telefón. A vďaka mne ho opäť našla. Je vysoká. Takmer rovnako vysoká ako ja. Chýbajú možno dva centimetre. Má dlhé rovné čierne vlasy a krásne pery. Jej hnedé oči dopĺňajú pekné proporcie jej tváre. Jej postava je, okrem výšky vhodnej na basketbalistku, priemerná. No basketbal nikdy nehrávala. Nerozumiem tomu, prečo ju rodičia nedali na nejaký šport.

„Giusepého,“ dodala Barbora.

Teraz bola v mojej hlave vyhlásená nejaká karanténa a červené krvinky akoby do nej mali zákaz vstupu. Úplne som zabudol, čo chce naznačiť.

„Koho?“

„Pantaniho,“ odpovedala. „Nečítal si výzvu na odtrhnutie severného Talianska? Všetkých ich tam už opantal?“

Priznám sa, že už celé dva dni nemyslím na tohto narcistického nacionalistu a správu REUTERS o výzve som ani len nepostrehol.

„Dávali to v správach, včera,“ dodala Barbora akoby počula moju myšlienku.

„Barborka prepáč, nechcem teraz o tom hovoriť,“ odvrkol som.

„A o čom chceš hovoriť?“

Chcel som to celé predĺžiť. Sedeli sme tam už asi hodinu a moja, resp. naša pizza, bola celá na nič. Barborku som pritom všetkom aj zabudol ponúknuť. Alebo našťastie. Vôbec nechutila.

„O tebe, o škole, ako dopadli skúšky,“ povedal som po chvíli ticha.

„Veď som ti písala,“ odpovedala.

„Viem, Barby, ale chcem to počuť priamo od teba,“ zareagoval som.

„Zlatko, prepáč, mal som toho veľa. Doťahoval som pražské záležitosti,“ bránil som neubrániteľné.

Uvedomil som si, že tu som sa akosi znova preriekol a zásadne som tak narušil svoju vyčkávaciu taktiku. Aj keď neviem, prečo som vlastne vyčkával, keď celý rozhovor bol vlastne jasný a točili sme sa okolo jednej veci, len sme to nepovedali priamo.

„Prepáč, celé dni som pracoval,“ rozmýšľal som, či logicky z mojej vety vyplýva, že som sa preriekol. „Prepáč,“ hovoril som zmätene a aj navonok som svoju zmätenosť prezrádzal, „ale včerajší mail si dostala, Barborka, nie?“

„Áno, Samko, ale bála som sa,“ hovorila smutne, „nabudúce sa ozvi častejšie.“

Barborka si odskočila na toaletu. Rozmýšľal som. Mrzí ma, že som sa neozval, ale chcel som to trochu odľahčiť a naše maily sa točili už iba o tom Miláne. Mrzí ma to. Chcel som si to trochu vyžehliť, a tak som jej zatiaľ rýchlo poslal esemesku s textom „Lúbim Ťa“. Asi o 10 sekúnd jej prišla správa na mobil. Mobil si však nechala na stole, čo som si uvedomil až potom.

Barborka vyšla. Sadla si s tým, že mobil si ani nevšimla. Povedal som jej, že jej prišla správa. Odpovedala mi: „Ďakujem, aj ja Teba.“

„Ako vieš?“

„Poznám ťa,“ odpovedala s úsmevom.

„No konečne! Toto mi na tebe dnes veľmi chýbalo. Tak ako v škole? Ozaj, je možné, že pri určitom strese sa človeku nedostávajú do hlavy červené krvinky, a preto následkom nedokrvnenia vzniká únava?“

„Chcel si povedať krvinky, to po prvé, a po druhé, položil si naraz veľa otázok! Teraz však so mnou nerobíš interview, preto položím otázku ja tebe! Ideš?“

„Ja už fakt neviem, čo mám robiť,“ odpovedal som, rozumejúc otázke.

„Ale ja chcem, aby si išiel!“

„Skutočne?“

„Ale veľmi sa o teba bojím,“ dodala.

„Neboj sa,“ zareagoval som a pohladil som ju po ruke.

V tej chvíli zazvonil Barborkin telefón. Správa odo mňa bola ešte neprečítaná. Barborke volal otec. Povedal jej, že nás čaká doma na Severe aj s čerstvými koláčmi. Keby sa aspoň to martinské sídlisko volalo inak. Všetko totiž neskutočne pripomína to nešťastné Miláno, ktoré je

synonymom boja severného Talianska za osamostatnenie od Ríma. Vlastne tomu celému nerozumiem. Žijú spolu dlhé roky a sú spokojní. Je pravdou, že sa vždy našiel niekto, kto sa snažil vytĺcť politický kapitál z revolučného potenciálu priemyselnej polovice Talianska. Nerozumiem však voličom, ktorí skočia na populizmus. Dovolím si povedať, že Pantani je novodobým Mussolinim. Je schopný vystavať v Miláne novodobý Panteon. Nečudoval by som sa, keby ho chcel ukradnúť z Ríma. Som nahnevaný, lebo nebyť tohto populistu, ostal by som v Prahe, odkiaľ je k Barborke bližšie než z Milána. Nebyť Pantaniho, nerobili by sa v TV UNITED rošády. Na druhej strane ma to tam aj láka a mám rád zmenu. No len vysvetliť to Barborke, to bude horšie. Ja som jej ešte stále definitívne nepovedal, že pôjdem.

Ideme taxikom na Sever na koláče k Barborkinmu otcovi. Je pekárom vo vrútockej pekárni. Je to hádam najlepší pekáč, akého poznám. Práca je pre neho poslaním. Neviem si predstaviť, že by pustil nepreosiatu múku do výroby. Viem preto, že tie jeho koláče sú dobré aj z tohto hľadiska. Cítim však, že nasledujúce stretnutie nebude len o koláčoch. Asi dôjde aj na čistenie môjho žalúdka. Nebude sa hnevať, ale povie mi priamo, čo si o tom Barborka myslí. Dúfam, že to všetko dobre dopadne. Najprv ho pozdravím od kamoša Ivana, ktorý tiež istý čas robil v pekárni. Stále mi hovoril, že to, čo robím ja, nie je práca. Vraj nech si to idem skúsiť do posilňovne. Nazýval tak pekára. Pán Jirko sa na tom stále smial. Verím preto, že aspoň trošku odpútam pozornosť Ivovou historkou o myši, ktorú raz ktosi našiel v chlebe.

Juraj Jirko je Barborkin otec. A to je absolútne prvoradé. Je maličký, trošku silnejší a jeho hlavu už zdobí veľká plešina a pár prešedivených vlasov po bokoch.

S Barborkou sme sa v taxíku rozprávali o nej a jej otcovi. Veľmi sa tešila na koláče. „Najlepšie sú jablčníky,“ dodala, a ja som jej neodporoval.

„Ale nepohrdnem ani makovou štrúdlou,“ dodal som k prebiehajúcej téme.

V hlave mi však stále zúrila vojna. Vojna medzi Barborkou a Georgeom Walzinieckim, riaditeľom TV UNITED. Vojna medzi Giuseppem a Markom. Vojna medzi severom a juhom. A vlastne vojna medzi mojím lepším a horším ja.

Apropo George Walziniecki. George je pôvodom, ako naznačuje jeho priezvisko, Poliak. Narodil sa poľskej matke a americkému otcovi. Na svet prišiel v poľskej metropole Varšave. Časť života prežil v miestnej časti Bemowo. Následne sa presťahovali s celou rodinou do Columbusu v americkom štáte Ohio. Tu prežil väčšinu života a stal sa zakladateľom

televízie TV UNITED, ktorá chcela konkurovať tým najväčším spravodajským televíziám, no nikdy sa jej nepodarilo dostať z tieňa. Nikdy zo svojej televízie nedokázal urobiť obrovskú spoločnosť s veľkým vplyvom. Walziniecki má 41 rokov, vyzerá však staršie minimálne o 10 rokov.

Prišli sme okolo piatej. Slnko už pomaly zapadalo. Malo pre mňa akýsi plačlivý nádych. Vždy som ho mal rád, ale teraz na mňa pôsobilo dosť depresívne. Na druhej strane som sa však tešil na koláče, pretože som bol hladný a Toscana bola už dávno.

Sídliisko Sever sa ešte stále pohybovalo. Na ulici Osloboditeľov bolo ešte rušno najmä vďaka džavotajúcim deťom na zničenom pieskovisku. Krásny pohľad. Kým pán Jirko piekol koláče, tak vonku ho napodobňovali možno budúce cukrárky. Teraz prebiehal súboj o najkrajší palác. Bol to zaujímavý pohľad. Zastavili sme sa chvíľku neďaleko od nich. Veril som, že Barča aspoň na chvíľku zabudne, nakoľko má rada deti. Avšak, čo čert nechcel, politika sa už zaplietla aj na detské pieskovisko. Silnejší chlapec, asi tak sedemročný vykrikoval na celú ulicu, že jeho palác je ten najlepší a najväčší, lebo jeho tatík je stavbár. Ten druhý, hoci značne menšej a útlejšej postavy sa však nedal a povedal, že jeho oco robí na ministerstve stavieb a preto jeho palác je najlepší, hoci bol predsa trošku menší. Dúfam, že som dobre odhadol vlastníkov stavieb. Bola to zaujímavá hádka. Skončila sa zarevaním mladej ženy na jedného z nich, aby sa pobral domov.

Osloboditeľov 4. To je adresa, kde prechodne býva Barborka. Býva tam jej otec. Jej mamka býva v Turčianskych Tepliciach. Sú rozvedení už osem rokov. Nikdy som však ani na jednom z Barborkiných rodičov nevybadal nič zlé. Mám ich obidvoch rovnako rád.

Pán Jirko nás čakal vo dverách a čudoval sa kde sme boli. Otvorila nám staršia susedka z prvého, ktorej tradičný popoludňajší program je kŕmenie holubov na okennej rímse. Čudoval som sa, že si pamätala moje meno. Vraj ma videla v telke. Hneď som si však predstavil pána Jirka. Predpokladal som, že mi dnes ani len nepríde na meno. Nazdávam sa, že asi sa o tom s Barborkou rozprávali, ale neodvážil som sa jej na to opýtať. Prekvapil ma krásny úsmev pána Jirka, keď som vošiel. Nemám veľmi rád búrky, pretože pri nich treba mať dáždňik, ktorý následne takmer vždy stratím. A ticho pred búrkou mi vždy hovorí, aby som si kúpil nejaký čínsky dáždňik za pár drobných, aby som nezmokol. Správanie pána Jirka mi naznačovalo, že zrejme pôjde o ticho pred búrkou. Koláče rozvoniavali. Hneď som teda začal hrať na pekársku nôtu.

„Tak ako pán Jirko? Koláčiky sú hotové?“

„Áno, áno, mládež, hybajte ku stolu!“ slávnostne oznámil.

„Najprv si snáď umyjeme ruky, ocko, nie?“ dodala čistotná Barborka.

„A riadne si nalož, synak,“ pokračoval nevšímajúc si Barborkinu poznámku.

„Ako sa vám darí?“ opýtal som sa s úsmevom na tvári.

„No, vďaka, celkom dobre,“ dodal pracovitý pekár.

„Tak čo? Použili ste omládkovú alebo polišovú metódu?“ opýtal som sa pred zahryznutím do zlatistého koláča, tváriac sa, že sa vyznám v pekárskej problematike.

„Omládok je najlepší, poliš nedá koláču až toľko chuťových vlastností ako tento pekársky zázrak,“ povedal zanietene.

„Čo je to ten omládok?“ opýtala sa Barborka, ukazujúc mi pritom prstom na kúpeľnu.

„Omládok je riedky pekársky kvas. Vyrobí sa z tridsiatich percent hladkej múky T512 a z rozmiešaného droždia v letnom mlieku. Ja pridávam aj cukor, v pekárni sa to však nerobí, šetrí sa. Poliš je redší a neprijme toľko chuťových vlastností ako omládok. Preto je na kysnuté koláče najlepší omládok, ale sú aj výnimky, keď sa použije poliš“, vysvetlil odborník.

„Prepáčte, môžem si pozrieť tie letáky, ktoré máte položené na práčke?“ prerušil som pekárskeho majstra v prednáške.

„Áno, to mi dnes doniesol sused z vedľajšieho vchodu. Je vzdialeným príbuzným toho Dohána, ktorý to ide Čechom ukázať. Držím mu palce, darmo, aj tá politika sa už raz musela zmodernizovať. Len kedy sa zmodernizuje tá naša pekáreň?! Ale Peťo sľúbil aj to!“ vysvetlil pán Jirko. Barborka akoby zamrzla. Začala jesť pomalšie a tvárila sa tak, ako to zvykne, keď nie je spokojná.

„Zajtra robí v Žiline školenie,“ dodal celý zaradovaný.

„Moment, moment,“ prerušil som ho, „čo je na ňom také zábavné?“

„Nie zábavné, ale vážne! Téma bude o kultúrno-morálnom obrodení pre poz..., počkaj, tu je to presne, áno, kultúrno-morálne obrodenie a jeho pozitívny prínos pre Európu...“

Jablčníky mám rád, ale teraz mi akosi prešla chuť na ich jadenie. Zjedol som dva kúsky a už som myslel na dohán. Áno, najradšej by som si zapálil, lebo pri týchto rečiach som totálne znervóznel. Nie je to hnev, ale strach, či sa aj pán Jirko nedal opantať týmto populizmom pána Dohána a bandy okolo neho.

„A aj by som išiel,“ dodal predseda Cechu turčianskych pekárov, „ale mám zajtra šichtu. Stará mi nedá dovolenku, to mi je jasné.“

Barborka si utrela ruky do servítky s logom Pardubických oceľární a odišla od stola. V predsieni si obliekala vetrovku.

„Kde ideš Barčička? A načo ti je vetrovka?“ opýtal sa usmiaty otec.

„Idem si vonku zapáliť a už je zima,“ odpovedala sebedovome.

„Tak už aj ty? Tu je popolník, bol tu Peter, vyfajčil celú škatuľku naraz!“

„Tak zatiaľ čaute,“ a už bežala dole schodmi.

„Stalo sa niečo?“ opýtal sa otec.

„Idem za ňou“, dodal som.

Barbora sedela na lavičke pri pieskovisku. Kreslila si nohou do piesku. Boli to len všelijaké háky-báky. Ako som predpokladal, žiadnu cigaretu si nezapálila. A nezapálil som si ani ja, lebo som nemal, teda pravdupovediac, jedna škatuľka asi ostala v taxíku. A pán Jirko ma nestihol ponúknuť. Barborka bola celá vystrašená a nebolo jej do reči.

„Čo sa deje, láska?“

Barborka neodpovedala, ale kreslila do piesku.

„Vždy som ich mala rada. Paolo Guardini bol mojím najobľúbenejším,“ kreslila pritom niečo, čo vyzeralo ako znak. Potom, ako napísala ACM, mi bolo jasné, na čo naráža.

„Mám radšej Juventus,“ odpovedal som s úsmevom, „ale vážne! Tak toto ťa tak veľmi trápi?“

„Všetko,“ odpovedala stručne.

Po chvíľke pokračovala:

„Aj to, že sa celý klub AC Miláno odsťahoval do Palerma! Úžasné! Centrum mafie musí byť teraz ich domovom! Všetko ma hnevá! Otec, tie jeho kecy o revolúcii, teda kecy toho Petra odvedľa, a hneváš ma aj ty,“ pýtal som sa.

„Nechal sa zavliecť do hry?“

„Áno, aj mňa volal. Potrebujú tridsaťtisíc hlasov na zaregistrovanie a verbujú ako diví! Už sa to nedá vydržať. Je u nás každý večer, no ešte nevieš, ako to vyzerá, keď je tu Alžbeta, jeho priateľka, je to ešte väčšia fanatička! Vieš, čo urobila?“

„Čo?“ opýtal som sa.

„Kým som spala, prišla opitá do mojej izby a postrhávala plagáty Guardiniho, ktoré som mala na stene!“

„To nemyslíš vážne,“ dodal som s hnevom, až mi skoro vyšli slzy do očí.

„Myslí! A máme to každý deň. Teraz je našťastie na protialkoholickom, ale ani ten Peter nie je najväčší abstinent! No ten toho skôr vyfajčí na tony! Ten dym sa dá krájať, keď ráno o štvrtej odchádza! Ale to by som ešte prehltila, ale tie reči, to je veľa,“ dodala Barborka.

„Mám sa s ním porozprávať?“ opýtal som sa.
„Nemá to význam, je v tom! A mrzí ma, že aj ty sa nechávaš zaplietť do tejto hry. A ani si nevieš predstaviť, ako mi budeš chýbať!“
„Barborka, prepáč, ale vieš, som novinár a...“
„Nechaj to tak, zbytočne mi to hovoríš, mňa to už celé nebaví. Daj mi cigaretu!“ povedala Barbora.
„Prosím, len nezačni fajčiť, nemá to zmysel!“
„A čo má zmysel? Politické kecy? Tie majú zmysel?“
„Barborka, prepáč, vieš, ja to neovplyvním,“ povedal som.
„Akože nie?“
„Čo mám ísť zabiť Pantaniho? Ved' vieš, že on je za tým všetkým!“
„Ja sa bojím, aby to nebolo skôr naopak, ponúkne ťa minerálkou a zabudne povedať, že do nej pridal aj dioxín, tak sa to robí,“ dodala.
„Barborka, to akože chodím s Pantanim hrať karty alebo šach, kde si s ním dávam každý deň minerálku s dioxínom?“
„Ale ved', čo budeš robiť v Miláne? Alebo máš byť športovým redaktorom? To nepredpokladám, lebo ten Inter Panteon za nič nestojí,“ povedala Barbora.
„Kapitán Pantani, brankár Pantani, prezident Pantani, hotový monopol Pantaniovcov,“ hovoril som so smiechom.
„Drahý, nevtieraj sa, dobre?!“ dodala k môjmu pokusu rozosmiať ju.
„Láska, ja ešte neviem. Ja už vlastne nič neviem a po dnešku už dupľom nie, ani ako sa volám a ani kto som.“
„Samuel Borkovanský, reportér TV UNITED, ambiciózny, investigatívny žurnalista, ktorý ide hrať šach s neškodným Pantanim do Milána. Človek, ktorého však veľmi ľúbim!“ spresnila.
„Musíš ma naučiť pravidlá šachu, láska. Alebo radšej pravidlá futbalu?“ snažil som sa odľahčiť situáciu.
„To je všetko, čo mi chceš povedať?“
„Nie, láska, prepáč, samozrejme, aj ja teba veľmi ľúbim,“ podotkol som.
„Poďme, hore,“ povedala rozhodne Barborka.

Mal som strašný chaos v hlave. Túžba poznať nové miesta a spoznávať nových ľudí ma viedla do Lombardie, avšak Barborka ma držala v Prahe, resp. v Bratislave. Pochopil som, že Barborka to nemá ľahké ani doma. Nevedel som však, ako jej pomôcť. Z jej reči o klube AC Miláno a ospevovaní Paola Guardiniho sa mi zazdalo, že aj by chcela, aby som išiel. Ale bola to zrejme len jej snaha o vyrovnanie sa s nezvratným osudom.

Išli sme hore. Výťah bol stále zaseknutý. Pani "Holubová", ako ju voláme, sa rozčuľovala, že nemôže spať, lebo všetci idú pešo. „Za komunizmu by sa to nestalo,“ dodala nahnevane, „vtedy všetky výťahy fungovali,“ povedala, hoci komunizmus nezažila.

„Dobrá noc,“ dodali sme my, z politiky unavení voliči a kráčali sme na piate poschodie.

Svetlo v byte svietilo takmer v každej izbe. Pán Jirko zadriemal na stole, popri štúdiu stanov novovznikajúceho hnutia, ktoré založil Jiří Dohán.

Barborka zobudila svojho otca, odporučila ho do izby, aby neplytval elektrinou. Pripomenula mu ešte rannú šichtu.

„Prepáčte, zaspal som pri čítaní stanov.“

„Ani sa vám nečudujem, pán Jirko,“ reagoval som.

Pán Jirko sa na mňa nechápavo pozrel.

„Sú to bludy, pán Jirko, nacionalistické, populistické bludy! Dúfam, že im neveríte,“ odpovedal som na jeho nevyslovenú otázku.

Pán Jirko mi s chladnosťou flegmatického Angličana oponoval: „To nie, je to pokrok! Konečne prišli na ten systém!“

„Na tento systém prišli už dávno pán Mussolini a Hitler so svojou bandou! Je založená na vyvražďovaní nevinných ľudí, a vy si myslíte, že Dohán s Pantanim sú nejakí bohovia?“

„Tu nejde o vraždenie! Tu ide o tvorbu nových pracovných miest, napríklad v oblasti kultúry. Zisk nebude prvoradý.“

Barborka mi naznačila, že odchádza spať.

„A kde ste boli, dcérenka?“ opýtal sa, inak starostlivý, otec.

„Vonku! Dobrá noc vám prajem,“ odpovedala Barča.

„Ahoj“, odpovedal som a pobzkal som ju pritom. Všetko som s ňou chcel doriešiť radšej zajtra. Barborka, ktorá sa teraz cítila v byte svojho otca ako skutočná cudzinka, čo znamená jej meno, odišla s ťažkými krokmi do svojej malej izby. Náš rozhovor pokračoval. Snažil som sa dostať mu tie nezmysly z hlavy. Bol som prekvapený, že on sa o mojom odchode do Milána ani len nezmienil. A práve to som čakal, že bude kameňom úrazu počas tejto návštevy. No po chvíľke rozhovoru, keď bolo jasné, že polohádka nebude mať víťaza pre tvrdohlavosť obidvoch zainteresovaných, sme sa pomerne milo rozlúčili a išli spať.

Bola to ťažká noc. K problému s názvom Miláno sa pridala problém druhý s názvom politická orientácia Barborkinho otca. Potom, ako pán Jirko odišiel do svojej izby, som sa pobral do obývačky, kde som mal prenocovať. Nech som sa akokoľvek snažil zaspáť, nevedel som. Aj preto, lebo mi bolo viac ako jasné, že nasledujúce dva problémy budem musieť vyriešiť ja. A tak trošku som cítil vinu za obidva problémy, aj keď

je jasné, že za politickú orientáciu pána Jirka nemôžem. Z Barborkinho správania sa mi zazdalo, že aj tento problém dáva za vinu mne. O všetkom som veľmi tuho premýšľal. Vedel som, že zajtra to budem musieť vyriešiť. Minimálne tú prvú vec budem musieť Barborke povedať. Aj keď ona to už tuší. Ja však stále neviem nájsť ten moment, kedy a ako jej to povedať. Tak, ako som sa už vyššie zmienil, akoby som podvedome dúfal, že si to rozmyslím, že moje lepšie ja zvíťazí nad horším. Ale, keď nad tým rozmýšľam, tak neviem, ktoré je to lepšie, a ktoré to horšie ja. „Je karierizmus zlý?“ pýta sa ma alibisticky moje „horšie“ ja neuvedomujúc si, že „lepšie“ ja mu môže streliť riadnu facku. Odpoveď na túto otázku v tejto chvíli neviem. Karierizmus je niekedy horší, niekedy dobrý. Teraz vlastne ani neviem, ako sa volám, nie ešte odpovedať si na takéto ťažké filozoficko-psychologické otázky. Neviem nič. Keď mi Walziniecki ukazoval tri pasy, ktoré budem mať v prípade núdze odložené, napadlo mi, či sa takto istého dňa nestanem schizofrenikom do slova a do písmena. A to nie obyčajným, ale hneď trojnásobným schizofrenikom. Schizofrenik na tretiu, tak bude znieť diagnóza psychológa, ktorého navštívim po „milánskom výlete“. Ak teda bude to „po“! Čo ak? Ale to vlastne nemá význam, toto sú Barborkine katastrofálne scenáre, o ktorých by mohla vydať samostatnú knihu. Mohla by sa volať napríklad Barborkina apokalypsa. Neviem, neviem, neviem. Spať sa mi nedá. Podobnými úvahami sa trápim už asi hodinu a len sa prehadzujem. Čo ak ma nechá Pantani odstrániť? TV UNITED vyžaduje tvrdé reportáže, ktoré, pochopiteľne, nebudú Severnému Panteonu milé. Nie, nie, nie! Takéto úvahy k ničomu nevedú. „Idem sa napiť,“ povedal som si a hneď som svoje predsavzatie išiel aj zrealizovať. Som práve uprostred ťažkopádnej cesty do kuchyne, počujem tiché klopanie. V kuchyni sa svietilo. Nevedel som, či je tam Barborka alebo jej ocko. Vošiel som do kuchyne. Pán Jirko tvrdo zaspal na stole. Išiel som sa preto opýtať, kto klope. Bol to Peter Salsa, šéf petičného výboru na zaregistrovanie novej politickej strany, hovorca Jiřího Dohána pre Slovensko. „Zabudol som tri papiere,“ ozvalo sa z druhej strany dverí, hneď po jeho predstavení. Otvoril som, nechal som však zatiahnutú reťaz. Bola tma, takže do tváre som mu nevidel. „Odovzdajte, prosím, pánovi Jirkovi,“ vysvetlil podávanie akýchsi lajstrov cez väčšiu štrbinu medzi dverami a zárubňou. „Áno, odovzdám,“ odpovedal som v rozhorčení, ktoré som v sebe dusil. Vedel som totiž s akou persónou mám tú česť hovoriť. Predtým som ho v živote nevidel, teraz však viem, že ten jeden semester na diplomacii mi veľmi pomohol. Nepredstavil som sa mu, môj čas hádam ešte príde. Určite nie teraz, keď môžem zobudiť celý byt.

Poprial som mu so šepotom dobrú noc, na čo on odpovedal tým istým zdvorilostným pozdravom.

Hnutie, ktoré má byť slovenskou pobočkou Severného Panteonu, potrebuje na registráciu získať minimálne tridsaťtisíc podpisov. Momentálne majú okolo päťnásttisíc, teda polovicu. Salsa teda riadne kmitá, čoho potvrdením bola jeho nočná návšteva. Bol som prekvapený, že na míting nepozval aj mňa.

V ruke som držal asi tri papiere. Na dotyk to boli klasické ofsetové papiere. Ako som zamkol dvere, počul som kroky. Bol to pán Jirko, ktorý sa prebudil. Pozdravil som ho a odovzdal som mu poštu. Veľmi sa jej potešil.

„Už odišiel?“ pýtal sa.

„Mal som ho zdržať?“

„To by sa ti asi ani nevydarilo, je uponáhľaný,“ odpovedal som a dodal som otázku: „O čo mu ide?“

„Chce to o mesiac založiť,“ povedal Jirko.

Vedel som, že provokujem hádku, preto som sa už ďalej nechcel rozprávať.

„Zajtra sa porozprávame, pán Jirko, nechcem zobudiť Barborku.“

„O.K., ale ráno idem do práce a o chvíľku vlastne vstávam,“ povedal Jirko.

Ani som si neuvedomil, bolo už pol štvrtej ráno. Pán Jirko vstáva do práce asi okolo štvrtej, pretože sa musí dostať do Vrútok. Chodí autobusom, vlak nemá rád. Bolo mi jasné, že spať už teda nepôjde.

„Kedy sa vrátite? Potrebujem sa s vami porozprávať o Barborke?“

„O Barborke? Čo sa deje?“ opýtal sa Jirko.

„Zajtra popoludní! Alebo vás môžem odprevať do práce!“

„O.K., o 5:05 ide autobus. Môžeš ísť so mnou,“ povedal Jirko.

„Ale pred Barborkou ani slovo!“ pripomenul som mu.

„O.K.,“ dodal prekvapene po chvíľke mlčania.

„Dobre, tak sa idem pripraviť,“ dodal som.

Celý dialóg prebiehal potichu, aby sa Barborka nezobudila. Ktovie, či spala, alebo nie.

Ľišiel som do obývačky, aby som si popravil a pripravil sa na ranný výlet. Bral som to skutočne ako výlet, lebo som nepredpokladal, že sa tu niečo vyrieši. Videl som to ako dobrú príležitosť porozprávať sa s jej otcom. Nemal som celkom jasno, čo sa deje, ale tušil som, že to má niečo spoločné s politikou. Barborku to očividne trápilo, nevedel som však, či ju trápil viac otec alebo ja. Čakal som problémy pre Miláno, toto som však nečakal. Myslel som si, že Barborka sa trápí len pre môj „milánsky

výlet“, ako som však mal možnosť v predchádzajúci deň vidieť, sme na tom s pánom Jirkom asi rovnako. Preto sme si ako dvaja spoluvinníci, ktorí sa snažia po lúpeži zakryť stopy a zladit' výpovede, dohodli s pánom Jirkom tajné „rande“. Prezliekol som sa, vzal som si diktafón, čo je už dôsledok mojej profesionálnej deformácie, ale aj cigarety, ktoré som predsa mal ukryté. V posledných dňoch ma to opäť premohlo, aj keď som nechcel, kvôli Barborke. Tie tlaky sú však obrovské. Barborka verzus George, moje lepšie, verzus moje horšie ja. Je to zložit'ie. Podarilo sa mi však oddialiť konečný verdikt a budem sa môcť o tom porozprávať aj s pánom Jirkom. Ako naprogramovaní a presne dohodnutí komplici sme sa o trištvrte na štyri stretli v kuchyni. Dali sme si chlieb s maslom a škvarkami, čo je u Jirkovcov obľúbené, najmä však jednoduché jedlo. Vzali sme si ešte po jednom jablku a vyšli sme von. Išli sme pešo, výt'ah stále nešiel. Tesne po východe na ulicu si pán Jirko spomenul, že zabudol papiere. Vrátil sa po ne, ja som ho ostal čakať vonku. Čomu som však chcel zabrániť ja, sa podarilo jej otcovi. Pán Jirko sa mi však s tým nezdôveril, preto som sa to dozvedel až neskôr od Barborky. Myslel som si, že pán Jirko bol po tie tri papiere, ktoré mu priniesol Salsa. Doniesol však petičné listiny. Ako by bez nich mohol ísť do práce. Počas jazdy v autobuse mi ponúkol možnosť podpísať sa aj mne. Odmietol som.

„Nesúhlasím so vznikom tejto strany,“ skomentoval som svoje odmietavé stanovisko.

„Prečo? Každý má právo bojovať v politickej boji. Každý má právo založiť stranu!“

„Áno, samozrejme, ale každý má právo aj odmietnuť podpísanie,“ povedal som.

Viac sme sa o tom nerozprávali. Pýtal sa ma na Barborku. Chcel som to vyriešiť.

„Čo je s Barborkou?“ spýtal sa jej otec.

„Je nahnevaná, namrzená, iná, ako býva tradične. Hnevá sa na mňa?“ opýtal som sa.

„Neviem, prečo by sa mala?“

„Pre Miláno!“

„Miláno?“

„Áno, neviete, že mi núkajú miesto v Miláne?“

„Jasné. Bára sa o tom zmienila, chcela by radšej, aby si zostal v Prahe. Ale inak o tom nerozpráva. Nevie, prečo je taká. V škole všetko v poriadku?“

„Spravila všetky skúšky. Písala mi. Je šikovná. Takže v škole problém nebude,“ informoval som.

„A čo jej je?“ opýtal sa Jirko.

„Neviem, asi sa hnevá,“ povedal som.

„Na koho?“ pýtal sa Jirko.

„Na mňa, alebo na vás.“

„Prečo?“

„Pre politiku, pre moje nové pôsobisko a podobne,“ vysvetlil som.

„Pre nové pôsobisko? Len choď. Bude to paráda, len choď, zarobiš prachov!“

„Tu nejde o peniaze, aj keď, samozrejme, sú potrebné. Ja som predpokladal, že mi to Miláno nebudete odporúčať, kvôli Barborke. Vy ste za to, aby som to zobral?“

„Ale áno, samozrejme, som rád, že ideš?“

„Ešte neviem,“ povedal som.

„Akože, taká šanca, to určite vezmi, veď taliansky vieš, nie?“

„Viem, ale nejde o to, ide o Barborku, bojí sa.“

„No a? Ženy sa vždy boja a keby sme ich mali poslúchať v ich pesimizme, tak sa nedostaneme nikam. A ty tam predsa ideš aj kvôli nej, nie? Veď zarobiš prachy a bude super!“

„Neviem, či mám ísť. A s tou politikou je to ako? Barborka sa trápi aj preto! Nie?“ opýtal som sa.

„Ako myslíš, kvôli mne?“

„Neviem, ale ak ten Salsa každú noc u vás klope, tak asi aj áno, neviem,“ povedal som.

„Je to kamarát. Vo veľa veciach mi už v živote pomohol. Chápeš, som mu zaviazaný. Chcem teraz ja pomôcť jemu. Navyše po dlhom čase som v práci pre neho našiel akýsi zmysel života. Majú dobré myšlienky a je pre mňa cťou, že môžem pre nich robiť. Ale teraz už prepáč, musím bežať do práce. Máme toho dnes nahusto. Nočná smena zrejme zase nedokončí čo má, a tak si ešte predtým trošku pokričím,“ uzavrel rozhovor Jirko.

Vždy som miloval tú vôňu. Čerstvosť upečeného pečiva mi vždy dávala akúsi iskru do života. Ostal som preto ešte chvíľku stáť pred pekárnou. Práve prišlo pekárenské auto. Zatrúbilo na mňa. Asi som stál príliš v ceste, alebo len dávalo signál pekárovi z expedície. Nevnímal som realitu. Dýchajúc záhadnú vôňu pekárne, myslel som na Barborku, na náš krásny vzťah, ktorý je však aj veľmi krehký, tak ako asi každý vzťah. Prechádzam sa popri pekárni, odkopujem kamienky spred seba a pozerám na šoféra ako nakladá chlieb a žartuje pritom s pekárom. Ospravedlnil sa, že už musí bežať dozeráť na miesenie. Pán Jirko však ešte poprosil šoféra, odchádzajúceho na rozvoz, aby ma vzal na Sever. „Idem na Sever, ale medzitým sa musím zastaviť v troch predajniach vo Vrútkach.“ Bola

zima, a tak som súhlasil, že sa s ním odveziem. Bol to mladý šofér. Sadol som si dopredu do vyhriateho auta, s rozvoniavajúcim pečivom. Poďakoval som pánovi Jirkovi a rozlúčil som sa. So šoférom sme sa v aute rozprávali o futbale. Včera sa hral prípravný zápas s Poľskom. Na Národnom futbalovom štadióne v Bratislave sme zvíťazili 1:0. Mysľou som však bol niekde úplne inde. Šoférovi som pomohol vykladať debničky. Za odmenu som dostal orechový koláč, tak som mal za sebou aj prvé raňajky. Jeden som nechal Barborke. Má ich rada. Ale zároveň som si uvedomil možnosť prezradenia, že som bol ráno s jej otcom v práci. Nemyslel som na vypočítavosť. Rozlúčil som sa so šoférom, ktorý mi zastavil neďaleko Barborkinej ulice.

Cesta po spomínanej ulici bola dlhá. Prešiel som si počas cesty celý vzťah s Barborkou. Vlastne už počas bezhlavého prechádzania sa pred pekárňou som bol pripravený, že budem večer volať Walzinieckemu. Chcel som dať výpoveď kvôli mojej láske. Rozhovor so šoférom pekárenského auta, ktorý sa nekrútil len okolo futbalu, ale aj o jeho rodine, ma v mojom rozhodnutí len uistil. Hovoril o svojej malej dcérke, akú má z nej radosť, a že všetko, čo robí, robí pre ňu a manželku.

Veľmi Barborku ľúbim a chcem urobiť všetko preto, aby bola šťastná. Túžim urobiť aj to, čo bude proti mojím karieristickým chutiam. Kariéra je síce veľmi dôležitá, ale nie najdôležitejšia. To však vysvetliť môjmu horšiemu ja! Alebo je to skôr lepšie ja? Na to by mi asi neodpovedal ani psychiater. Ja sa už nevyznám ani sám v sebe! Na jednej strane ľúbim Barborku a dokážem to stále opakovať, na druhej strane nie som schopný zrieknuť sa lukratívnej talianskej ponuky.

Ľúbim ju, veľmi ju milujem, ale napriek tomu chcem ísť do toho Talianska. Bude to skúsenosť, ktorá mi môže veľa dať. Bude to niečo, na čo nikdy nezabudnem. Spoznám množstvo nových ľudí a zarobím aj nejaké to euro, ktorých nikdy nie je dost! Bude to super, avšak o pár rokov...

Vyrušila ma siréna sanitky. Človek z tohto zvuku nikdy nemá dobrý pocit. Vždy si uvedomím, že život je viac ako nejaké bezcieľne naháňanie sa za peniazmi a kariérou! Zvuk sirény musel snáď zobudiť celý Martin. Koniec! Stačilo, žiadne blúznenie a bezcieľne prechádzanie sa po ulici. Idem zapnúť notebook a napísať výpoveď. Ešte predtým, ako ju pošlem, poprosím šéfa o preradenie na inú misiu. Ani Praha nebola pre Barborku najideálnejšia, ale predsa je len bližšie než Miláno. Ale kam ma Walziniecki pošle? Praha je už obsadená! V Rakúsku je stálica TV UNITED, Švajčiarsko aj Nemecko sú obsadené. Ešte môžem ísť na Ukrajinu či do Rumunska. Tu si človek fakt nevyberie! Čo robiť? Dobrý

Bože, poraď. A keby som v teba aspoň veril, však Bože, možno potom by si pomohol. Ach jaj. Walzinieckemu som sľúbil, Barborke som sľúbil - obom vernosť. A ktorý sľub je dôležitejší? Nuž v Miláne so mnou rátajú. Ale ráta so mnou aj Barborka, ktorá už o pár mesiacov končí výšku. Kedy ju chcem požiadať o ruku? Kedy s ňou chcem byť častejšie ako raz za dva mesiace? Stihnem to vôbec? Nepovie mi skôr ona zbohom a neodíde so svojím princom, ktorý jej bude venovať viac času? Tak čo mám teraz robiť? Najideálnejším riešením by bol kompromis. Barborka by ma pustila na rok a o rok by sa rozhodlo. Buď odídeme žiť do Talianska (či Severného Talianska), alebo dám výpoveď a budeme žiť na Slovensku. Jedno však viem, že ona je to najlepšie a najkrajšie, čo ma v živote stretlo a viem, že chcem celý život prežiť s ňou. Túžim ju milovať celý život a urobiť všetko, aby bola tým najšťastejším stvorením pod slnkom. Viem, že s ňou chcem prežiť celý život a viem, že ju nikdy nemôžem sklamať. Chcem sa starať o ňu, o naše deti a robiť pre ne všetko možné, i nemožné. V tejto chvíli viem, čo mám urobiť. Pôjdem pekne za ňou, úprimne, tak ako vždy, sa porozprávame a zvažíme všetko za a proti. Urobím tak, ako povie Barborka! Nadovšetko ju ľúbim. Urobím pre ňu aj to, že sklamem Walzinieckeho, ale veď on je už na sklamania zvyknutý. Viem, aké sú priority. Podľa toho musím konať. Prinajhoršom zostanem tu a zamestnám sa v niektorej slovenskej televízii, v rádiu, či v novinách. Riešenie je toľko a ja tu snívam len o tom Taliansku, ako by to bola jediná alternatíva. Chi cerca trova. A ja verím, že som našiel. Tým najcennejším je Barborka. Slniečko už začínalo hriať a ja sa vyberám za svojou najdrahšou.

Na moje prekvapenie Barborka už nespala. Mojm vysvetlením bola polopravda, že som išiel s jej otcom do pekárne, lebo sa mi nedalo spať. Tak som ho išiel odprevadiť. Nepovedal som jej však pravý dôvod tohto činu. No ale, ako to už v živote poznáme, niekedy je potrebné zachovať určité tajomstvo.

Barborka ležala ešte v posteli a vyzerala smutná. Nerád ju takto vidím. Ona takmer vždy tvrdí, že to sa mi len zdá, že to len tak vyzerá, že je smutná. Najmä v ostatnom čase. Po mojom vysvetlení, kde som bol, sa už na to nepýtala. Sadol som si k nej na posteľ.

„Ako sa máš drahá? Ako si sa vybúvala?“

„Mizerne! Tie komáre sú neznesiteľné. Nepomáha už ani repelent. Pliaga jedna nevydarená!“

Sledoval som ju a bol som šťastný. Veď komáre ešte nie sú najväčšou katastrofou v živote človeka. Sedel som, pozeral na ňu a vedel som, že s

týmto stvorením chcem prežiť celý život, nech by sa dialo čokoľvek. Nech by bol trebárs Pantani kráľom sveta. Vždy budem robiť všetko preto, aby bola šťastná. Vždy!

„Čo je s tebou?“ opýtala sa Barborka prekvapene po asi minútu trvajúcim mlčaním. Vtedy som cítil, ako keby táto izba bola stredom vesmíru a táto nádherná osoba vládkyňou celej galaxie.

„Nič,“ v tej chvíli som sa úprimne rozplakal, čo sa mi už dlho nestalo a hodil som sa jej okolo krku.

„Prepáč mi, láska, prepáč! Veľmi ťa ľúbim, to ti chcem povedať a chcem ti to hovoriť celý život, celú večnosť,“ povedal som jej.

V tej chvíli sa rozplakala aj ona a z celej sily ma objala. Chvíľu sme tak ostali. Bolo to možno aj päť minút. Potom, ako mi Barborka opätovala bozky a slová lásky, spozornela a s úsmevom, hoci so slzami v očiach, sa ma opýtala:

„Ten, čo sa nebojí Giuseppeho Pantaniho a robí reportáže uprostred padajúcich bômb, sa mi tu rozplače takto zavčas rána? Čo je s tebou, Samko?“

„Nič Barborka, len som ti chcel povedať jednu dôležitú vec.“

Po chvíľke ticha som pokračoval:

„Ľúbim ťa ako najviac ľubiť viem a budem ťa milovať celý život.“

Barborka pokračovala v dobrej nálade a znovu začala vyrývať.

„Pantaniho sa nebojí, ale predo mnou sa rozplače! To vyzerám tak strašidelne?“

A potom tak, ako zvykla pri dobrej nálade, a znovu začala brechať: „Hav, hav,“ a zahryzla sa mi do nosa. Potom sa začala ešte viac smiať. Popritom si utrela slzy z očí a utrela ich aj mne.

„Neplač anjelik,“ povedal som jej, načo mi odpovedala, že to plače od šťastia.

„Čo si dáš na raňajky, drahá,“ opýtal som sa jej.

„Teba! Raňajkovať budeme až potom,“ povedala s úsmevom a zvalila ma na svoj vyhriatu posteľ.

Už sme spolu neboli veľmi dlho, aj preto sme sa nevedeli dočkať. Bolo to ako prvýkrát. Potom sme ešte chvíľu ležali v posteli, párkrát mi ešte zabrechala do ucha a uhryzla ma do nosa. Bolo už vyše deväť hodín. Prehovorila ma a ostali sme ešte chvíľu ležať. Barborka sa po chvíli mlčania s úsmevom pozrela na mňa a opýtala sa:

„Tak čo si mi to chcel povedať? Okrem toho, že ma ľúbiš, čo aj ja teba,“ povedala.

A v tej chvíli som to nekontrolovateľne, úplne, na rovinu, povedal, hoci som chcel povedať niečo iné. Ale vyskočilo to, neviem, či to bolo

podvedomé, alebo som to aj chcel povedať. Za tú hodinu sa toho udialo veľmi veľa. Ja hlupák som jej povedal:

„Ty krásny havko, balím sa. Idem na výlet do Talianska. Bude to len taká krátka dovolenka!“

V tej chvíli, akoby sa mi otvorili oči. „To, čo som jej povedal?“ s hrôzou som sa pýtal tej hroznej obludy, ktorá to povedala akoby za mňa. To som nemohol povedať ja. Veď som jej chcel predsa povedať niečo iné! Ako je to možné? Bol to skrat a vedel som že obrovský. Bol to neskutočný "prúser" a ja som sa v tom okamihu, hoci trvala možno tri sekundy cítil ako ten najväčší podliak na svete. Ten moment trval krátko, ale pre mňa boli tie sekundy nekonečné. Cítil som sa ako najväčšia beštia na svete, vrah milióna nádejí, milióna túžob. Bol som ako beštia odsúdená na doživotie strávené v tom najstrašnejšom gulagu na Sibíri. Tieto tri sekundy plynuli veľmi pomaly a mne sa zdalo, že je to večnosť.

„Čo som to spravil?“ pýtam sa sám seba. „Ako som jej potom všetkom mohol povedať toto?“

Barborka mi po chvíli, ktorá bola dlhá ako večnosť, povedala s úsmevom: „Ja viem, Samko,“ a rozhodla sa ma vzápätí za tento môj zločin potrestať uhryznutím do ucha.

„Prepáč,“ povedal som jej.

„Ja viem, Samko, že ideš do Milána. Však sa už chystáš mesiac, a viem, že sa tešíš, a viem, že sa každý mesiac uvidíme. Prosím. Sľúb mi to! Však sa aspoň raz za mesiac uvidíme?!“

„To vieš, Barborka, že áno,“ sľúbil som, hoci to stopercentne reálne nebolo. Ale v časoch eufórie zvykne človek nasľubovať všeličo. Uvedomoval som si tento záväzok. Urobím všetko preto, aby som aspoň raz do mesiaca prišiel. Po tomto som už neprotestoval. Bral som to ako znamenie, že to tak má byť. Barborka to prijala a vyzerá, že je s tým vyrovnaná. Aspoň sa mi zdalo. Pre istotu som sa jej ešte raz opýtal:

„Určite ma pustíš?“

„Samozrejme, miláčik. Viem, ako veľmi tam chceš ísť! Ale prosím, dávaj si na seba obrovský pozor.“ ...

„Tak, ako som si dával v Prahe, sľubujem,“ prerušil som Barborku. „Tak, čo si dáš na raňajky?“

„Kedy odchádzaš,“ opýtala sa Barborka, nereflektujúcu moju otázku.

„O dva dni. Párky?“

„S kečupom,“ flegmaticky odpovedala Barborka, ako keby čakala, že odchádzam už tak skoro.

„Nechceš ísť so mnou do Prahy, zbalit' sa,“ opýtal som sa pri vyberaní párkov z chladničky.

„Nie, prepáč,“ odpovedala Barborka, „dám si radšej rožky s medom. Mám chuť na sladké.“

Prišla za mnou do kuchyne a objala ma. Potom sa nežne opýtala, kedy pôjdem do Prahy. Zložil som párky na kuchynskú linku a tiež som ju objal.

„Do Prahy chcem ísť zajtra. Pobalím sa a odidem do Milána. Už je tam všetko pripravené. Cestou ešte môžeme zobrať pár vecí z Bratislavy. Pôjdeme vlakom alebo autobusom?“

„Jasné, že vlakom! A ako vieš, že pôjdem?“

„Viem, že pôjdeš. Veď si rodená cestovateľka.“

„Ale veď v Prahe som už bola miliónkrát, ale čo by som pre teba neurobila?“

„Tak poď aj do Milána!“

„A budem ťa tam otravovať? Veď tam máš robotu!“

„Na deň - dva môžeš.“

„Na tak krátko sa neoplatí. Čo keby som tam prišla, keď budeš mať dovolenku. Aj keď...“ zosmutnela, „neviem, či práve Miláno je tým pravým miestom na dovolenku.“

„Prepáč miláčik, natriem tie rožky.“

V tej chvíli zazvonil telefón. Išla zdvihnúť Barborka.

„To je jedno, ocko, dačo ukradni,“ povedala Barborka a zasmiala sa.

„Nie, nie, chcela by som ísť so Samkom pozrieť mamu a potom jeho rodičov. A zajtra mu pôjdem pomôcť do Prahy so zbalením. Vieš, už ide do toho Milána. Kedy prídeš?“

Volaj jej otec. Pýtal sa, čo má priniesť z pekárne a ako sa máme.

„Volal otec?“

„Áno, chcel ísť s nami popoludní do Žiliny.“

„A?“

„Rozmýšľala som, či by sme nešli pozrieť mamu a potom aj tvojich rodičov do Harmanca. Dlhú som ich už nevidela.“

„Výborný nápad, láska, čítaš mi myšlienky. Daj si rožok, lebo ti stečie med! A otca nevezmeme? Po čo ide do Žiliny?“

„Ani sa nepýtaj...“

„Aha, ale to malo byť až zajtra, nie?“

„Ja neviem.“

„Kašli na to, Barborka, veď jeho to prejde. Čo už, keď ho to baví.“

„Čo už! Tak pôjdeme do Turčianskych za mamou?“

„Jasné! Kedy?“

„Kedy ide vlak do Prahy? Ach, dofrasa aj s medom, už som celá od neho.“

Išla sa umyť. Keď sa vrátila z kúpeľne, povedala:

„Ale je tu ešte jeden veľký problém.“ Barborka to vyslovila tónom, ako keby sa blížila katastrofa. Dokáže to snáď len ona. Až ma zamrazilo. Tešil som sa, že všetko, teda takmer všetko, je už v poriadku a vyriešené. Pozrel som sa nechápavo na svoju Venušu.

„Kto odloží párky do mrazničky, pán Borkovanský?“

To mi odľahlo. Rýchlo som vstal a išiel som odložiť párky. Dostal som ešte po prstoch za to, že to robím medovými rukami.

Predpoludním sme sa vybrali na krátku návštevu. Najprv za Barborkinou mamou a potom za mojimi rodičmi. Vlak bol poloprázdny a cesta ubehla rýchlo. Barborkinej mame som už bez problémov mohol povedať, že odchádzam do Milána. A bol som na to aj hrdý. Veď takéto postup sa nepodari len tak každý deň a hocikomu. Pred ranným rozhovorom s Barborkou som nevedel na čom som, nevedel som, či vôbec idem a už vôbec som nechcel o tom rozprávať. Cítil som sa ako medzi dvomi mlynskými kameňmi. Skutočne som nevedel, čo mám robiť. Ranný rozhovor s Barborkou však vo mne niečo zlomil a cítim, že obojstranne nám to veľmi pomohlo. Už nebolo medzi nami cítiť kŕčovitosť ako v predošlý deň. Všetko sme si vydiskutovali. Tiež si myslím, že na odlúčenie sme zvyknutí a vôbec nám nemusí uškodiť. Barborka bude mať viac času na učenie. Stretnutie s Barborkinou mamou skončilo po vyše hodine. Potom nám išiel osobný vlak do Dolného Harmanca, kde bývajú moji rodičia. Priznám sa, že som ich už dlho nevidel. Bol to Barborkin výborný nápad, aby sme išli pozrieť jej mamu, aj mojich rodičov. Veľmi som sa tešil. Oni už o mojom odchode boli presvedčení. Po krátkom uvítaní som im ho definitívne potvrdil. Po výborných francúzskych zemiakoch, ktoré sme mali na obed u Barborkinej mamy, som bol úplne nasýtený a u rodičov mi už jesť nechutilo. To, samozrejme, vyvolalo silnú vlnu nevôle zo strany rodičov. Napokon som si predsa len dal, lebo boli vydesení ešte viac, ako po tom, keď som im povedal, že budem preložený do Milána. Porozprávali sme sa v relatívne pokojnej atmosfére. Potom sme si pobrali veci, ktoré nám nabalili a odišli sme. Sľúbil som, že aspoň raz za tri mesiace prídem, a tiež, že zatelefonujem do týždňa. Rodičia na moje počudovanie so všetkým súhlasili a približne o piatej sme sa pobrali naspäť do Martina. Barborku vo vlaku premohla únava a tak o chvíľku už driemala. Určite celú noc nespala a ani sa s tým nepriznala. Vlastne naznačila to vetou o komároch, po ktorej som sa rozplakal. Stále myslím na tú situáciu. Napriek pochmurnej atmosfére, ktorá bola vo vlaku, pomaly sa

Ľahajúcom cez množstvo tunelov, mal som radosť. Mal som neskutočnú radosť z toho, že som pri dievčati, ktoré ľúbim, že všetko dobre dopadlo, že Barborku môžem robiť šťastnou, aj keď sa mi to nie stále nedarí. Verím, že rok prejde rýchlo. Pýtam sa však, čo potom? Ešte som sa nestihol spamätať z úspešného vyriešenia jednej dilemy a už otváram druhú. To som celý ja. Odpoveď na túto otázku v tejto chvíli nechcem hľadať. Skôr sa teším a ďakujem. Ďakujem komu? Bohu? A koho som to bezradne prosil ráno o pomoc, keď som sa prechádzal popod Barborkin činžiak? Prerušujem toto akési vnútorné fórum a snažím sa myslieť na niečo iné. Teším sa z Barborky, ktorá tu spokojne spí. Teším sa, že všetko sa vyriešilo. Verím, že o rok sa budeme môcť vziať. Alebo sa k tomu aspoň priblížime. Znovu otváram jednu z predchádzajúcich otázok. Musím ju vyriešiť! Nestačí, že som vyriešil prvú dilemu, veď priamo na ňu nadväzuje druhá. Čo bude s naším vzťahom? Prebúdzam sa z akéhosi polospánku a v duchu si nadávam, ako si vôbec môžem dávať takéto otázky. Veď Barborku ľúbim a urobím pre ňu všetko na svete. To, čo z miernych driemot prebralo mňa, zobudilo aj Barborku. Bolo to zastavenie vlaku v Turčianskych Tepliciach a džavotajúce deti, ktoré tu nastúpili. Zrejme sa vracali z nejakého výletu. Hľadali miesto. Dvaja chlapci si prisadli ku nám. Rozprávali sa o bojových hrách. Ich básnenie o najnovšej hre Spider war som pozorne počúval v snahe dostať sa na chvíľku do detských čias a zabudnúť na starosti, s ktorými sa budem musieť v priebehu najbližšieho roka vysporiadať.

„...normálne sa mu ruka zmení na laser a zničí všetko, čo mu stojí v ceste...“

„Ale netrep, ako sa mu ruka môže zmeniť na laser?“

„Normálne! Veď som to videl. Stane sa to v priebehu sekundy.“

„Inak bola by sranda, keby tie pavúky nasadili do talianskej vojny.“

„Akej vojny?“

„No vieš, tá hra, kde bojujú o Miláno. (MILAN WAR) Pantani je dobrý a Venti je zlý.“

„No nie, to je naopak. Venti je dobrý. Ale pavúkov majú len Američania! Toto je iná hra. Tam pavúky nebudú. A myslím, že je to aj dosť trápne. V novej verzii talianskej vojny už budú skôr biologické a psychologické zbrane ako chrípka a depresia.“

„Depresia? Aká depresia?“

„No normálne budú mať zbrane podobné malému diskmanu a pustia na protivníkov bombardovanie depresiou.“

„Depresiou? To je kravina. Veď tým ich nezničia, to sa ti kedy zase snívalo?“

„Ale čo snívalo? Si trápny, Vinco, a prd vieš...“

Rozhovor prerušila ich sprievodkyňa. Bola zjavne nahnevaná. Chalani sa vytratilí do iného vozňa, hoci sa mali držať pokope. O chvíľku sme znovu ostali v kupé sami a nechceli sme veriť tomu, čo sme počuli. Našťastie sme o to nehovorili. Onedlho sme vystúpili na martinskej stanici.

Vrátili sme sa domov. Barborkin otec doma nebol. V kuchyni ležal odkaz. „Išiel som s Petrom k jeho známym do Žiliny. Prídem pred polnocou. Jedlo je v chladničke.“

Išiel teda k Petrovi Salsovi. Barborka ostala sklamaná. Nekomentovala to. „Na dnes bol naplánovaný ten míting?“ opýtal som sa zmätenej Barborky. „Neviem, je mi to jedno,“ odpovedala. Barborku prešla chuť na jedlo a ďalšie komentovanie neprítomnosti jej otca. Prešiel som radšej na inú tému.

„V Miláne mám byť o štyri dni, teda z Prahy musím odchádzať o tri dni. Pôjdeš so mnou? Chcel by som vyraziť už zajtra, pretože z Bratislavy ešte potrebujem zobrať nejaké veci,“ informoval som ju.

„Dobre. O kolkejš?“

Barborke rýchle zmeny programu nerobili problém, už si na to zvykla. Navrhol som, aby sme išli popoludní, potom si sadli na romantickú večeru do nejakej peknej reštaurácie a na druhý deň si urobili výlet po uliciach Starého mesta a prechádzku po nábřeží. Vedel som, že Barborka by veľmi chcela ísť na turistickú lanovku, ktorá vedie od Bratislavského hradu ponad Dunaj do Petržalky. To som pre ňu naplánoval ako prekvapenie.

„A pôjdeme aj na lanovku?“ opýtala sa nedočkavo a už s úsmevom. Tajomstvo sa mi teda nepodarilo uchovať. Ale chcel som to ešte zachrániť, preto som použil drobné klamstvo.

„No neviem, či je tento týždeň otvorená, počul som, že robia dáku revíziu, či čo.“

„To snád' nie,“ namrzene reagovala Barborka.

Chcel som ju potešiť, preto som sa k svojmu klamstvu čestne priznal.

„Ale nie, Barčiatko, to som len namotával, samozrejme, že je prístupná, len som ťa chcel prekvapiť.“

Po tomto mojom „zločine“ nasledoval trest v podobe uhryznutia. Sadli sme si k televízoru a snažili sa nemyslieť na posledné udalosti okolo angažovanosti Barborkinho otca či blížiaci sa odchod do Milána. Práve dávali romantický film, pri ktorom sme takmer zadriemali. Túlili sme sa k sebe a mysleli skôr jeden na druhého než na film. Bolo približne jedenásť hodín. Z vonku sa ozýval spev akejsi opitej ženy. Barborku trhlo. Stíšila

televízor a pobrala sa prudko k oknu. Chytila sa za čelo a zahrešila tak, ako nezvykne. Už si ani nepamätám, kedy to bolo naposledy.

„Čo sa deje?“ opýtal som sa a podišiel som k oknu. Z výšky piateho poschodia sme videli ženu v stredných rokoch v značnom stave opitosti. V asi desať metrovej vzdialenosti išli traja páni, ktorú ju brzdili. Jeden z nich kričal:

„Stoj Beta, lebo sa potkneš.“

Odpoveď ženy podguráženej alkoholom bol príznačný jej stavu:

„Plávam v tomto, tomto mori divokom, radšej mor ho, ako biť otrokov.“

„No krásne. Ja viem, že máš rada Dostojevského, ale stoj, lebo tu je vchod,“ kričal na ňu pán zozadu.

Barborka krútila hlavou a zabuchla okno. Už mi bolo všetko jasné bez toho, že by niečo musela vysvetľovať. Jej otec sa vracal zo Žiliny. Nepoznal som však ženu a ďalších dvoch mužov.

„Dúfam, že idú dnu! Super,“ dodala ironicky Barbora.

„Kto je to?“

„Borůvková, Salsova priateľka, alkoholička! Veď mala byť na protialkoholickom. To snáď nie je možné,“ odpovedala Barbora.

Otvorili sa vchodové dvere. Vošiel Barborkin otec, za ním smelo opitá žena a dvaja chlapi. Slušne sa pozdravili. Borůvková sa však nezmohla ani na to a spievajúc bežala na toaletu. Barborkin otec nás pozoznamoval za podmazu spevu Alžbety Borůvkovej.

Ako prvé, čo Barborka po pozdrave povedala, bolo: „Prepáčte, ale ráno odchádzame do Bratislavy, tak pôjdeme už spať. Borůvková spievala naďalej: „Kdy bych já měl alkohol, vožral bych se až na mol...“

„Krásne sme to dnes pripravili, nie Ďurik?“ opýtal sa Salsa Barborkinho otca.

„Áno, jasné,“ odpovedal Jirko.

„Prepáčte, ale pôjdeme, zajtra skoro vstávame,“ zopakovala Barborka svoju skrytú prosbu na okamžitý odchod nečakaných návštevníkov.

„Však my nebudeme dlho, máme ešte veľa práce,“ povedal hovorca Jiřího Dohána Peter Salsa. Pripite si ešte s nami na vydarenú akciu.

„Prepáčte, ale už o pár hodín šoférujem,“ odmietol som ich ponuku obligátnym šoférsym spôsobom, hoci ráno ideme vlakom.

„A ja nepijem,“ skočila mi do reči Barborka. „Dobrá noc.“ Barborka odišla a nediplomaticky zatvorila za sebou dvere.

„Tak my snáď nebudeme otravovať,“ povedal mladý chalan, ktorý sa celý čas zaľúbeným pohľadom pozeral na Barborku, čo som, samozrejme, s plnou pozornosťou sledoval. Nevedel som, kto to je, ale mal neskutočne čudný pohľad.

„René mládenca príchody a skúsenosti, netáraj, ešte sa jedeme poriadne vožráť,“ oponovala opitá Borůvková, na čo sa všetci zasmiali.

„Pod'ťe si sadnúť aspoň na chvíľku, preberieme posledné veci,“ dodal hosťiteľ, ktorého slovo by malo platiť ako posledné. Išli teda do kuchyne. Ja som sa ešte raz rozlúčil a pobral som sa za Barborkou do izby. Po desiatich minútach odišli aj nečakaní hostia.

Štvrtý deň- 11. februára

Celú noc som prebdel. Bolo mi veľmi smutno z toho, čo sa udialo. Barborka mi povedala o trápení, že sa otec zmenil. Už ho vraj zaujíma iba politika. Niekedy organizoval školenia cechu pekárov, teraz myslí už len na politiku. Nevedel som však ako Barborke a jej otcovi pomôcť. Náš ranný rozhovor vôbec nepomohol a nech som mu povedal na margo politiky čokoľvek, vždy videl len tú svoju pravdu. Je neskutočné, ako vie politika zmeniť život. Najmä politika hnutia Severný Panteon, ktorej myšlienky postupne prenikajú do celej Európy. Neviem, ako pomôcť. Nech má presvedčenie, aké chce, veď má na to právo, ale nech tým netrápi svoju dcéru. Prečo sa takto zmenil? Pri raňajkách som sa pokúsil hovoriť s ním o pekárstve, o futbale, hokeji a zdalo sa mi, že prešiel na iné myšlienky. Verím, že ho táto politická demagógia prejde. Na záver raňajok mi prišiel na um zaujímavý nápad, ktorý by ho mohol chytiť: „Čo tak organizovať pekárske kurzy pre laikov? Mnoho ľudí nevie piecť a nevie zaujímavosti o omládku a poliši a podobne. Mohli by ste ich to naučiť. Čo tak založiť laický krúžok pekárstva?“

„Nó, to by nebolo zlé,“ povedal nadšený pekársky majster, „ale, kde by som ich to učil?“ opýtal sa Jirko.

„Trebárs aj tu, veď máte elektrickú rúru, nie?“ dodal som.

„Áno, áno, elektrickú, ale...,“ chvíľka ticha, „to nie je zlý nápad,“ poznamenal Barborkin otec.

Pán Jirko je typ človeka, ktorý sa potrebuje angažovať. A myslím si, že takéto angažovanie by bolo pre neho prospešnejšie ako nezmyselné angažovanie sa v politickom zoskupení. Verím, že som aspoň takto pomohol.

Popoludní sme sa pobrali do Bratislavy. Pán Jirko nás išiel odprevadiť. Zdá sa mi, že Barborka večer trochu zveličovala o jeho záujme výhradne len o politiku. Dnes sa totiž ani raz o nej nezmienil. Možno pochopil, že to Barborke prekáža. Rozlúčili sme sa a z rýchlika sme mu zamávali. Na bratislavskej hlavnej stanici sme vystúpili okolo šiestej. Podľa plánu sme

sa najprv zložili v byte, ktorý prenajímam študentom, teraz je však prázdny. Potom sme išli do reštaurácie „U modrého káčera“, kde sa Barborke tak veľmi páči. Prežili sme pekný večer a Barborka sa mi zdala spokojná. Posledné udalosti s jej otcom sme prebrali vo vlaku a uzavreli sme to s nádejou, že ho to prejde.

Po peknej noci a sviežom ráne mi Barborka začala pomáhať s balením. Veci, ktoré mi tu zostali, som mal odložené v archívnej miestnosti, ktorá sa na iné účely nikdy nepoužívala. Po nakuknutí do nej som zistil, že tu od môjho odchodu nikto nerobil poriadok, ale zistil som, že tých vecí je viac, ako som predpokladal. Sú to najmä knihy, noviny, zopár CD, archív rôznych článkov. Ako prvú som vzal knihu „Italská historie“, ktorú som oprášil a začal v nej listovať. Barborka, ktorá podošla bližšie, sa zhrozila, koľko je tam prachu. Až sa jej z toho poriadne kýchlo.

„Mein liebe, to čo tu máš za zmätkov? A ten prach! Ty chceš stihnúť dnes odísť do Prahy?“

„Samozrejme,“ flegmaticky som odpovedal, listujúc pritom v starej knihe, „a zajtra dopoludnia máme večeru so Jeanom Pierrom Beaucoupom.“

„S kým a kedy? S Bokupom? Kto to je? A super! Takže večera zajtra dopoludnia! To znie super! Už si chceš zvyknúť na ten divný štýl jedenia v Taliansku? Kto je ten Bokup?“ opýtala sa.

„Nie Bokup, ale Boku. Vo francúzštine to znamená veľa,“ vysvetlil som jej.

„A zase ma nepočúvaš! Takže ideme večerať zajtra dopoludnia? To akože dnešnú večeru vynecháme?“ doberala si ma Barborka.

Zadumaný v knihe som jej stroho odpovedal: „Budeme s ním jesť v reštaurácii, ale ešte neviem kedy.“

„Kto je to?“

„Beaucoup?“ spýtal som sa takmer ju nevnímajúc.

„Samozrejme, o kom je tu reč?“

„Je humanitárny pracovník. Francúz. A v posledných týždňoch sa začal angažovať v Turíne, ale hlavne v Miláne,“ objasnil som jej to.

„A odkiaľ ho poznáš?“

„Je to sprostredkované. V živote som ho nevidel. Stretnutie nám vybavil Ivan, on sa priamo pozná s Guardinim. A Guardini je Beaucoupov osobný priateľ. A aby som nezabudol. Na večeru príde aj Ivan so svojou priateľkou Zuzkou. Bude to taká malá rozlúčka,“ dodal som.

„Super. A to si nevedel povedať skôr, aby som si vzala so sebou niečo krajšie?“

„Ale, Barborka, veď ja som o tom ani nevedel, vieš, že mne sa program mení z hodiny na hodinu! Veď si pekne oblečená! Čo vy ženy v kuse vymýšľate,“ poznamenal som krútiac hlavou.

„Stačilo!“ Barborka mi vytrhla knihu z ruky, zabuchla ňou, až sa tak zaprášilo. „Poďme sa baliť, lebo to nestihneme!“

„Ale veď už sa neboj, všetko stíhame. Mal som rozčítanú dôležitú vec a...“

„...Mussoliniho, videla som,“ povedala skočiac mi do reči.

„...a teraz neviem, kde som skončil,“ povedal som.

„Dost! Tiško,“ zapchala mi ústa zaprášenou rukou a už som sa nemohol brániť.

Barborka tentokrát zvíťazila. A tak som pokorne prešiel k baleniu, respektíve k upratovaniu archívu.

Po chvíľke upratovania mi to nedalo a s knižkou som sa na chvíľu vytratil do obývačky. Až nepríjemne sú si podobné prípady Benite Mussoliniho a grófa Giuseppe Pantaniho. Je tragédiou, keď politický populizmus dokáže zmanipulovať ľudí vo svoj prospech. Zmanipulovať na ničenie, deštrukciu, v najhorších prípadoch až na zabíjanie!

„Hele, čtenáři! Mapu Milána si berieš tiež, však?“ ozvala sa Barborka usilovne pracujúca v archíve.

„Áno, samozrejme. Čo tam je ešte také dobré? Samozrejme, okrem teba, láska,“ povedal som. Odložil som knihu do ruksaku a vybral som sa za Barborkou do archívu. Vecí, ktoré som si nabalil do ruksaku, bolo plno a ešte viac ich muselo zostať v kumbále. Potom, ako sme sa naobedovali, vzali sme veci a pobrali sa na hlavnú stanicu. Cesta do Prahy bola pekná, romantická. Rozprávali sme sa o všetkom, len nie o politike. Ak sme sa nerozprávali, tak sme len tak ticho sedeli držiac sa za ruky. Hladkali sme sa po nich. Láska je úžasná vec. Je zmyslom života. Je nádejou, potešením nielen v ťažkých chvíľach, posolstvom budúcim generáciám. Je najväčšou silou, ktorej sa nevyrovná ani ten najničivejší hurikán. Je múdrosťou, ktorej sa nevyrovná ani najväčší mudrc na svete. Je tým najväčším, čo môže byť. Veď aj v Biblii sa píše, že Boh je láska. Rozprávali sme sa počas cesty o všetko možnom. Aj o Bohu, v ktorého niekedy Barborka verila. Bola silnou kresťankou, ale odradil ju prístup niektorých ľudí. Po dlhšej diskusii, pri ktorej som bol nie stopercentne zorientovaný v problematike, sme dospeli k názoru, že ak sú zlí kresťania, neznamená to, že aj kresťanstvo ako také, je zlé. A nesmieme zabudnúť na množstvo kresťanov, ktorí žijú vo svojej viere úprimne a horlivo. A ak sú takí, čo hrešia... Veď vlastne všetci hrešíme! Ale dôležité je snažiť sa nehrešiť a uznať si svoju nedokonalosť. A myslím si aj to, že nikto by

nemal odsudzovať ľudí len preto, že chodia, alebo nechodia do kostola. Či chodia, alebo nechodia, Boh ich má rovnako rád. A sú mnohí, ktorí nechodia do kostola, ale žijú krásny, príkladný život. Téma, ktorá sa začala láskou, automaticky prešla do témy Boh, posvätno, nadprirodzeno. Akoby to bolo logické vyústenie každej úprimnej debaty o láske. A možno je to tak aj v živote, že Boh je logickým vyústením lásky – veď on je láska. A takto sme sa rozprávali o rôznych témach: od školy, cez krásne české lúky, až po rozprávanie o najlepších koláčoch a o mnohých iných témach. Barborka je pomerne ukecaná, keď má dobrú náladu. Toto bol ten prípad, čo ma veľmi potešilo.

„Praha, hlavní nádraží. Prosím, pozor. Vlak tady jízdu končí. Přestupujte, prosím, do expresního vlaku do Mnichova. Prosím, pozor!“ Prebudil nás pekne posadený hlas zo staničného rozhlasu. Budík sme nepočuli. Rýchlo sme si pobrali veci, viackrát skontrolovali, či sme niečo nezabudli. Na stanici nás už netrepezlivo čakal Ivan Samko.

„Samko, nazdar! Ahoj Barborko,“ veselo nás vítal Ivan.

„A kde máš Zuzku?“ opýtal som sa.

„Zostala ešte doma. Pomôžem vám s vecami a potom si pôjdeme sadnúť. Kedy odchádzaš?“ spýtal sa ma.

„Zajtra večer,“ odpovedal som.

„Barborka, ako sa máš?“

„Dobre,“ s úsmevom odpovedala Barborka.

„Ste poriadne hladní, čo?“

„Počkaj, takže teraz máme stretnutie s Beaucoupom?“ opýtal som sa zmätene.

„Nie, až zajtra dopoludnia. Nevieť, či on potom večer tiež neodchádza do Milána, alebo Turína, alebo tam kdesi. Teraz si len sadneme na večeru. Pozývam vás, ak sa neurazíte. A zajtra si sadneme ráno aj s Beaucoupom,“ informoval Ivan.

„Rozmýšľal som, či by sme to nespojili aj s malou exkurziou Prahy,“ povedal som.

„Jasné, pôjdeme ju obzrieť,“ súhlasil Ivan.

„Takže, je tesne pred ôsmou. Pôjdeme si zaniest' veci a ideme do reštiky. Sme už riadne hladní. Všet, Barborka?“

„No, jasné. A smädní!“ netajila sa tým Barbora.

„No tak načo čakať,“ zavelil Ivan, „ideme!“

Ivanovi som dal na chrbát najťažší ruksak, práve ten, kde boli samé knihy.

„Fúha, Samo,“ zavrčal prekvapený Ivan, „načo berieš so sebou zbierku kameňov? Ty si blázon, chlape,“ poznamenal Ivan.

„Tíško a kráčaj! To sú knihy! Bez nich sa dnes nepohneš!“

„No veru, to máš pravdu! Ale ja sa práve s nimi ani nepohnem! Barborka, načo to ten chlap vláči?“

„Ja neviem,“ odpovedala smutne Barborka, „asi tam chce zostať nastálo.“

„Ó, tak to rovno zavolať sme sťahováka, nech naložia knihy aj s nábytkom a nemusíme to trepať! Čo sa deje, Samo?“

Zastal som úplne zmätený. V hlave som si premietal, kde som odložil kľúče. Zhodil som ruksak a začalo veľké hľadanie uprostred Václavského námestia. Pohroma sa našťastie nekonala, kľúče som našiel. Odfahlo mi. Na Staromestské námestie sme prišli pomerne rýchlo. Veci sme nechali v služobnom byte. Nikto v ňom nebol. Napísal som Britovi Toddovi odkaz, že prideme okolo desiatej. Chcel som pozvať aj jeho, ale nebolo ho.

Keď sme schádzali po schodoch, na úrovni prvého poschodia sme stretli, už vtedy udychčaného, trochu silnejšieho, spoteného pána. Bol to Jim Todd, nový reportér TV UNITED pre strednú Európu.

„Buongiorno, amici,“ pozdravil netradične Jim Todd, z čoho som mierne znervóznel. Vo vnútri sa ozvalo moje horšie ja, ktoré mi vravelo, pozor na neho. Zaujímavé, ako rýchlo si človek dokáže dať v hlave dokopy rôzne konšpiračné teórie. O chvíľku som však z tohto rozčarovania vytriezvel a uvedomil som si, že mám príliš bujnú fantáziu. Ten človek predsa nevie po taliansky. Do Talianska idem predsa ja a on ma nahrádza v Prahe. Musel som si to takto po lopate povedať, lebo som sa začal báť o zaujímavé miesto v Taliansku. Po chvíľke som sa Jimovi pozdravil: „Good morning Jim! How are you?“ krátky okamih mi to trvalo.

„Good! Thanks! Good beer!“ odpovedal Jim.

Pozval som ho teda ešte na jedno a Jim s radosťou ponuku prijal. Išli sme po Zuzku, Ivanovu priateľku, ktorá býva len neďaleko od Staromestského námestia. Sadli sme si u „Rudého pavouka“. Mali tam pivo Romantik, jedno z najdrahších pív. Jedno stálo až dve a pol eura. Dali sme si všetci po jednom. Dlhو sme sa nezdržali, veď už bolo takmer deväť hodín. Nad Prahou sa začalo stmievať. Jim sa družne anglicky rozprával so Zuzkou a Ivan s mojou Barborkou. Ja som zadumane a nostalgicky sedel a prial som si, aby som zajtra nemusel odísť do Milána. Prial som si, aby sa tento večer nikdy neskončil. Prial som si, aby sa túto noc naučil Jim po taliansky a išiel namiesto mňa. A vlastne, možno mu tam stačí aj angličtina. Človek nevie, čo chce. Najčastejšie vtedy, keď sa schyľuje k veľkému odchodu, k veľkej zmene. Je to tak, ako keď sa šesťročné dieťa teší do školy, týždeň pred nástupom okolo nej chodí ako najväčší frajer a v deň „D“ sa rozplače. Zažíval som niečo podobné. Počas krátkej večere som nepovedal takmer ani slova.

Jim si už dal riadne do nosa. Je to milý, trochu osamelý pán. Napriek tomu, že má robustnú postavu, vyzerá neškodne. A napriek tomu, že som sa bál o svoje miesto, teraz si prajem, aby do Milána išiel on. Je deň pred odchodom a ja sa trasiem po celom tele. Prečo? Je to zo smútku, alebo zo strachu? Alebo je to bázeň nad zodpovednosťou a úlohami, ktoré ma tam čakajú?

Jim je starý mládenec. Rozprával sa najmä so Zuzkou. Takmer stále sa smiali. Nevnímal som ich. Necítil som sa najlepšie. Po chvíľke to zbadala Barborka a navrhla, že už nepôjdeme. Rozlúčili sme sa s veselosťou, ktorú som sa teraz snažil aspoň predstierať. Dohodli sme sa, že sa stretne o desiatej v tej istej reštaurácii na raňajkách aj so Jeanom Pierreom Beaucoupom. Rozlúčili sme sa a odišli sme. Jim Todd nám ukázal izbu, akoby zabudol, že som v tom byte býval takmer dva roky. Ale bolo to dobré. Svedčilo to o tom, že v Prahe sa už dobre zabýval. Predtým, ako sme s Barborkou zaspali, sme sa ešte chvíľku rozprávali. Nechcel som jej prezradiť pravý dôvod môjho smútku. Povedal som jej len polopravdu, teda, že som unavený. Uvedomovali sme si, že je to posledná noc, ktorú sme spolu, preto sme sa chceli dôstojne rozlúčiť. Potom sme sa rozhodli, že po raňajkách si necháme čas len pre seba a pôjdeme si sami trochu pozrieť Prahu.

Piaty deň- 12. februára

Zobudili sme sa o deviatej. V byte bolo ticho. Jim už zrejme odišiel na raňajky alebo išiel pracovať. Chceli sme ho pozvať na raňajky, ale nestihli sme. Pred desiatou sme sa teda pobrali do reštaurácie, v ktorej som predchádzajúci deň zažil pravú pražskú melanchóliu. Už bolo lepšie. Asi len zapadajúce slnko ju tak silne vo mne živilo. V rohu sedel pán v károvanej košeli s hustým strniskom. Reštaurácia bola inak prázdna. Sadli sme si na jej opačnú stranu. Po chvíľke sa pán v károvanej košeli postavil a pobral sa smerom k nám.

„Prepáčte. Nie ste náhodou Samuel Borkovanský?“ odznelo v taliančine. Ostal som prekvapený, nečakal som, že tento nenápadný pán je hosť, ktorý sa chcel so mnou stretnúť.

„Áno, Samuel Borkovanský, teší ma,“ povedal som.

„Som Jean Piere Beaucoup,“ informoval.

„Toto je moja priateľka Barbora,“ predstavil som svoju partnerku.

„Teší ma, mademoiselle. Ivan ešte neprišiel, čo?“ opýtal sa Beaucoup.

„Klasika, mešká. A vlastne nie, ešte má dve minúty,“ dodal som s úsmevom a pridol som: „Čo si dáte, pán Beaucoup?“

„Ďakujem, len malý tonik. Už som raňajkoval,“ informoval ma Francúz.
„Jeden malý tonik. A Barborka? Ty si čo dáš?“ opýtal som sa.
„Dám si praženicu. Ďakujem,“ odpovedala.
„A dve pivá k tomu,“ ozval sa po otvorení dverí reštaurácie Ivanov hlas. „Dúfam, že nemeškám.“
„Nie, ideš presne, Ivo,“ povedal vo svojom rodnom jazyku Jean Pierre Beaucoup.
„Salut, Jean Pierre,“ odpovedal Ivan po francúzsky.
„Salut, Ivo!“
„Ahojte, prepáčte, že meškám. Už ste sa zoznámili, však?“
Beaucoup hneď prešiel k veci. „Prepáčte, pán Borkovanský, nemám veľa času. Môžeme ísť na chvíľu nabok?“
„No, samozrejme,“ odpovedal som po taliansky a pobrali sme sa k jeho pôvodnému miestu v reštaurácii.
„Prepáčte,“ povedal som po chvíľke rozhovoru, „nemohli by sme sa rozprávať pri nich? Nechcem, aby sa moja priateľka hnevala, že sa jej málo venujem. Veď po taliansky nerozumejú, môžeme aj pri nich.“
„V pohode, tak poďme k nim,“ skonštatoval Beaucoup.
Prešli sme k nim.
„Chcel som s vami prebrať istú záležitosť, pán Borkovanský,“ povedal Beaucoup.
„Nech sa páči,“ odpovedám.
„Musím vás upozorniť na pár nemedializovaných skutočností! Je to vážne. Bolo by dobré, keby ste to vedeli!“ povedal s vážnosťou Beaucoup.
„O čo ide?“ opýtal som sa.
„Všetci sa pozerajú na to, že sa nič nedeje. Ale v Taliansku sa organizujú veľké podlosti,“ informoval ma Beaucoup.
„Pantani?“ opýtal som sa.
„Aj. A ľudia okolo neho. Ale nielen oni! Žiaľ, aj takí, od ktorých by ste to nečakali,“ prezradil Beaucoup.
„Ľudia okolo premiéra Rossiho, či dokonca okolo Ventiho?“ opýtal som sa.
„Také informácie ja nemám, ale humanitárni pracovníci áno. Ide tam o veľkú hru. Divadlo, pri ktorom trpí bežný občan,“ odpovedal Beaucoup.
„Čo sa deje?“
„Surovo sa tam obchoduje s humanitárnou pomocou. Tak, ako v afrických diktátorských krajinách! Rossi tam má poriadny neporiadok. A médiá to zrejme vedia, ale to poriadne ututľávajú. Ide zrejme o provízie,“ informoval ma.

„To si nedovoliím povedať, že sú v tom aj médiá. Zrejme sa to ešte nedostalo von. Vy máte presné dôkazy?“ povedal som brániac médiá.

„Áno,“ skonštatoval existenciu dôkazov.

„Tak s tým vyjdem von,“ povedal som.

„Ale ide mi o život!“ povedal Beaucoup.

„No,“ usmial som sa, „nevyzeráte ako keby vám išlo o život. Tvárite sa pomerne bezstarostne,“ povedal som mu.

„Zdanie klame. Ide o veľké svinstvá a veľké prachy. Môžem vám veriť, že neprezradíte zdroj?“ opýtal sa ma Beaucoup.

„Samozrejme, môžete mi plne dôverovať,“ uistil som Francúza.

„V Taliansku sa robia neskutočné podlosti. Od tradičných politických intríg a zastrašovania, až po nemorálne obchodovanie s humanitárnou pomocou. Odpočúvanie, obchodovanie s nelegálnymi nahrávkami, evidentná je aj spolupráca s talianskou vládou a podobne,“ povedal Beaucoup.

„Aká humanitárna pomoc?“

„Je to teda poriadne ututlané, keď o tom neviete,“ povedal Beaucoup.

Niečo som už začul, ale nepriznal som, že pár informácií už mám. Niekedy je lepšie robiť maximálne hlúpeho a nezorientovaného a človek sa dozvie viac. „O čo ide?“ opýtal som sa. „Aká humanitárna pomoc?“

„Pantani vyvolal v krajine úplnú revolúciu. Ľudia emigrujú na sever,“ povedal Francúz.

„Áno, prvé informácie vyšli včera, viem,“ dodal som, hoci nejasné naznačenia som od Walzinieckeho počul už pred štyrmi dňami.

„Áno, včera to išlo v správach, ale v zákulisí je to jasné už asi tri dni. Je toho viacej. V médiách ide omáčka a nie podstata vecí. Prečo si myslíte, že Pantani začal stavať provizórne policajné stanice na pomyselných hraniciach medzi severom a juhom?“

„Kvázi colnice, však?“

„Samozrejme. Najlepšie na tom je, že ich populisticky neláka nielen pre vidinu ich hlasov v parlamentných voľbách, ale použije ich ešte aj pri kšeftovaní s humanitárnou pomocou. Niečo o tom viem, veď sám som humanitárnym pracovníkom,“ povedal Beaucoup.

„Ale čo?“ tváril som sa, akoby mi to Ivan nehovoril.

„Dajte si v Miláne veľký pozor, určite sa vás pokúsia podplatiť, ako to už má Pantani vo zvyku,“ informoval Beaucoup.

„Máte aj nejaké jasné rukolapné dôkazy, myslím na papieri, alebo také niečo?“ pýtam sa.

„No, niečo mám. Papiere sú v... Hm, prepáčte, ale to vám neprezradím. Ak máte na mysli aj odposluchy a podobne, tými nedisponujem. Ale v

Taliansku sa dajú zabezpečiť už od 100 eur,“ netajil Beaucoup svoj prehľad.

„Kedy si môžeme sadnúť k tým dôkazom a urobiť nejaký spravodajský rozhovor?“

„Ja spravodajské hry nehrám, prepáčte,“ povedal jasne Beaucoup.

„Nie, nie, nie! Myslím normálny rozhovor do TV UNITED. Vašu identitu ochránim, nebojte sa!“ ubezpečil som ho.

„Prepáčte, ale nemôžem to medializovať,“ povedal rázne Beaucoup.

„Sedíte s reportérom silnej spravodajskej televízie a nechcete to medializovať? Tomu nerozumiem,“ povedal som.

„Chcel som vás len informovať. Pozor hlavne na Mariu Theresiu Vontellini,“ povedal Beaucoup.

„Kto je to?“

„Tak trochu pravá ruka Giuseppe Pantaniho. Kedy odchádzate do Milána?“ opýtal sa Beaucoup.

„Ja až o dva dni. Mám ešte nejaké veci tu v Prahe,“ informoval som ho.

„Ja idem už dnes večer. A pozor na zlodejov, v ranných hodinách najmä na vlakovej trati Turín – Miláno. Kradnú ako diví,“ varoval Beaucoup.

„Ďakujem, dám si pozor, nielen na zlodejov,“ informoval som.

„Prepáčte, ale musím ísť. Tu je moja vizitka. Ozvite sa, keď budete v Miláne. Môžeme sa ešte porozprávať,“ povedal Beaucoup.

Obdaroval som ho svojou vizitkou, poďakoval som sa mu podávajúc ruku. Rozlúčili sme sa a s ostatnými som zostal sedieť pri raňajkách a rannom pive. Bolo niečo pred pol jedenástou.

„Pomaly pôjdeme aj my, Barborka, však?“

„Áno, už som im vravela, že by sme chceli byť zvyšok dnešného dňa sami,“ povedala Barbora.

„V pohode, kamoši,“ prerušil Barboru Ivan, „pokojne si to užite. My so Zuzkou pôjdeme tiež na nejaký výlet.“

Potom sme sa s Barborkou pobrali do môjho bývalého bytu, aby mi pomohla zbalit si zvyšné veci. Jim nebol doma. Napratol som všetko do jedného ruksaku. Išli sme na Karlov most, v strede ktorého sme zastali. Pozerajúc sa na Vltavu sme sa rozprávali. Uvedomovali sme si, že sú to posledné dve hodiny pred odchodom Barborky do Martina a mojim odchodom do Milána.

„Kedy sa znovu uvidíme?“ začal som citlivú tému.

„To závisí od teba,“ povedala.

„Môj sľub platí. Keď budem môcť, vždy prídem. Len či budeš trepezlivá,“ povedal som.

„Myslím, že som už dosť dlho trpezlivá, aby si veril, že budem trpezlivá naďalej,“ povedala Barbora.

„Jasné láska, ty si ten najtrpezlivejší človek na svete, aj preto ťa tak veľmi ľúbim,“ netajil som.

„Veď preto,“ dodala s úsmevom Barborka. „A čo potom?“

„Kedy potom?“

„O rok končím školu. Potom sa už končí sranda,“ netajila.

„Uvidíme,“ povedal som.

„Čo znamená uvidíme?“

„Veď nejdem do Milána navždy,“ povedal som veľmi jasne.

„A vrátiš sa o rok na Slovensko?“

„Na to je ešte priskoro, aby sme sa o tom bavili. No nie?“ povedal som.

„Vrátiš sa, či nie?“ žiadala jasnú odpoveď.

„Neviem, máme ešte rok času a to je dlhá doba,“ povedal som.

„Tak vrátiš sa, alebo nie?“ opýtala sa opäť Barbora.

„Ak to tak ty budeš chcieť, láska, tak určite,“ netajil som.

„No vidíš, ako vieš zrazu rýchlo odpovedať, keď zvýším hlas,“ povedala.

„A nechcela by si, aby sme žili v Taliansku?“

„Neviem, Samko. To teraz neviem posúdiť. Možno, že aj áno. Ja len chcem vedieť, či si kvôli mne ochotný vzdať sa toho miesta,“ povedala.

„Samozrejme, láska, o tom nemusíš pochybovať,“ uzavrel som.

Naša debata na túto tému sa týmto skončila. Vybrali sme sa z preplneného Karlovho mosta smerom na Hradčany. Mal som pocit, že Barborka je spokojná. Som skutočne pripravený vrátiť sa o rok na Slovensko. Ale radšej by som bol, keby súhlasila s našim presťahovaním sa do Talianska. Uvedomoval som si, že to nie je až také jednoduché. Naše deti by tak vyrastali v, pre nás, cudzej krajine, boli by sme ďaleko od príbuzných... Nechcel som sa v tejto chvíli zaťažovať touto problematikou a evidentne ani Barborka. A tak sme šantili, naháňali sa v uliciach Prahy. Myslím, že sme sa pekne rozlúčili. Pri rozlúčke na hlavnej stanici mi však nebolo všetko jedno. Znova prišla na nás silná melanchólia a tak ako Barborka, aj mne z očí vyhŕkli slzy. Veľakrát sme sa pred odchodom vlaku pobožkali a povedali si vyznania lásky. Prišiel čas odchodu.

„Barborka, chcem, aby si vedela, že ťa veľmi a nekonečne milujem. Chcem, aby si bola šťastná celý život. Budem ťa robiť šťastnou a to kdekoľvek na svete, kde si to len ty zmyslíš! Ľúbim ťa. A pozdrav otca, mamu a všetkých známych. Ľúbim ťa.“

„Aj ja teba Samko a nezabudni na to všetko, čo sme spolu prežili. A čo sme si sľúbili. Dávaj si na seba pozor. Ľúbim ťa!“

Pomohol som Barborke nastúpiť. Chvíľu sme sa na seba mlčky pozerali. Stála tam taká smutná. Vlak sa pohol. Z diaľky som ešte videl jej kývajúcu ruku. Vlak odišiel. Ostal som stáť na hlavnom nástupišti ako vyoraná myš. Díval som sa chvíľku do zeme, chvíľku na strop peróna, chvíľku na staničné hodiny. Do odchodu lietadla do Milána mi zostáva hodina a pol. Vybral som sa teda na letisko. Let bol pokojný a krátky. O chvíľu sme boli na bergamskom letisku, ktoré je zároveň letiskom pre susedné Miláno.

ČASŤ: MILÁNO

3. kapitola

„Miláno stavia barikády!“ Takto znel titulok staršieho čísla talianskeho denníka La Manifestacio. Situácia sa skutočne vyostruje, nie sú to len palcové titulky denníkov, ktoré by strašili verejnosť. Tá sa situácii skôr teší. Nevie sa dočkať, kedy bude vyhlásená samostatná Severotalianska ľudová republika s hlavným mestom Milánom. Tejto myšlienke sú naklonení najmä obyvatelia Lombardie. Až 97% obyvateľov tejto provincie je za toto riešenie. Turínčania podporujú túto iniciatívu len v počte 59%. Nízke číslo ale neznamená, že menej ľudí chce samostatné Severné Taliansko, oni len požadujú hlavné mesto Turín. Lenže nemá také charizmatické politické osobnosti, ako je Pantani. Argumentujú tým, že v Turíne je podobná stavba ako rímsky Panteon. Pantani navrhuje, aby Turín bolo len čestným hlavným mestom s tým, že jeho „Panteon“ bude v štátnom znaku modro-žlto-čiernej vlajky Severného Talianska. Ide len o detaily, ktoré by som v tejto zložitej situácii nerád nejako dával do popredia. Ľudia, žiaľ, nevidia, že všetky reči o Severnom Taliansku sú len populistickým klamom. Ak by Pantani dostal moc vďaka juhu, sever prestane byť preňho zaujímavý. Je to matematik a má to prešpekulované. Nechápem, že to ľudia nevidia a nepovedia mu „nie“. Má pripravenú aj alternatívu celého Talianska, ale o nej mlčí. Venti o nej hovoril pred celým národom, ale Severania mu neuverili. Som rád, že aspoň južania sú na strane Ventiho a veria mu. Ale nie všetci, niektorí chcú jednotné Taliansko s hlavným mestom Miláno s tým, aby mu vládol Pantani. Celú ústavu chcú prerobiť, aby v krajine vládol silný prezident. To isté chcú aj Severania, avšak preto, aby sa Severné Taliansko osamostatnilo. Americký prezident Turbenev má plán vytvoriť z celej Európy postupne ďalšie štáty USA. Ako s prvým počítal so Severným Talianskom, Pantani je však proti. Preto sa Turbenev pred mesiacom začal skôr pripútať na Ventiho s ponukou, aby dobrovoľne súhlasil s vytvorením severného štátu a aby sa juh stal ďalším štátom USA. Venti bol proti. Tlačia však na neho voliči, ktorí chcú silného spojenca v prípade občianskej vojny. Venti však trvá na tom, že vojna nebude a všetko sa vyrieši mierovou cestou. Tvrdí to aj hlavný poradca Ventiho, ktorý chce aplikovať mierové rozdelenie Talianska tak, ako sa rozdelilo bývalé Československo. Aj Venti sa už prikláňa k alternatíve rozdelenia, hoci na začiatku chcel stoj čo stoj zachovať jednotné Taliansko. Vidí však, že je to už priam utopické. Severania sú už ovládnutí, a neverí, že by v referende povedali rozdeleniu

„nie“. Teraz sa preto pripravuje na tri veci: Kľúčové rokovanie s Pantanim, na referendum, ale aj na blížiace sa voľby v USA. Protikandidátom Turbeneva je republikán, John Stone. Všetko to prebieha v tichosti, ale bulvárne médiá, žiaľ, vymýšľajú veci, ktoré sa nikdy nestali, a tak celú situáciu vyostrujú.

Mrzelo ma, načo som išiel tak skoro. Veď je len 12. február a nastupujem 15. februára. V Miláne som sa pobral na vlakovú stanicu. Asi o pol hodinu som vystúpil z vlaku, kde ma čakal pán Nibori, pôvodom Japonec. Je správcom objektu, v ktorom budem bývať. Dnes odchádza, aj preto bolo nevyhnutné, aby som prišiel najneskôr do dnešného dňa. Pán Nibori pôsobil milo, ako typický Japonec. Uklonil sa mi a vzal batožinu. Odviezli sme sa autom do domu, ktorý bude na čas mojím prechodným bydliskom. Ide o malú vilku v centre Milána. Cestou išiel na vodnú pumpu natankovať do auta vodu. V aute sme sa rozprávali po taliansky aj o vnútroptickej situácii v Taliansku. Podľa Niboriho slov to nevyzerá najlepšie. Všetci čakajú na vyhlásenie nového štátu – Severného Talianska. Zastali sme pred vilkou. Je v nej asi šesť miestností a ja mám izbu na prízemí. Vedľa mňa má byť ubytovaný kameraman Marco. Ešte sa tu neukázal. Nibori mi dal potrebné inštrukcie na to, kde sa nachádzajú poistky, cez množstvo žrádla, ktoré máme dávať každý deň papagájovi, až po odporúčenie na ten najlepší bar v okolí. Potom sa uklonil a s malým kufrom sa pobral do Tokia. „Sayonara,“ pozdravil som sa mu a zavrel som za sebou domové dvere. Vybral som sa prezrieť si dom. V hornej časti boli tri izby. Ako v našej dolnej časti. Čo tu nikto nebýva, keď nechá opatrovateľské povinnosti papagája na mňa? Veď ja som ešte v živote nevedol zmysluplnú diskusiu so žiadnym papagájom. Papagáj sa rozrozprával.

„Bonsaj, bonsaj, bonsaj,“ opakoval dookola domáci miláčik pána Niboriho.

„Žrádlo pre papagája! A kde je žrádlo pre mňa, ty zelený havran?“ prihovoral som sa tomuto operencovi. Papagáj evidentne po slovensky nerozumel a tak sa na mňa pozeral ako vyoraná myš. Pokračoval so svojím verklíkom.

Zrazu sa rozleteli vchodové dvere. Poriadne som sa vyľakal. Svetlo vchádzajúce do miestnosti mi svietilo do očí, preto som poriadne nevidel na malú osobu, ktorá stála rozkročená vo dverách. Videl som však, že ten niekto vo dverách na mňa mieri zbraňou!

„Došľaka! Čo chcete?“ Hodil som sa rýchlo na zem a rozmýšľal som, čo robiť. Na takéto niečo som veru v Prahe nebol zvyknutý a Taliansko je

mafíánmi ako posiate. „No veru paradne začína moja milánska misia,“ povedal som si v duchu. Bol to len okamih a v hlave som za ten čas prešiel možnosti svojej reakcie. Papagáj zmenil tému rozprávania. Teraz dookola opakoval: „Vitaj Nibori, vitaj Nibori, vitaj Nibori, vitaj Nibori...“ Až potom mi došlo, že ten malý muž je Japonec Nibori, ktorý je síce zvyknutý na úklony, ale klopanie na dvere evidentne asi nie je japonským zvykom.

„Bonsaje, bonsaje, mladý pán, úplne som zabudol na bonsaje. Čo robíte na zemi? Snáď ste sa ma nezľakli. Jáj, asi vám padlo žrádlo na zem a...“

„Pán Nibori, skoro som zomrel od strachu,“ povedal som mu.

„Prepáčte mi, hlboko sa ospravedlňujem, zabudol som vás poprosiť, aby ste polievali moje bonsaje! Tu je striekačka, ktorou ich treba každý deň po západe slnka poliat,“ vysvetlil.

„Prepáčte, pán Nibori, ja som si myslel, že na mňa mierite revolverom, a to je striekačka.“

„Paf, paf, paf a ste mŕtvy, frajere! Desať ku jednej, nezabudnite. Teda pomer dažďovej vody a vitalizujúceho prášku. Nezabudnite 10:1. Tu je prášok, tu je striekačka. Voda je v záhrade. Ešte vám ukážem, ako sa to polieva. Desať ku jednej, dobre? Zapamätáte si?“ opýtal sa Nibori.

„Jasné, to si zapamätám. Toľko sme nad vami vyhrali v hokeji. A kde sú bonsaje?“ opýtal som sa.

„To čo je hokej? No, podťte hore. Podťte!“ povedal Nibori.

Potom, ako mi predviedol majstrovstvo polievania bonsajov, pobral sa preč.

„A zamknite, aby vás už nikto nemohol takto vystrašiť. S revolverom,“ dodal Nibori v návale smiechu.

„Snáď ďalší návštevník aspoň zaklope,“ uštipačne som mu vrátil jeho poznámku.

„Tak na to zabudnite, mladý pán. V Taliansku sa neklope. Tu sa ide priamo na vec!“ pokračoval Japonec v dobrej nálade. „Dovidenia a ďakujem. A ozaj... Ak bude papagáj trepať kraviny typu Giuseppe, nevšímajte si to! Naučila ho to bývalá slúžka. Už tu nepracuje. Bola zaľúbená do Pantaniho. Arrivederci.“

„Dovidenia, pán Nibori,“ rozlúčil som sa.

Papagáj stále rozprával niečo v nezrozumiteľnej japonskej hatlanine. Počkal som, kým Niboriho Nissan opustil dvor vilky.

„Buď už ticho, vták ohnivák, lebo ti do zobáka streknem dažďovú vodu s vitalizujúcim práškom,“ povedal som papagájovi. Na moje počudovanie papagáj o chvíľu prestal, ako by mi bol porozumel. O chvíľku však pokračoval chválospevom na Jozefa, teda Giuseppeho. Tak ma to

rozčúlilo, že som zobral pár eur a išiel som niekde kúpiť noviny. Zašiel som do neďalekého nákupného centra. Bolo niečo pred ôsmou večer. Mohlo by to byť ešte otvorené. Okolie mali upravené a čisté. Napriek polohe vilovej časti v centre, je to tu skôr taká tichšia časť centra. Nákupné centrum sa nachádza asi tristo metrov od vilky. Cestou som rozmýšľal, prečo sa Nibori vybral na cestu v noci. Nerozumiem tomu. Aj ja rád cestujem v noci, ale u Niboriho sa mi to nezdá.

„Ale doparoma,“ povedal som po slovensky, keď som sa potkol o jednu nerovnosť na chodníku. V duchu som vyhrešil sám seba, prečo hneď každého upodozrievam. Vošiel som do centra. Noviny už nemali. Iba akési bulvárne časopisy. Kúpil som si mesačník Forza G. P. P. Takmer som zabudol kúpiť niečo na jedenie, až tak ma zaujala téma čísla. Kúpil som si pizzu. Čítajúc časopis som sa pobral smerom k východu. Sympatická predavačka za pokladňou ma upozornila na výdavok.

„To je dobré,“ reagoval som, za čo som si vyslúžil milý úsmev. Spomenul som si hneď na Barborku, čo asi teraz robí. Predavačka sa na ňu trochu podobala. Cestou som stretol zamilovaný pár. Skrytí za stromom sa vášnivo bozkávali. Na túto dobu nepredstaviteľné. Znovu som si spomenul na Barborku. Musím jej zavolať. Čítajúc článok o legálnom obchodovaní s nelegálnymi odposluchmi, pobral som sa smerom k vilke. Krásnu idylku večerného Milána vyrušila siréna policajného auta. Silný zvuk sirény ma vyrušil v čítaní. Ani neviem prečo, obzrel som sa smerom k nákupnému centru. Károvaná košeľa. Pekná. Dofrasa! Podobná, akú mal ráno oblečenú Beaucoup v Prahe. Pokračoval som plynule v chôdzi tak rýchlo, ako mi to čítanie príspevku dovoľovalo. Nevedel som sa však na obsah príspevku dostatočne sústrediť. Toto sa mi nezdá. Ten chlap je síce vzdialený asi sto metrov, ale tá košeľa a tá postava...

Tento muž so zaujímavým priezviskom, ktoré predstavuje mnohosť, mal vždy veľké ambície. Nakoniec skončil ako aktivista presadzujúci mier v Taliansku. Prečo sa dostal do Talianska, to sa mi nikdy nepodarilo zistiť. Je to možno aj tým, že vždy som sa zameriaval na jeho posadnutosť károvanými košeľami a zabudol som ísť do hĺbky jeho vnútra. Ale aj Beaucoup, ako taký, bol príliš introvertný na to, aby dokázal prezradiť informáciu natoľko jednoduchú a kľúčovú, ale pritom prirodzenú a jednoduchú: Prečo skončil práve v Taliansku? Bola za tým žena? Bola za tým kariéra? Obľuba talianskych vín? Hľúposť, na tie francúzske vína si Francúzi nikdy nedajú siahnuť a znevážiť ich nejakými talianskymi. Nepredstaviteľné. Z akej príčiny tu trávil väčšinu svojho času? Bolo to pre mňa obrovskou záhadou. Všetko to akoby skrýval do

károvaných košiel'. Pripomínal mi skôr rančera z amerického štátu Arizona, než Francúza z Bordeaux či Marseille. Ani neviem, z ktorého mesta vlastne pochádza.

Pokračoval som v ceste. Prešiel som asi sto metrov a nenápadne som sa pozrel dozadu. Chlap zastal a pozrel sa smerom k nákupnému centru. Muž v károvanej košeli reagoval prechodom na druhú stranu. Pobral sa smerom k nákupnému centru, ale po chodníku, na ktorom som bol už aj ja. Zastal som. Zapálil som si cigaretu, aby som chlapa v károvanej košeli mohol jedným okom registrovať. Zastal, aby si zaviazal šnúрку. Pobral som sa svojím smerom. Tesne pred vstupom do vilovej zóny som spomalil, aby som vybral zrkadlo. Pozrel som sa doň a videl som za sebou pomaly kráčať toho istého chlapa v károvanej košeli. Nezačal som zmätkovať, ale po desiatich metroch som neplánovane zahol doľava a vykonal som malú potrebu. Nenápadne som si vybral aj ďalekohľad. Finty typu malá potreba sú príležitosti, keď sa človek musí poobzerať okolo seba bez toho, aby ho niekto upodozrieval z toho, že niečo tuší. Ďalekohľad som mal pri sebe. Po vykonaní potreby som zahol za činžiak. Obehol som šesť vedľa seba stojacich činžiakov, aby som sa mohol na pána v károvanej košeli pozrieť zblízka. Teraz sme si pozície vymenili. Teraz som ja bol v psychologicky výhodnejšej pozícii. Pozeral som sa na neho zozadu a navyše s ďalekohľadom. Chlap si zapaloval cigaretu a pozeral sa zmätene okolo seba. Po chvíli sa rozhodol a išiel na druhú stranu cesty. V momente som si ho pozrel ďalekohľadom. Moje podozrenie sa potvrdilo. Je to Jean Pierre Beaucoup! Ten Jean Pierre Beaucoup, s ktorým sme raňajkovali v Prahe, a ten istý Jean Pierre Beaucoup, ktorý deklaroval, že má ešte asi dvojdňové povinnosti v Prahe. Super! Prečo ma tento človek sledoval? O čo mu išlo? Keď ma stratil z dohľadu, tak išiel znova smerom k nákupnému centru. Ten človek je buď riadny zmätkár, alebo nevie špehovať. Nahnevane a aj vystrašene som hľadal vo vrecku mobilný telefón. „Výborne. Ďalekohľad si na drobný nákup vezmem a telefón zabudnem,“ povedal som si v duchu. Beaucoup sa stráca. Prezrel som si ho ešte raz ďalekohľadom ako lovec. Zahodil ohorok. Z tej cigarety si potiahol snád' štyrikrát. Nahnevaný na Ivana Samka sa poberám k vilke. Kráčať som radšej inou trasou. Trochu som zabľúdil, ale o chvíľu som našiel „svoju“ vilku. Vo vilke bola tma. Zavrel som sa v izbe. Nezasvietil som. Na telefóne mám dva neprijaté hovory. Jeden je od Barborky. Druhé je neznáme číslo. Prišla mi aj esemeska. Bol to pozdrav od Barborky. Letmo som ho prešiel a nahnevane som vyhľadal číslo na Ivana Samka. Telefón dlho zvoní. Ivan mi nedvíha. Išiel som sa pozrieť na papagája. Znovu rozprával niečo po japonsky. Spomenul som

si na bonsaje, ale išiel som znova do izby skúsiť zavolať Ivanovi ešte raz. Už mi to zdvihol.

„Prepáč, Samo, prepáč, bol som v sprche. Ideme si so Zuzkou večer sadnúť. Už si v Miláne? Ako sa tam dariť? Už si vymietol milánske bary? Čo?“ opýtal sa Ivan.

„Kto je ten chlap, doparoma?! Kto to je?“ prešiel som k veci.

„Kto? Počkej, Samo, počkej, aký chlap? O čom hovoríš? Teda...“

„Kto je ten Beaucoup?“

„Nezoznámili ste sa? Veď ste spolu dvadsať minút sedeli ráno v reštaurácii,“ povedal Ivo.

„Dobré ráno, stará mama. Viac mi neprezradíš?“

„Humanitárny pracovník, etik, milovník Mozarta, U2 a károvaných košiel, ja neviem, čo ti ešte o ňom povedať. Prečo? Čo sa stalo?“ pýtal sa Ivo.

„Doparoma, čo je to za špinu, čo sa ráno tvári ako najväčší kamoš a večer ťa...“

„Počkej, počkej, Samo, čo sa stalo. Samo, upokoj sa, čo sa deje? Kde si? Si ešte v Prahe, či čo? Čo sa...?“ pýtal sa nedočkavo Ivan.

„Som v Miláne a ten chlap ma už stihol pošpehovať. Ráno sa tvári ako kamoš a večer ťa sleduje. Čo je to za človeka?“

„Samo, ako..., to je vylúčené, aké sledovanie, Samo, upokoj sa, veď Jean Pierre išiel po niečo do Pardubic. Je v Čechách, určite! Nemohol ťa sledovať, to je hlúposť!“

„Máš ma za hlupáka, Ivo? Čo si myslíš, že som nejaký kretén? Pred dvadsiatimi minútami som sa ho ledva striasol. Sledoval ma. A tak neprofesionálne, že lepšie by to spravilo osemročné decko hrajúce prestrelku na ulici!“

„Ako, Samo, ako to, že ťa Jean Pierre sledoval? Veď išiel do Pardubic. A prečo by to robil? Nemohol to byť niekto iný?“

„Na čo si myslíš, že nosím so sebou d'alekohľad? Myslíš si, že sa hrám na MacGyvera? Čo všetko o ňom vieš? Kto je ten človek?“

„Je to kamoš, veď ma s ním zoznámil sám Guardini, môžem sa za neho plne zaručiť,“ povedal Ivan.

„Aj po tom, ako ťa oklamal, že ide do Pardubic? A po čo už len mohol ísť do Pardubic? Hádám len 'Francúzikovi' nezachutili perníky?“ pýtal som sa.

„Veď je to blízky spolupracovník významných mierových aktivistov, sám je humanitárnym pracovníkom. A čo robí v Miláne? Veď on tam pôsobí,“ povedal Ivo.

„Dobre, diablov advokát, nechajme tento rozhovor. Okamžite však choď na internet a pošli mi na neho referencie! Prosím, rýchlo. Som na internete. Adresu máš. A prepáč, že som vybuchol, ale to tu fakt nie je sranda. Japonec ma skoro zabil, tak ma vystrašil. A teraz Francúz... Pred Barborkou ani muk. Napíšem ti e-mail. Ahoj,“ položil som telefón.

„Prepáč, Samo, mňa si tiež fakt prekvapil, prepáč. Hneď ti to... Haló. Samo. Samo, počuješ ma? Haló, haló,“ znelo ešte od Ivana do hluchého telefónu.

Ivan Samko nechápal, čo sa stalo. Ostal sedieť v Prahe na posteli vo svojej izbe. Skúšal naspäť zavolať mi do Milána. Obsadené. Zavolať aj Barbore, aby si zistil, s kým telefonujem. Aj Barbora mala obsadené, teda to bolo jasné. Následne zavolať priateľke Zuzke a poprosil ju o chvíľu strpenia.

„Musím ísť na internet. Potom ti to vysvetlím. Ahoj Zuzka,“ povedal Ivan.

„Ivan, kde mám čakať? Čo sa deje?“ pýtala sa Zuzka.

„Potom ti vysvetlím. Prídem po teba. Čakaj doma. Ahoj, láska,“ dodal rozčarovaný Ivan Samko.

Ivan je pôvodne stavebným inžinierom. Pochádza zo Slovenska. Je mierovým aktivistom. Som jeho najlepším priateľom. Trápilo ho, čo sa deje. Veril, že ho z ničoho neupodozrievam. Znovu sa mi snažil zavolať, no stále bolo obsadené. Zavolať aj Barbore. Telefón už zvonil. Barbora zdvihla.

„Ahoj Barborka. Tu je Ivan z Prahy. Tak ako sa máš?“ opýtal sa.

„Ahoj, dobre, ďakujem,“ odpovedala. „Čo ty takto neskoro? Čo sa stalo?“

„Nič, ja len tak, či si už doma a či je už Samo v Taliansku,“ povedal Ivan.

„Neviem, nevolali sme ešte spolu. Ale dúfam, že je už v Miláne. Mal by tam už byť.“ opýtala sa.

„Netelefonovali ste spolu? Veď ste mali pred chvíľou obsadené a myslel som si, že hovoríte spolu,“ povedal Ivan.

„Nie, ja som volala otcovi. Stalo sa niečo, Ivan?“ spýtala sa Barbora.

„Nie, len som sa chcel opýtať, ako sa máte. Prepáč, ale dochádza mi baterka,“ povedal. No žiadna baterka nedochádzala, len sa jej potreboval zbaviť. Zavolať rýchlo Jeanovi Pierrovi, aby sa dozvedel pravdu. Mal vypnutý telefón. Išiel na internet, aby mohol poslať sľúbené referencie o Jeanovi Pierrovi. Cítil sa, ako keby išiel udávať kamaráta. Nerozumel tomu všetkému.

Barborka je tiež prekvapená. Vie si zrátať dve a tri. Ešte raz pozrela, aké číslo jej volalo. Bola to pevná linka, teda Ivan očividne klamal, keď

tvrdil, že mu došla baterka. V tej chvíli jej prišla sms od Sama v tomto znení: „Táto sms putuje až z ďalekého Milána, aby mohla potešiť toho najúžasnejšieho človeka na svete. Verím, že sa tejto sms podarí splniť poslanie, a to potešiť ťa, láska moja. Ahoj, miláčik. Tak už som v Miláne. Je tu super. Chýbaš tu len ty! Spoločnosť mi robí výrečný papagáj. Ako sa máš? Lúbim Ťa.“ Hneď na to mi zavolała.

„Ahoj, to som ja. Ako sa máš, láska?“ ozvala sa prvá Barborka.

„Ahoj, miláčik. Mám sa super, len mi chýbaš. A ty ako?“ opýtal som sa.

„Volal si s Ivanom?“

„S Ivanom? Prečo?“

„Volal si s ním?“ pýtala sa.

„Ako vieš? Áno, volal,“ odpovedal som.

„No práve mi volal a pýtal sa na teba. Po chvíli položil s tým, že mu dochádza baterka. Volal z pevnej, takže mu baterka dôjsť nemohla,“ správne sa dovtipila.

„Barborka, pokiaľ viem, Ivan nemá pevnú a baterka môže dôjsť aj na pevnej linke, ak je bezdrôtová. O tom sa snáď nemusíme baviť,“ vysvetlil som jej.

„Prepáč. Možno sa trápim vecami, ktorými sa nemusím. Ale na čo mi volal?“

„Vytrhla si mi to z úst, Barča. Trápiš sa nad tým, nad čím sa nemusíš,“ utvrdil som ju v jej priznaní.

„Máš papagája? Ako sa volá?“

Našťastie Barborka prešla na lepšiu tému, a tak som mal vyššiu šancu celé to zamaskovať. „Áno, mám, ale vlastne, máme ho tu všetci. Je v predsieni vilky, v ktorej bývame,“ povedal som.

„Ako sa volá?“

„Neviem, láska. Ale mám veľmi rád takéto hovoriace tvory. Raz ti takého kúpim. Súhlasíš?“

„No, samozrejme, už sa teším,“ odpovedala radostne.

„A ako doma, čo nového?“ spýtal som sa.

„Všetko po starom,“ odpovedala.

„Kedy si... prepáč, láska, niekto mi telefonuje. Ozvem sa ti zajtra. Lúbim ťa, ahoj,“ povedal som.

„Tiež ťa ľúbim. Drž sa,“ odpovedala Barbora a zložila.

Volal Ivan. Zodvihol som a hneď som ho poriadne sfúkol:

„Ivan! Prečo si volal Barborku? Ty si sa úplne zbláznil? To, čo ti napadlo? Odkedy máš pevnú linku? A prečo zase klameš s dochádzaním baterky? To sú veľmi ošúchané triky. Prečo si jej volal?“

„Prepáč. Chcel som zistiť čo sa deje. Zrazu si položil a nevysvetlil si tú vec, čo sa to vlastne stalo?“ opýtal sa ma Ivan.

„To som ti už povedal. Ale v živote nevolaj Barborke! Jasný? Poslal si ten e-mail?“ opýtal som sa.

„Ešte nie,“ odpovedal Ivan.

„Tak makaj, chlape, makaj!“ kričal som.

„Pošlem to,“ ubezpečil ma.

„No, veď o to ťa prosím. Pošli to, ja zatiaľ idem zavolať Georgeovi. Dúfam, že si nevolal Beaucoupovi,“ dodal som sa.

„Nie, vlastne, chcel som, ale mal nedostupnú stanicu...“ odpovedal Ivan.

„Blázon. Nerob viacej zla, ako už je narobené,“ povedal som.

„O.K., komu to ideš volať? Ako ti môžem ešte pomôcť?“ opýtal sa.

„Walzinieckemu. Či niečo nevie. Ale v žiadnom prípade nevolaj Beaucoupovi. Volal si z CLIR, dúfam,“ dodal som.

„Jasný, vždy volám z CLIR. Okrem Barborky. Tej som volal bez CLIR,“ povedal Ivan.

„O.K., musím končiť. Čau,“ rozlúčil som sa.

Rozhodol som sa, že mu zavolám až ráno. Nejdem ho teraz už otravovať. Mám dosť z celého dňa. Išiel som skontrolovať papagája a vchodové dvere. Bonsaje už asi boli poliate, lebo zem bola vlhká. Zohrial som si pizzu a popritom som čítal príspevok v časopise Forza G. P. P. s názvom Biznis s odposluchmi.

Biznis s odposluchmi (príspevok v časopise Forza G. P. P.)

„To, čo by pred niekoľkými rokmi neprichádzalo do úvahy je dnes už úplnou realitou. Poslanci talianskeho parlamentu schválili obchodovanie s odposluchmi. Je realitou, že každý druhý inzerát ponúka odposluchy. Ešte silnejšou realitou je, že podľa štatistík je každý piaty telefonát v Taliansku odpočúvaný. Všetci v Taliansku to už berieme ako realitu. Skutočnosť, že v našej vlasti je odpočúvanie na dennom poriadku, pomohla paradoxne našim rodinám a celkovo medziľudským vzťahom. Ľudia menej komunikujú cez telefóny a sms-ky. Cez telefóny si vymenia len najdôležitejšie informácie. So situáciou sú nespokojní telekomunikační operátori, ktorým rapídne klesajú zisky. Paradoxné je to, že keď sa rozmach odposluchov začínal, vehementne trend odpočúvania podporovali. Veď predsa mali z toho zisky. Vlastnenie odpočúvacieho zariadenia je dnes módnym trendom. Ak mali byť odposluchy legálne, musel byť robený z odpočúvacieho zariadenia, ktorý vyrobil a predal telekomunikačný operátor. Ten mal z toho, pochopiteľne, zisky. Dnes sa

ukazuje, že na zisky to má negatívne dopady. Celá situácia nastala po tom, ako prestali byť televízne reality show v trende. Ľudia už chceli viac. Už ich nebavilo sledovať nejakých neznámych ľudí v plechovom dome, ale chceli začať reality show, takpovediac, na vlastnom tele.“

Príspevok pokračoval ďalej, ale venoval som sa radšej talianskemu národnému jedlu. Potom som skontroloval vilku, papagája a pobral som sa spať. Až ma striaslo, keď som si predstavil, čo ak je vo vilke niekto okrem mňa. Nibori o ničom nehovoril, ale čo ak. Moja dôvera v ľudí, deň čo deň, klesá. Neviem, či je to dobré, alebo zlé. Našťastie som skoro zaspal.

Spievajúc slovenskú hymnu, pobral som sa s bývalým slovenským hokejistom, Petrom Dondrom, do miestnej krčmy. Papagáj recitoval nejakú slovenskú báseň. Myslím, že to bolo niečo od Hviezdoslava. Strekol som na neho dažďovú vodu s vitalizujúcim práškom. Papagáj okamžite zmlkol.

„Asi zdochol,“ povedal Peťo Dondra.

„Asi,“ potvrdil som Petrovu domnienku.

Po vstupe do krčmy som si všimol pavučiny v rohoch. Pavúky boli snáď všade. Potom som si zbadal Barborku. Stála za výčapným pultom. Pýtali sme si dvakrát české pivo. O chvíľu za nami prišiel Jean Pierre Beaucoup v károvanej košeli. Mal na hlave kovbojský klobúk. S Petrom si vymenil slovenský dres za károvanú košeľu. Jean Pierre sa spýtal po slovensky, prečo sú všade samé pavúky. Bol z toho veľmi rozčúlený. „Dajte preč tie pavúky,“ kričal. Prisadol si k nám. Povedal, že dnes nemá veľa času, ale to, čo treba spraviť, spraví rýchlo a hneď. Vytiahol revolver a zastreľil ma.

Šiesty deň- 13. február

Veľmi spotený som sa prebudil. Zapálil som lampu a neviem prečo, hneď som sa pozrel do rohu izby. Povedal som si v duchu, že som z toho už riadne zmagorený. Analyzujúc tento divný sen, som znovu zaspal. Podobných snov, keď mi hrozili, že ma zastreli, som mal už neúrekom. Nikdy ma však nezastreľili, vždy som sa stihol prebudiť. Dnes som to nestihol. Ráno som sa prebudil a s úsmevom som si v duchu povedal: „Super! Žijem!“

O Petrovi Dondrovi sa mi snívalo asi preto, lebo Ivan Samko sa na neho veľmi podobá. Rozhodol som sa zavolať mu a ospravedlniť sa.

„Ako sa máš, Ivan? V noci ťa skoro zabili!“

„Ahoj. Čo to táraš?“ opýtal sa zmätený Ivan.

„No, ja som zabil papagája a potom Jean Pierre zabil mňa,“ vysvetlil som.

„Čo ty haluzíš? Čo sa ti za voloviny zase snívali?“ opýval sa so smiechom.

„Ivan, prepáč za včerajšok, bol som len vystrašený. Poslal si mi e-mail?“

„Ešte nie. Ale pošlem ti ho o chvíľu. O.K.?“ povedal Ivan.

„Poponáhľaj sa. A pozdrav Zuzku. Ešte sa ozvem. Maj sa,“ uzavrel som debatu.

„Čau, Samo, čau.“

Papagáj ešte spal. Išiel som sa umyť a pripraviť raňajky. Potom som zavolať Georgeovi Walzinieckemu.

„Dobrý deň. Momentálne som mimo dosahu. Nechajte mi, prosím, odkaz.“ Georgeov hlas v odkazovači bol nekompromisný. Ďalej som sa nepohol. Myslím, že ďalej pokročila aspoň príprava raňajok. Omeleta bola skoro hotová.

„Zelený orol! Kde je paprika, ha?“ opýtal som sa papagája. Ten otvoril na chvíľu oči a ignorujúc ma, znovu sa vrátil k predchádzajúcej činnosti.

„Typický taliansky vták. Režim rodeného Taliana!“ povedal som mu.

Omeleta bola hotová. Po raňajkách som sa znovu pokúsil skontaktovať s Georgem. Opäť neúspešne.

Začal som sa vybaľovať a triediť si veci. Medzi knihami, ktoré som vykladal, bola aj kniha „Italská historie“. Začal som v nej listovať, keď vtom zazvonil telefón. Neznáme číslo.

„Prosím. Kto je tam?“ opýtal som sa.

„Bon giorno! Tu George! Tak ako to vyzerá?“ spýtal sa Walziniecki.

„Ahoj, George. Chcel som sa opýtať, či poznáš Jeana Pierra Beaucoupa,“ upresnil som mu dôvod urgencie.

„Nie. Kto to je?“ povedal.

„No veď to, keby som vedel...“

„Dobre, dobre, tak pekne po poriadku. V prvom rade sa ťa opýtam, či si už v Miláne,“ opýtal sa George.

„Áno, včera večer som prišiel,“ informoval som.

„O.K. S Rusom si dohodnutý ohľadne bicykla, vecí atď.?“ povedal.

„Bicykla?“ začudovane som sa pýtal.

„Veď vieš, aké veci myslím! No, ďalšia vec! Nezabudni dávať bacha na telefón. Je tam surové odpočúvanie!“ povedal George.

„Jasné, viem,“ povedal som.

„Opravár už prišiel?“ pýtal sa George.

„Opravár? Nie.“

„Príde s bicyklom. Bicykel dajte do kočíkárne a dopumpujte kolesá. Ale viac ti povie Johan – opravár.“

„Johan?“

„Áno, volá sa Johan. Nezabudnite ísť na futbal a choďte bicyklom. Aby to malo život. Chápeš, nie?“ spýtal sa George.

„Jasné. Však viac mi povie Johan,“ povedal som odovzदानe.

„Dobre, tak sa uvidíme v Moskve. Keby niečo, zavolaj Stalinovi. Čau,“ povedal George.

„Čau,“ uzavrel som čudný telefonát.

Pochopil som, že šifrujeme, horšie bolo, že som nie celkom rozumel šifrá. Ostal som čakať na kameramana, aj keď som sa chcel ísť prejsť. Je 13. február. Sedím v izbe a čakám. Zobral som časopis a prečítal niečo o tých odposluchoch. Potom som si pozrel našu takzvanú „Kápezetku“, teda kapsičku poslednej záchrany. Boli v nej tri pasy, každý s iným menom. Ďalšie veci boli rôzne parochne a oblečenia, tričká, šifrovač a iné zaujímavosti.

Popoludní zazvonil vchodový zvonček. Bol to Marco. S úsmevom sa predstavil ako Johan. Bola to jedna z tajných šifri. Prišiel na prenosovom voze, ktorý sme uzavreli do kočíkárne, teda do garáže. Ukázal som Marcovi izbu a nechal som ho, aby sa vybalil. Bola približne jedna hodina popoludní. Pozval som Marca na obed, keďže sme nemali nič navarené.

„Ó, ďakujem za pozvanie, ale hosť a zo Slovinska by som mal pozvať ja, nie?“ povedal Marco.

„Host a zo Slovinska môžeš, ale ja som zo Slovenska, teda pozývam ja teba,“ povedal som mu urazene.

„O, prepáč, pletiem si to,“ ospravedlnil sa mi Marco.

„Klasika, v pohode. Čo vravíš na taliansku politiku?“ opýtal som sa.

„No brutal na entú. Škoda hovoriť, ešte si jej tu v Miláne užijeme, neboj,“ povedal s úsmevom Talian.

Išli sme do neďalekej reštaurácie. Našťastie vyzerala úplne inak, ako tá vo sne. A žiadne pavúky tam nepobehovali. Prerozprával som Marcovi svoj sen. Dobré sa na ňom pobavil. Marco je ukecaný typ človeka, zvyšok obeda mi rozprával vtipy. Bol to teda pekný, veselý obed. Ale to sme ešte netušili, čo nás čaká v noci.

4. kapitola

„Chi cerca trova, chi cerca Nuovo Pantheon trova!“ Kričal podnapitý stúpenec hnutia Severný Panteon v uliciach Milána. Neskutočné, že ešte aj názov klubu dokázal Pantani zmeniť pre svoje politické ciele. Klub sa teraz volá Panteon Miláno. Bolo mi však jasné, že pouličné heslá neboli športové.

Druhá noc bola tiež otrasná. Nedalo sa mi zaspáť. Po uliciach chodilo mnoho mladých asi v dvadsaťčlenných skupinkách. V približne päťminútových intervaloch. Ich heslá, ktoré vykrikovali, boli podobné ako slogan, ktorý som spomenul vyššie. Jeden člen zrejme vypil viac „Pantani vodky“ ako vládol, preto za skupinkou zaostával.

Severné Taliansko našlo nový zmysel existencie. Najviac však znepokojuje, že ho nenašlo v samotnom osamostatnení sa od južnej časti „čižmy“, ale našli ho v samotnom charizmatičnom politikovi, našli ho u Pantaniho. Je to blázon. Nečudoval by som sa, keby chlap, kričiaci heslo „Chi cerca trova nuovo Panteon“, bol samotný Pantani. No mohlo to tak pokojne aj byť, pretože v túto noc som sa s ním stretol.

Toto naše prvé „rande“ sa uskutočnilo za záhadných okolností. Keďže sa mi nedalo spať, rozhodol som sa ísť do ulíc. Trošku som sa bál, ale profesionálna deformácia mi hovorila dve veci: Nikdy sa nesmiem báť. A nikdy neviem, kedy sa čo môže stať a publikovať. Zobudil som kameramana Marca. Nebol tým nadšený, ale musel ísť. Bol taký rozospätý, že skoro išiel do ulíc v pyžame. Prichystal si všetko potrebné náčinie a išiel.

Marco je rodený Turínčan. Bývajú tam jeho rodičia. V Miláne sa nikdy necítil ako doma a mal strach najmä z fanúšikov Interu. V minulosti bol skalným fanúšikom „Juve“.

„Dúfam, že ma tam nikto nespozná!“ povedal.

„Neboj sa, keby dačo, tak ich ovalíš kamerou!“ povedal som mu.

„No, tak to by Walzyniecki neprežil, veď vieš, aký je,“ reagoval Marco.

„Tak im strekneš z tej svojej voňavky, ktorej si na seba stále nastriekaš na kilá,“ dodal som uštipačne, za čo som si vyslúžil poľfkvanie voňavkou po košeli s komentárom: „Aby si nezávidel!“

Marcova voňavka bola neskutočne prenikavá. Vyšli sme na ulicu. Svetelný billboard neďaleko našej ulice bol úplne rozbitý. Smerovali sme na Piazza de Pantani. Tam sa toho zvykne stále veľa diať. Bulvár písal, že je tam pripravené miesto pre nový Panteon.

„Mimochodom,“ prerušil som naše chvíľkové mlčanie, „je možné, že až dva dni pred zápasom by sa zhromažďovali ľudia na duel?“

„Určite nie, neviem, v iných mestách až počas zápasu,“ odpovedal Marco.
„Tak potom vieš, kto je za tým!“ naznačil som.
„Žeby míting?“
„To vieš, on je schopný všetkého. O dva týždne má byť programová konferencia a zrejme prebiehajú posledné prípravy,“ povedal som.
Toto bol náš prvý výjazd. Chystali sme sa o dva dni, ale cítil som, že musíme ísť už teraz.
„Určite niečo chytíme,“ dodal som k téme. Marco bol však stále smutný pre akési dievča.
„Á Marco, ako baba?“ opýtal som sa.
„Moja? Ále, nevie, čo chce!“ odpovedal Marco.
„Klasická žena, nič si z toho nerob. Ako sa volá?“
„Maria. Všetci spolužiaci ju volajú Dolce Maria. Veru je sladká a úžasná!“ povedal zasnene.
„Spolužiaci?“ opýtal som sa.
„Áno, spoznali sme sa na strednej škole. Dva roky sme spolu sedeli v lavici,“ objasnil.
„A to si za tie dva roky nestihol?“
„Snažil som sa, ale vieš, stále si nechávala otvorené zadné dverka.“
„A ty si sa radšej stiahol,“ dodal som.
„Ako vieš?“
„Myslel som si, ale neboj, žiadna pevnosť nie je taká pevná, aby bola nedobytná,“ dodal som mu nádej.
„No, dúfam. A ty? Videl som fotku tvojej Dolce, tam pri knihách, ako sa volá?“
„Barbora,“ odpovedal som bez náznaku záujmu baviť sa o nej.
„A ako dlho ste spolu?“ opýtal sa.
„Štyri roky, od jej maturit.“
„Ty sa ale máš! Príde ťa sem pozrieť?“ opýtal sa Marco.
Rozhovor prerušila hádka dvoch bezdomovcov.
Hodil som im po 20 centov a opýtal som sa, čo sa dnes v Miláne deje.
„Prejav,“ odpovedal ten mladší.
Viac nám nebolo treba vedieť. Pokračovali sme za cieľom našej nočnej cesty a bezdomovci pokračovali vo svojej hádke. Marco ďalej opisoval svoju slečnu.
Prišli sme na námestie. Bolo tam, na naše prekvapenie, len nejakých jedenásť ľudí. Niektorí z nich pripravovali aparáturu. Informovali sme sa u nich, čo sa ide diať.
„O chvíľu príde vodca. Povie nám pár milých slov,“ povedal jeden z nich.

Či to myslel ironicky, to teda netuším. Asi o dvadsaťpäť minút to začalo vyzerat' na skutočný prejav. Omrznutý Marco stál s kamerou na pleci a preskakoval z jednej strany na druhú. Očividne myslel na svoju milú, lebo mal neprítomný pohľad. Chvíľu som sa na neho pozeral.

Vyrušil nás akýsi pán. „Prepáčte páni, nemáte zápalky? Ó, vy ste z médií. Pre koho točíte?“ opýtal sa neznámy fajčiar.

„Chceli by sme krátky rozhovor s pánom Pantanim. Bolo by to možné?“ opýtal som sa ponúkajúc mu zápalky a cigaretu.

„Dnes určite nie. Treba sa nahlásiť. Môžete natáčať? Ste prihlásený do kamerového systému?“ spýtal sa nás neznámy.

„Prepáčte, nestihli sme, bolo by to možné nejako dodatočne?“ opýtal som sa.

„Koľko máte pri sebe?“ opýtal sa narážajúc na potrebu úplatku do jeho vrečka.

„Koľko treba?“ opýtal som sa.

„Nahrávajte. Máte moje povolenie. Zajtra sa s vami stretnem. Určite prídte,“ povedal. Prešiel pár krokov ďalej. To, kam máme prísť, nepovedal.

„Čo sa deje, páni?“ ozval sa hlas za nami.

„Dobrý deň, pán Pantani. Títo páni by chceli rozhovor,“ vravel neznámy.

„Aké ste médium?“ opýtal sa Pantani.

„TV UNITED,“ stroho, ale jasne som mu odpovedal bez pozdravu.

„Po prejave,“ povedal stroho a odišiel na pódium za značného potlesku ľudí stojacich okolo. Bol to klasický populistický prejav. Trval len päť minút. Po prejave nám venoval dve minúty, v ktorých informoval o svojich ďalších krokoch. Potom si nás ešte raz očami premeral a odletel na svojom lietajúcom mercedese.

Siedmy deň- 14. februára

Nasledoval 14. február. Spali sme dosť dlho, pretože sme neskoro v noci pracovali. Zobudilo ma buchnutie vchodových dverí. Marco išiel zrejme do obchodu. Pobral som sa do kuchyne, kde som našiel čerstvé noviny. Pozrel som si ich. Keď som nalistoval druhú stranu, neveril som vlastným očiam.

Bol tu novinársky prejav s titulkom: „Zahraničná spravodajská hra?“

Súčasťou článku boli časti z telefonického rozhovoru s Ivanom, v ktorom som si zisťoval informácie o Beaucoupovi.

Po prečítaní príspevku som sa ako zmyslov zbavený vybral hľadať Marca. Vzal som si telefón a kľúče a vybehol som von. Takmer som

zabudol zamknúť. Išiel som do obchodného domu. Ani neviem, prečo som tam išiel. Asi som chcel vidieť tú dievčinu, čo sa podobá na Barborku. Nenašiel som ju tam. Ako prvému som zavolať Walzinieckemu. Mal obsadené. Ako druhej som zavolať Barborke. Chcel som sa uistiť, že je v poriadku. Toto je už vážna vec. Na záležitosť so sledovaním som takmer zabudol. Takmer som uveril tomu, že to bol naozaj len dvojník Jeana Pierre Beaucoupa. Išiel som tou istou trasou, ako keď ma sledoval. Všetko som si to v hlave postupne prechádzal. Ulica bola rušná, ale ja som sa cítil ako pustovník uprostred púšte.

Na oficiálnu tlačovú konferenciu sa G. P. Pantani nedostavil. Je paradoxné, že ju zvolal práve on, no neprišiel na ňu. Po dvoch hodinách od začatia oficiálnej tlačovky sa mala uskutočniť utajená tlačová konferencia v inej časti Milána. Som veľmi vďačný Jimovi Toddovi, že mi dal toto avízo. Niekedy mám pocit, že by tu mal byť práve on, nie ja. Odkiaľ sa Jim dozvedel, že utajená tlačovka vôbec bude? Podarilo sa mi vypátrať, kde sa bude konať, preto som na ňu išiel. Sadol som do služobného Peugeotu a letel som tam. Takmer ma nepustili na diaľničnú letovú zónu milánskeho obchvatu. Pýtali si pas.

Dôkladne ho prezerali, pýtali sa ma, na čo idem tým smerom. Vymyslel som si, že idem za priateľkou do nemocnice v tej časti Milána. Že práve porodila. Keby som ich takto neoklamal, tak by som sa tam ani nikdy nedostal. Pršalo, stierače nestíhali, ale ja som to jednoducho musel stihnúť. Bola to však otázka, ktorá ma trápila ako posledná. Celý mýtny systém veľmi hrá do karát Pantanimu, pretože má možnosť monitorovať pohyb nepohodlných ľudí po Miláne a celom severe. Tlačovka sa mala začať o piatej. Boli dve minúty pred začiatkom, dnu ma však nechceli pustiť, vraj už začala a nemám oprávnenie na vstup. Pritom je zaujímavé všeobecné pravidlo talianskej tlače, že všetky tlačovky začínajú spravidla s dvadsaťminútovým oneskorením. Zrejme dostali avízo od mýtnikov alebo priamo od Pantaniho.

„Nemôžem ísť aspoň do vestibulu? Veď tu celý zmoknem!“ pýtal som sa tvrdou severnou taliančinou.

„Nie, máme rozkaz!“ odpovedal chladne ochrankár.

„Prečo je tlačovka zvolaná na utajenom mieste? Prečo pán Pantani ušiel z oficiálnej tlačovky?“ nedalo mi a pýtal som sa aspoň ich.

„Odídte! Alebo sa chcete skryť medzi krysy v chládku? Zavoláme karabinierov!“

V tej chvíli mi zazvonil mobil. Neznáme číslo.

„Boungiorno, Mr. Samuel,“ ozvala sa žena s milým hlasom. Predstavila sa ako Maria Theresia Vontellini, lekárka z milánskej kliniky G. Pantaniho. „Kde leží vaša pani manželka? Chcem ju ísť pozrieť! Ste na klinike?“ opýtala sa.

Odpovedal som severotalianskym prízvukom, že je to omyl. Potom som položil, vypol telefón a vybral SIM kartu. Naštartoval som a išiel som na Via Giovanni 114 v Miláne. Vymenil som si SIM kartu za jednu z tých, ktoré som dostal od Walzinieckeho pred odchodom do Talianska. Otvoril som kufrik záchrany, kde bola okrem iných užitočných vecí aj maska, parochňa a tri rôzne pasy. Zobral som ten, na ktorom bolo meno Pietro Lucini. Vymyslená osoba. Bolo asi pol piatej. Naštartoval som, až potom som zistil, že nemám žiadny dáždnik. Ale nevracal som sa poň. Do kongresového centra, kde sa konala tlačovka ma so zmenenou identitou pustili takmer bez problémov. Ten najmenší chlap z ochranky mi zašepkal, že vpredu je ešte voľné miesto. To mi však veľmi nevyhovovalo. Zaumienil som si opýtať sa na toaletu, kde som sa chcel spojiť s Marcom. Na toaletu som trafil. Zdržal ma na nej značne podnapitý chlap. Pýtal sa, ako hral Inter- Panteon. Odpovedal som, že vyhral 5:0, hoci šport takmer vôbec nesledujem a, samozrejme, som si to vymyslel.

„Nebolo o čom, Inter je suverén. Budeme majstri,“ dodal som.

„Tak to dúfam,“ odpovedal opitý novinár, „vsadil som na nich 100 eur! 5:0 nad Juventusom! To je super! Som šťastný!“ ďalej už neodpovedal. Bežal som na tlačovku. Samozrejme, ešte nezačala, napriek tomu, že Giuseppe tam už sedel s usmiateou tvárou. Nevšimol si ma. Ostal som však radšej vzadu. Vpredu sedela pekná brunetka. Po začatí tlačovky, tak ako začínajú tie v Taliansku, zapol Pantani mikrofón, pozdravil prítomnú stovku novinárov a povedal úvodné diplomatické frázy, podobné tým o počasí, keď sa stretnú dve, nie príliš spriatelnené osoby. Po piatich minútach prišla možnosť dávať otázky. Prvá sa zdvihla redaktorka Maria Theresia Vontellini. Zdalo sa mi, že to meno som už kdesi počul. Počúvajúc jej pekný, tichý, záhadný hlások, dívajúc sa na jej krásu na videoprojektore, pýtam sa sám seba, či som ju už kdesi nevidel alebo nepočul. Hlas, meno a trošku aj výzor, akoby som ju už kdesi videl. Nevedel som však, odkiaľ mi je známa. Bola to pre mňa ešte väčšia záhada než skutočnosť, prečo Pantani ušiel z prvej tlačovky. Novinárka Vontellini, píšuca pre akýsi zdravotnícky časopis, sa opýtala, ako chce Pantani riešiť problematiku zdravotníctva a sociálne otázky. Počas kladenia otázky som od novinárov, ktorí sedeli blízko mňa, počul samé chvály- na jej postavu, jej vlasy, pery, dokonca aj hlas, čo veľmi chlapov

zaujímať nezvykne. Fúzatý novinár polohlasne poznamenal: „Dolce Vontellini.“ Po tejto poznámke, zatiaľ čo Pantani odpovedal na jej otázku úplne od vecí, som si spomenul na Marcovu „Dolce“. Takto nejako som si ju totiž z jeho rozprávania predstavoval. Priznám sa však, že som to bral ešte ako náhodu. O chvíľu som si však spomenul, že podobne krásny hlas mala tá lekárka z milánskej kliniky, ktorá mi volala. Áno, už mi to bolo jasné, hlas a meno mi boli známe práve vďaka tejto udalosti, po ktorej som prvýkrát použil zázračný Walzinieckeho kufřík. Meno Vontellini bolo to, ktorým sa mi predstavila do telefónu. Je to ona. Po nejasnej odpovedi, ktorá bola z polovice komplimentami pre autorku otázky, som sa postavil a pýtal som sa. Nepredstavil som sa, akože som zabudol.

„Pán Pantani, prečo ste ušli z prvej tlačovky ešte pred jej začatím?“

Po tejto otázke mu čosi zašepkal jeho hovorca.

„Necítim sa práve najlepšie,“ začal s úsmevom, „je zlé počasie.“

Po tejto značne vyčerpávajúcej odpovedi oznámil, že na ďalšie otázky bude odpovedať jeho hovorca s odôvodnením, že má povinnosti.

„Prajem vám všetkým pekný deň. Dovozenia,“ dodal Pantani.

Dopil minerálku a odišiel. Bolo to záhadné. Z jednej ušiel ešte pred jej začatím, na tej druhej sa nestihol poriadne ani usadiť a odišiel. Tesne po ňom sa postavila aj Vontellini a išla za ním, šepkajúc cestou niečo jeho hovorcovi. V sále nastal šepot, ktorý mal silnejúcu tendenciu. Využil som snahu hovorcu na utíšenie sály a išiel som za hlavnými postavami posledných okamihov. Schytil ma ochrankár, ktorý mi rázne odpovedal, že sem nesmiem.

„Na ďalšie otázky odpovedá hovorca! Nepočuli ste?“

„Je mi zle, kde je najbližší východ?“ bránil som sa klamaním.

„Tam!“ ukázal prstom. „Predtým však musíte podpísať prezenčku! Kde máte vosačku s menom?“

„Stratil som ju na toalete,“ povedal som.

„Dobre, podpíšte sa a choďte, nechcem mať problémy,“ dodal polohlasne, obzerajúc sa okolo seba.

Ako som vychádzal, videl som, ako auto s Pantanim a Mariou Theresiou Vontellini odlieta. Bol to Mercedes S9 s poznávacou značkou MO111GP. Prebehol som rýchlo pred hlavný vchod veľkého kongresového centra. Na mojom aute boli prepichnuté gumy, a to pre istotu všetky štyri, veď kto by aj nosil štyri náhrady. V TV UNITED je to však interný príkaz v prípade takejto sabotáže. Nepršalo, vedel som však, že som to nestihol. Veľmi ma to mrzelo. No nenarobím s tým nič.

Napriek tomu som sa rýchlo pustil do vymieňania pneumatík. Vtom pristálo pri mne auto bielej farby, značne špinavé. Myslel som si, že je už po mne. Našťastie to bol Marco. Prišiel mi úplne vhod. Prekračujúc povolenú rýchlosť, sme išli smerom von z centra. Sídlo hnutia Severný Panteon je totiž na milánskej periférii na Piazza Vadovia. Predtucha ma viedla tam, aj keď možno išli aj na milánsku kliniku. Pantani odchádzal riadne bledý, nepredpokladám však, že by bol chorý.

5. kapitola

Marco sa po neúspešnom hľadaní ospravedlnil. Musel ísť súrne do Turína. Vysadil ma neďaleko vilky. Tu sa medzitým udial obrovský výbuch. Stal som sa jeho svedkom. Bol som chvíľu otrasený. Bolo to silné. Nevieam, akým spôsobom som sa následne dostal do nejakého auta. Nepamätám si z toho veľa. Ideme autom do priemyselnej časti Milána, aspoň to tvrdí akýsi Andrej. Vraj sa tam chce so mnou stretnúť dôležitý človek. Šoféruje Andrej a nadáva na talianskych šoférov.

„Neskutočný chaos je na týchto talianskych letových zónach,“ hovorí Andrej po taliansky, čo ma zarazilo.

„Prečo hovoríš po taliansky?“ pýtam sa ho materskou rečou.

„Si, signore, si!“ odpovedal Andrej.

„Ďakujem za odpoveď! Prečo sa dvaja Slováci musia rozprávať po taliansky?“

„Sú veci, ktoré nevysvetlíš! Ešte veľa toho o Taliansku nevieš,“ hovorí mi Andrej po taliansky.

Trošku sa ma táto poznámka dotkla a povedal som mu: „Prepáč.“ Po taliansky.

Po chvíľke ticha sa Andrej ospravedlnil za svoju poznámku, samozrejme, po taliansky. Stále som nerozumel tomu, prečo sa musia dvaja Slováci spolu rozprávať po taliansky. Ale už som to neanalyzoval, veď taliančina je ako môj druhý rodný jazyk.

Myslel som na Barborku, ako sa asi má. Vzal som telefón, aby som jej zavolať. Andrej mi okamžite s chladnou hlavou Angličana vzal telefón a po taliansky povedal: „Vypni ho a vyber baterku. Potom ti to vysvetlím. Rýchlo!“

„Ale ja robím pre TV UNITED, nesmiem vypínať telefón,“ povedal som.

„A aj tak to robíš,“ povedal s úsmevom. „Viem o tebe viac, ako si myslíš. Mňa žiadna TV UNITED nezaujíma. Teraz máš dočinenia s Giuseppem a to je horší človek ako mafián. Celá TVU je oproti Pantanimu ako hračka v ruke dieťaťa, oproti najnovšiemu Boeingu. Takže TVU, neTVU, vypni ho!“

Neodvážil som sa oponovať.

„Ďakujem, že si mi zachránil život, Andrej,“ povedal som.

„Niet za čo. Len počúvaj, čo ti hovorím. A tomu ver, že viem, o čom hovorím!“ dodal Andrej.

„Za kým ideme?“ opýtal som sa.

„Ticho! Za nikým, všetko sa dozvieš. Už si vypol telefón?“ skontroloval Andrej.

Vypol som poslušne telefón a pri pohľade na perifériu priemyselného Milána som myslel na Barborku. Keby vedela, čo sa tu všetko deje, už by ma nikdy do Talianska nepustila. Myslel som na jej e-mail. Asi to všetko takto má byť. Keď sa vrátim na Slovensko, zakričím z celého hrdla: Milujem Slovensko! Krajina podobajúca sa geologicky na čižmu, mi dala riadny kopanec do zadku a ja teraz viem, že v tejto krajine nechcem zostať žiť. Dôvodom je Giuseppe Pantani a jeho Severný Panteon, Giuseppe a jeho bláznivý plán moci, jeho chaos, ktorý v krajine vytvára a prostredníctvom ktorého sa chce chopiť moci, ako vyhladnutý tiger svojej koristi. Určite chcem s Barborkou žiť na Slovensku. Určite. Pantanistan, teda Taliansko, resp. severné Taliansko pre mňa prestalo byť vysnívanou krajinou.

Zastali sme pri akejsi opustenej továrni. Pôsobilo to tu na mňa hrôzostrašne. Pamätám si, že sme prechádzali cez most Grafiti. Leteli sme slimačím tempom smerom od brány Porta Genova. Nakoniec sme sa ocitli v Zone Tortona. Išlo o niekdajšiu štvrť prepletenú desiatkami rôznych tovární. Atmosféru dotvárali nevkusne vyzerajúce činziakové domy. Novšia história štvrť dala punc módy, no zašlý robotnícky duch je tu stále cítiť. No a pod novými či staršími umeleckými ateliéromi sú stále ruiny tej pôvodnej Zony Tortona. Do pamäte sa mi zapísalo, že sme miňali budovu spoločnosti Armani. Zapamätal som si aj Diesel. Vtedy sme, paradoxne, leteli o niečo rýchlejšie. Štvrť bola niekedy známa aj nábytkárskym veľtrhom, alebo niečím takým, už som si to celkom presne nepamätal. Najmä ma trápili úplne iné veci.

„Čo je to za továreň?“ opýtal som sa.

„Továreň na čipy. Skrachovali pred desiatimi rokmi. Odišli investovať do Gruzínska. Odkedy je Gruzínsko v euroúnii, všetci výrobcovia z Talianska odchádzajú. Vyrábali sa tu kedysi čipy do hláv, ale už je to v Gruzínsku,“ povedal Andrej otvárajúc veľké zhrdzavené plechové dvere. Vošli sme dnu. Približne uprostred obrovskej haly sedel za stolom muž v károvanej košeli. Áno, bol to Jean Pierre Beaucoup.

„Tu si, Andrej?“ povedal Beaucoup v rodnej francúzštine.

„Oui, Jean Pierre,“ pozdravil sa Andrej.

„Salut, Samuel!“ povedal familiárnym tónom ten istý Beaucoup, ktorý ma pred nedávnym sledoval.

„Salut,“ odpovedám, neskrývajúc rozhorčenie.

Obrátil som sa s prekvapením na Andreja s prosbou o vysvetlenie, čo sa tu deje.

„O chvíľu príde George. Chce sa s tebou rozprávať. Ja som tajný agent a tajná spojka vašej televízie. Telefón máš dúfam vypnutý! A baterka?“ opýtal sa Andrej.

„Je vybratá,“ ubezpečil som ho.

„Čo majú znamenať tie nelegálne odposluchy?“ pokračuje Andrej. „Samo, to si nevieš dávať pozor na to, čo robíš, čo hovoríš? V Taliansku sa zásadne nehovoria dôležité veci do telefónu. Napichnutá je celá republika! Veď to predsa vieš, Samo, prosím ťa...! Čím menej budeš telefonovať, tým lepšie! Sakra. Okamžite hod' svoj telefón a baterku do tej pece!“ povedal Andrej nahnevane.

Už som sa nanič nepýtal a urobil som, ako mi vrazil. Celé je to tu divné a ja sa už len teším, kedy uvidím Barborku.

George mi všetko vysvetlil. Ostatní ticho stáli okolo. Tvorili pomyselný nepravidelný kruh. Všetko sa to zomlelo tak rýchlo, že som si nestihol poriadne veci v hlave usporiadať.

„Čo teraz?“ pýtal som sa Georgea.

„Čo, no čo...“ odpovedá George zasnene, no zároveň hrdo a vážne, „všetko podľa pôvodných predpokladov. Ešte sa s nami potrápi. Nedáme mu to len tak ľahko...“

Do rozhovoru skočil Jean Prierre: „Dáš si aj ty kávu, El? No, voláš sa El, voláme ťa tak – nečuduj sa. Dáš si kávu?“ opýtal sa Jean Pierre Beaucoup.

„El si nedá kávu, ďakujem. Dokedy tu budeme?“ opýtal som sa netrpezlivo.

„Všetko bude. Všetko. Aj čas odchodu,“ dívajúc sa do akejsi diaľavy odpovedal muž s neodmysliteľnou károvanou košeľou, teda Beaucoup.

„Začínaš už prakticky dnes. Natvrdo,“ vošiel do rozhovoru George.

„Techniku máš – treba všetko točiť. Vojna sa začala. Bojujeme! Aktivita, ktorú zrejme chce spáchať, musí ísť v dostatočnom predstihu von. Je našou povinnosťou chrániť ľudí,“ povedal George.

„Čo sa má udiat?“ pýtam sa priam roboticky.

„Rok 1478,“ výpoveď prerušil niekoľkosekundovým mlčaním, „niekto sa ide zahrať na Ferdinada Aragonského a Izabelu Kastílsku. V jednej osobe,“ odvetil George.

„Čože?“ pýtam sa nechápavo.

„Španielska inkvizícia. Podruhé,“ hovorí George.

Nechápavo sa pozerám postupne na každého z kruhu.

„Pantaniho manifestácia. Najprv bude zohrávať úlohu obyčajného dokumentu, no postupne sa zmení na zákon. Ústavný. A,“ spresňuje George.

„Chce likvidovať opozíciu?“ prerušil som Georgea.

„Áno a to sofistikovane. Všetky zákony budú prakticky naviazané na Manifestáciu Severu, porušenie ktoréhokolvek zákona bude klasifikované ako útok na Severné Taliansko, útok na zvrchovanú časť Talianska, ako zavrnutie Manifestácie Severu,“ vysvetľoval George.

„Tresty smrti, upaľovanie na hraniciach, ako niekedy,“ skočil do dialógu Beaucoup odopínajúc a zapínajúc si opakovane vrecko na károvanej košeli. „Pantani má...“ pokračoval Beaucoup.

„Nieкто klope,“ prerušuje Beaucoupa George, akoby vracajúc mu predchádzajúce skočenie do reči.

Beaucoup stojaci najbližšie k dverám sa k nim pomaly približuje a potichu sa pýta: „Kto je tam? Povieš heslo?“

„Sepe. A kozliatka sú doma,“ ozýva sa z druhej strany.

„No konečne si tu,“ oznamuje mu George popri prechode cez zaprášený starý prah bývalej továrne.

„Samo, toto je Sepe, Sepe, to je El,“ predstavuje mi George neznámeho človeka.

António Sepe je disident bojujúci proti Pantanimu. Podobne ako Beaucoup má oblečenú károvanú košeľu, no oproti Francúzovi má nie červeno-biele, ale čierno-modré farby. Oblečené má aj staré roztrhané rifle. Bradatý António je krivajúci obyvateľ továrne. Nápadne pripomína piráta. Režim Pantaniho ho dohnal k životu na okraji spoločnosti. No záujem zo strany režimu vzbudzuje naďalej, lebo tento neapolský rodák sa nevzdáva sna poraziť údajné zlo v podobe Pantaniho.

Sepe mi podal ruku, nič mi nepovedal a len na sekundu sa na mňa nedôverčivo pozrel. Zrejme mu stačil pohľad do očí – iné ho nezaujímalo.

„Je to tu nafotené, priatelia. Okrem ostentatívneho plánu rakety, ktorá vynesie Pantaniho na mesiac, sa tam pripravuje ató... Čisté?“ prerušil svoju výpoveď Sepe.

„Pokojne hovor, Sepe!“ presvedčil ho George.

„Atómka. Stopercentne. Blíži sa jadrový pokus. Ten zrejme vyvolá odtrhnutie Severného Talianska,“ povedal Sepe.

„Ak nie aj občiansku vojnu,“ vystríhal nás Beaucoup.

„Dobre, Sepe, daj nám to do kompu, zajtra po overení to pôjde von. Američania o tom už vedia?“ pýtal sa George.

„Nie, CIA nič netuší. Myslím si. Ale zistia,“ odpovedal Sepe.

„Ideme do bytu?“ pýtal sa Beaucoup zalievajúc si kávu.

Nasledujúce okamihy boli také silné, že si na ne spomínam, ako keby sa stále diali. Dookolo sa mi v mysli premietajú v prítomnom čase.

„Ideme. Kašli na kávu,“ hovorí George.

„Neoblejte mi auto, preboha,“ zapájam sa odľahčujúc do rozhovoru.

„Ideme pešo, kámo. Autá už nemáme. Sú preč,“ hovorí Beaucoup, ktorý sa už popri držaní horúcej kávy nestíha hrať s gombíkom na vrecku.

„Sú v bezpečí, El,“ hovorí Sepe.

„Otváraj!“ šepká George, ťažko identifikovať komu to šepká.

Neapolčan berie skrutkovač, odkopáva kopu kartónov na boku veľkej vstupnej haly, hneď vedľa niekdajšej vrátnice. Pod lôžkom pre bezdomovca, zrejme Sepeho, sa nachádza doska. Sepe ju skrutkovačom dvíha a za pomoci Georgea úplne odkrýva.

Neviem sa zbaviť prekvapivého výrazu. Vidím malé, tajné pancierové dvere. Sepe odstraňuje tri skrutky. Štvrtá chýba. Dvere následne zaškripli a zvuk sa ozvenovito prehnal tajomnou dierou, do ktorej smeroval zhrdzavený rebrík.

„Poďme do kanála,“ vyzýva s úškrnom Sepe. Konečne sa usmial.

Prichádzame do tajného krytu. Je to v skutočnosti kanál. Ideme prakticky len pár sto metrov a už stojíme. Sepe opäť z vrecka vyberá skrutkovač. Otvára skrinku umiestnenú na starej kanálovej stene. Následne otáča páku v nej umiestnenú smerom nadol. Zatvára ju a pokračujeme smerom ďalej. Zápch je po prechode do tajnej chodby nevydržateľný. Všetci sú ticho. Je to neskutočný pach, každý podvedome akoby zadržoval dych. Kanálová hniloba nám ide akoby až pod kožu, má takú intenzitu, že ňou prakticky napáchne každá látka. Mám pocit, že keď v nej človek pobudne dlhšie, stane sa priam tvorcom hniloby a smradu.

„Tento zápach akoby stelesňoval celé Pantaniho svinstvo,“ pret’al hrobové ticho Francúz. „Celé je to šialenstvo.“

„Hm,“ zmohol sa po desiatich sekundách na odpoveď Walziniecki.

„Rýchlo!“ dodal Walziniecki

Zľakol som sa, popred nás prebehol veľký potkan.

Vraciame sa naspäť približne sto metrov, prechádzame popri vchode, ktorým sme vošli. Pokračujeme približne tristo metrov ďalej. Na hnilobný zápach si postupne zvykám, no netykám si s ním.

Prichádzame k akejsi diere. Sepe, ako najvýkonnejší kanálový „spolucestujúci“ odhadzuje navlhnuté a plesňou napadnuté kartóny. Postupne sa aj za pomoci baterkového svetla vynárajú masívne pancierové dvere. Sepe ich otvára – celkom jednoducho – kľučkou.

„Nepotkni sa,“ hovorí zrejme mne Jean Pierre. „Je tu vysoký prah.“

„Merci,“ odpovedám.

„Kde ste tak dlho, sakra!“ prichádza hlas odniekiaľ z konca rozsiahleho krytu.

„Tu sme, „Pantani“, upokoj sa,“ s pokojom Angličana odpovedá Američan s poľskými koreňmi George Walziniecki.

„Čo? Prepánajána, čo?“ pomyslel som si a priam som túto prirodzenú otázku takmer vykrikol.

Sepe ako najvyšší exekútor tohto smradľavého výletu zapálil svetlo.

V starom kresle sedel „Gróf Giuseppe Panteon Pantani“. Všetci vo výprave mu zakývali na znak pozdravu. Sepe povedal čau.

„Máš to vzadu v diere,“ hovorí Pantaniho dvojník Walzinieckemu.

„Vďaka, ideme na to,“ odpovedal môj šéf.

„Čo sa to tu, dočerta deje, toto sa mi sníva?“ pýtam sa opäť vlastného vnútra. Nikto si ma nevšíma, všetci sú v obkolesení okolo Walzinieckeho, ktorý vyberá z trezoru akési papiere. Všetci sú v zadnej časti veľkej obdĺžnikovej izby. Zostávam stáť ako socha presne v tej polohe, akou som do miestnosti vstúpil. Oproti mne stojí „Pantani“ a pohľadom si ma premeriava. Nevie, čo si mám o všetkom myslieť. Sepe berie Walzinieckemu z rúk akúsi mapu a rozkladá ju. Pantaniho dvojník vyberá cigaretu a zapalovačom s logom strany Severný Panteon sa ju po chvíli snaží zapáliť. Zapalovač akosi nefunguje, no na tretí pokus si zapálil.

„Dáte si?“ pýta sa ma „Pantani“.

„Ďakujem, nefajčím,“ odpovedám pohotovo, hoci fajčím.

„Sadnite si, prosím,“ vyzýva ma.

„Tak a je to von, konečne, máme to. Sú to všetky plány?“ pýta sa George.

„Všetky, ktoré som videl,“ odpovedá „Pantani“ vydychujúc zároveň dym z prvého šluku.

„Nefajči tu, dočerta, už som ti to veľakrát hovoril,“ zapája sa do diskusie Sepe.

Jean Pierre si sadajúc ku mne vyberá z vrečka doklady, z nich vyťahuje rozkladací miniatúrny notebook. Prihlasujúc sa do agentúrneho servisu vyťahuje cigaretu. „Pantani“ prichádza k nemu, aby mu ju pripálil. Po tomto akte sa vracia k svojmu starému kreslu.

„To je hajzel ten Pantani! To ste už počuli, čo vyhlásil?“ pýta sa Beaucoup.

„Už je to von?“ reaguje Pantaniho dvojník.

„Sviniar jeden, sviniar, tak akože toto je štátna zrada a všetci do toho zapojení budú súdení vojenským súdom. Je vraj vojna, chlapi!“

„Preboha čo?“ skáče do toho Walziniecki.

„Venti odmieta na to reagovať. Vraj je to ďalší z výplodov jeho chorej mysle. Ale Pantani trvá na začiatku oslobodzovania a osamostatňovania Severu. Vojna je tu,“ povedal Beaucoup.

„Ukáž to,“ vyzýva ho George.

„Čo vieme z plánov?“ pýta sa Jean Pierre.

„Počkaj, počkaj,“ nahnevane reaguje George. „Samo, začínaš dnes! Zoznám sa s Giuseppe Pantanim! Dokonalá podoba, čo povieš?“ usmieva sa George.

„George, dlhuješ mi pár vysvetlení,“ ruším svoje mlčanie.

„Toto je Pantaniho dvojník. Je našim hráčom. Aj vďaka Sára zohnal originálne a jediné plány na výstavbu milánskeho nového Panteónu. Tam sú na stole,“ takmer jedným dychom to zo seba dostal a vyzval ma pristúpiť k stolu, na ktorom je rozprestretý plán výstavby. Vedľa sú položené akési zmluvy. Z toalety niekto vychádza. Je to mladá žena.

„Sára to je El, Samo, toto je Sára, naša spojka u Pantaniho. Apropo Pantani, zoznám sa teda aj s jeho dvojníkom.“ povedal Jean Pierre.

Podávam sekundantovi ruku. A hoci nepoznám jeho skutočné meno, netrápi ma to, zrak sa mi s ňou by magnet mimovoľne otáča naspäť k Sára. Je krásna. Je bohyňa krásy. Je to žena, ktorá mi vyrazila dych. Jej nádhera mení charakter celého kanalizačného krytu. Zápach sa odrazu stratil, i čas sa zastavil. Všetko prežiarila táto bohyňa stojaca oproti mne. Je božská. Je temperamentná, vášnivá, ale aj anjelská. Jej tvár pripomína mimozemský zjav – v tom anjelskom ponímaní. V jej tvári je niečo záhadne krásne, nech sa akokoľvek pokúšam, nikdy to neviem ani sám pred sebou opísať. Sárina tvár s úžasnými perami a krásnymi nevinnými očami, táto tvár sa opísať nedá, dá sa len žiť, dá sa len prežívať, len filozoficky o nej rozjímať. Sára je vysoká približne 170 centimetrov. Jej mierne vlnité vlasy hnedej farby úžasne dopĺňajú jej krásnu tvár. A niekedy mi je ťažké posúdiť, nakoľko sú jej vlasy vlnité, veď miestami sa mi zdá, že sú absolútne rovné, miestami sa vlnia. Sára by bola ideálnym prípadom na obrovský dlhoročný vedecký výskum. A o tom, že ide o vedecký produkt nebies, o tom niet pochýb. Je to najkrajšia žena, akú kedy moje oko zazrelo. Keď sa usmeje, v očiach, akoby ste videli najkrajšie obrazy sveta, akoby sa spojili tí najväčší maliari do jedného a namaľovali zmes toho najkrajšieho. Keď zo svojich anjelských pier vydá hlások, nastupuje ďalší excelentný zážitok - akoby znela najkrajšia symfónia sveta, akoby sa spojili Čajkovsky s Beethovenom i Mozartom, a tak vytvorili úžasnú symfóniu, aká ešte nikdy vo svete neodznela. V tom ľudskom svete, pretože v tom nadľudskom, v tom nebeskom či

rajskom, tam je takáto hudba na dennom poriadku. Nerúham sa, keď hovorím, že so Sárou spoznávam raj. Cítim rajskú vôňu.

Usmiala sa na mňa. Chvíľu stále stojí, čas sa zastavil, nevnímam nič okolo seba, len ju. Sára sa pohla a pustila hodiny času ďalej. Obhliadam sa ďalej okolo seba. Jean Pierre popri diskusii s Walzinieckim a Sepem zaháša cigaretu, ktorú vyfajčil len do troch štvrtín. Ohorok osamelo stojí a v strede prázdneho popolníka, no následne ho premáha zemská príťažlivosť. A ja stále premýšľam o tej príťažlivosti, ktorá ma núti upriamovať zrak na Sáru.

V miestnosti sa čas nezastavil, len som ho nevnímal. Walziniecki zapína kameru stojacu neďaleko. Prakticky sa nachádzame vo veľkom televíznom štúdiu, ktoré sa skrýva za touto kanalizáciou. George zapína kameru a hovorí Pantaniho sekundantovi, nech sa pripraví. Červená beží a dvojník do nej hovorí: „Priatelia, ľud Severného Talianska, naše snaženie prichádza do záverečnej fázy.“

Následne dáva Georgemu hlavou signál o ukončení nahrávania.

„Toto ideme dať von?“ pýtam sa.

„Iné nám nezostáva, El,“ pridáva sa Jean Pierre.

„Dobre, ale čo urobí oficiálny Pantani?“ zaujíma ma. „Toto je podvod.“

„Predpokladám, že na to zatiaľ nebude reagovať. Opozičná dvojica, o ktorej tuší, je pre neho nepriznateľná,“ hovorí George.

„Teda to akceptuje, kým ho nenájde a neodstráni,“ konštatujem tušiac realitu.

„Nedostane nás, nebojte sa,“ zapojil sa do diskusie záhadný dvojník. „Aj spravodlivosť a pokorná pravdivosť musia byť alternatívou,“ hovorí sekundant.

„Toto je náš úkryt číslo 4,“ povedal Walziniecki, snád' aby obišiel predchádzajúcu tému hraničiacu s novinárskou etikou. „Budeme sa tu skrývať, aj keby išlo o život,“ povedal.

Tu sa končí moje akési zastavenie času. Dej už dokážem opisovať v minulom čase.

„O život už ide. O život našej krajiny. O budúcnosť,“ skočil Walzinieckemu do takmer sprievodcovskej prednášky náhradný Pantani.

Sepe naliel Georgemu akýsi nápoj a ponúkol ho aj ostatným. Posedenie netrvalo dlho, George odložil veci a zavelil na odchod. Sára stála pred dverami už dlhšie, akoby očakávala skorý odchod. A tu sa stráca opäť moja schopnosť opisovať inak ako v prítomnom čase.

Môj pohľad pri ceste chodbou je monopolne orientovaný na ňu. Jej aura, ktorú vidím možno len ja, prežaruje nehostinné prostredie podsvetia. Kráča prvá, ja posledný. Srdce mi búši, no odvahu na jej oslovenie a

priblíženie sa k nej nenachádzam. „Čo by sa stalo, keby som pridal do kroku a opýtal sa na jej prácu?“ pýtam sa v duchu a zároveň si odpovedám: „Nič.“ Exekútíva rozhodnutia však neprichádza, no zdá sa, že rozhodla ona za mňa – zastala, čupla si, aby si zaviazala rozviazané šnúrky. Hoci doba pokročila a nie každý používa klasické šnurovacie topánky, predsa sa nájdu “šnurkáči“, ako táto vzácna bohyňa tejto chodby. Nebyť jej dávneho rozhodnutia pre podobné topánky, možno by sme sa nikdy neporozprávali. Pri blížiacom sa stretnutí, ktoré už nemožno zastaviť, myslím aj na Barborku a je mi pri vnútornom boji dvojice vládkyň mizerne. Prechádzajúc popri Säre, ona nachvíľu, s’a by úmyselne, stratila balans. Hodené rukavice sa neodmietajú a tak som ju zbrklo zachytil, za čo som dostal pohľad do očí a jemný úsmev. Našu komunikáciu však netaktne prerušil George.

„Sme tu a žiaľ, musím ti povedať, El,“ začal George, odgrgol si, čo využil na gesto ukázania na vchod do krytu, „už sa ti dnes nemôžem venovať. Musím do Ríma,“ povedal rázne.

„No do Ríma,“ zapojil som sa podvedome akoby hnevajúc sa na prerušenie neverbálnej komunikácie so Sárom.

ČASŤ LA SCALA

6. kapitola

Všetci ju poznáme, alebo prinajmenšom sme o nej počuli - legendárna La Scala. Asi najznámejšia operná sieň s divadlom na svete. Existuje už od roku 1778 a pomenovali ju po istej šľachtickej. Veľmi zaujímavé je, že niekedy na mieste dnešnej La Scaly stál kostol. Práve miesto niekdajšieho kostola inšpirovalo Giuseppe Pantaniho, ktorý sa práve z La Scaly rozhodol urobiť symbol svojej moci, no zatiaľ nikto o tom nevie. Prinútili ho k tomu určité okolnosti. Práve fakt, že tu niekedy stál kostol, ho prinútil zamyslieť sa, či Severným Panteonom nebude práve La Scala. S divadlom sa spája aj meno cisárovnej Márie Terézie. Aj toto bol dôvod Pantaniho uvažovania. Jeho plán bol však tajný. Vedel o ňom len on a najbližší spolupracovníci. Ťažké bolo predstaviť si, čo na toto povedia Milánčania. Miesto bolo posvätným stánkom umenia. Aj keď istá skupina chcela presadiť pitie aj tu.

V neďalekej miestnej časti Brera, ktorá vyniká starými budovami a malebnými dláždenými uličkami, sa odohrávajú ďalšie časti nášho príbehu. No Brera zostáva tajomná, len málo sa o dianie v nej dozvedám. Je to miestna časť, kde máte podobný pocit, ako keď kráčate po uliciach legendárnej Banskej Štiavnice, úžasného mesta dýchajúceho slávnou baníckou históriou. No tie brerské uličky sú ešte malebnejšie a ešte užšie. No zaujímavý je ďalší paradox týchto starobyklých miest. Tým je dopustenie chátrania. Uličky Mercato a Vie Vetero sú dnes, v roku 2054, napriek tomu stelesnením krásy estetického pôžitku, Miláno si teda so svojím trápením poradilo. Horšie je to s budúcnosťou Banskej Štiavnice, v ktorej množstvo budov neuveriteľne chátra.

V Brere sa vytvorila skupina FORZA BRERA, ktorej úlohou bolo vykonávať čestnú kultúrnu stráž pred La Scalou. Úlohou organizácie bolo tiež vytvoriť pôdu pre osamostatnenie sa Brery od Milána. Pantanimu toto spoločenstvo vôbec nevyhovovalo, pretože vytváralo možnú štrbinu v jednote severného Talianska.

Práve v Orto Botanico, miestnej botanickej záhrade, ktorá je neoddeliteľne spojená s menom cisárovnej Márie Terézie, sa časť tejto skupiny schádzala. Pracovala tu aj „teta X“, ktorá v spolupráci s „pánom X“, pestovala v nešpecifikovanej časti botanickej záhrady „grál šťastia“, takto tento pojem zapísali tajné služby G. Pantaniho. Ukázalo sa, že „grál šťastia“, o ktorom sa často zmienili, je akási psychotropná látka. Giuseppe Pantani o situácii bol informovaný, nechával si túto informáciu

pre prípad potreby zničenia organizácie FORZA BRERA. Ukázalo sa, že po „tovar“ do Orto Botanico chodieval v podvečerných hodinách tesne po zatvorení záhrady aj istý pán v károvanej košeli. Bol to Jean Pierre Beaucoup.

Vráťme sa k dielu architekta Giuseppe Piermariniho – La Scale. Táto kultúrna ikona – podobne ako jej predchodca – si odtrpela svoje v druhej svetovej vojne počas náletov. Inštitúciu na námestí Piazza della Scala oproti milánskej radnici navštevuje veľké množstvo ľudí. Sú tu veľmi prísne podmienky. Ale dajú sa aj očakávať. Samozrejme, oblečenie vhodné do opery je nevyhnutnosťou a meškať na podujatia nie je vhodné. Ale to s tým meškaním, tak to je bežné napríklad aj na hokeji, ak návštevník mešká, poriadková služba ho poprosí, aby si na svoje miesto išiel sadnúť až cez prerušenie hry, aby nikoho svojim meškaním neobmedzoval a neukrátil mu časť z veľkolepého predstavenia. Takže čierny oblek a kravata so sakom, to sú automatické veci v La Scale. A oblečenie musí byť v súlade s dekórom opery.

Sára Mori je mladé dievča. Vyzerá primlado na to, aby ste povedali, že je riaditeľkou milánskej La Scaly. No Sára je staršia, než na prvý pohľad vyjavujú črty jej tváre. Vyzerá veľmi mladučká. Šéfkou divadla sa stala v čase po odchode dosluhujúceho riaditeľa. Jeho meno ani nie je dôležité. Sárina neodmysliteľná čiapka bývalému riaditeľovi udrela do očí. Pochádza z Bergama, kde je bežné, že sa tu zimné čiapky nosia skoro stále. A všade. A tak ju mala na hlave aj pri prvom stretnutí s končiacim direktorom. Dával jej praktické rady, ako zvládnuť masívny kultúrny kolos. La Scala dostane v príbehu o Giuseppe Pantanim a Severnom Panteone obrovské postavenie.

Sára sa narodila 14. januára 2024 v Janove. Keď v januári 2054 oslavovala svoje tridsiate narodeniny vo svojom obľúbenom Bergame, každý z jej priateľov jej pripomenul, že vyzerá na sedemnášť a nie tridsať. No v jej prípade nešlo o obligátny kompliment. A keď sa s kamarátom Giuseppem prechádzala v ten večer po Citta Alta, s výhľadom na krásne centrum Bergama, povedal jej, že na prácu šéfky La Scaly sa perfektne hodí, pretože pri stretnutiach s potenciálnymi partnermi divadla, dokáže výborne zahrať dve osoby v jednej.

„Ako to myslíš, Giuseppe?“ opýtala sa.

„No jednoducho,“ odpovedal kamarát, „veď keď budeš rokovať, tak sa vypýtaš na toaletu, prepudruješ sa, prezlečíš a o 5 minút sa vrátiš ako dcéra seba samej,“ hovoril so smiechom Giuseppe.

„Giuseppe, ty si opitý. Vôbec nerozumiem, na čo by to bolo dobré,“ reagovala Sára.

„No, éééé,“ nevedel ako pokračovať, „veď riaditeľka divadla musí byť skvelou herečkou,“ vynašiel sa kamarát Giuseppe.

„Ale veď ja aj som skvelou herečkou,“ odpovedala mu Sára.

Giuseppemu v tej chvíli zazvonil telefón. Musel súrne odísť. Nechal Sáru v Citta Alta a odišiel. Sára sa ešte chvíľu prechádzala uličkami. Bola rada, že v La Scale, kde predtým pôsobila ako herečka, bude stvárňovať nové postavenie inštitúcie. Dávajúcu ľuďom nádej. Tvoriac nové programy povzbudzujúce ľudí k nádeji.

Jej tvár je očarujúca, ako z rozprávky. Jej ľahko zvlnené, stredne dlhé vlasy krásne vyčnievajúce z jej neodmysliteľnej čiapky a dotvárajúce jej dominantnú tvár, sa prudko rozstrapatili pod vplyvom silného vetra. Bolo to znamenie, že oslavný deň sa končí a ona sa o chvíľu poberie domov.

Prechádzala sa mestom a uvažovala nad novými divadelnými hrami, ktoré by scenáristi La Scaly mohli napísať. A Bergamo je na kreatívne uvažovanie priam ako stvorené. Je čarovné. Toto mesto nachádzajúce sa na východe Lombardie má mestskú príťažlivosť priam prikázanú zo strany Boha. A spojenie krásy, príťažlivosti a zdravej prírody, nenarušenej priemyselnou výrobou. Sára ako Bergamčanka už 5 rokov dochádza do Milána, veď je to susedné mesto a neoplatilo sa jej sťahovať sa. Bergamo, navyše, milovala. Predovšetkým pre božské výhľady, ktoré zbožňovala, a ktoré dokázali budiť v nej novú kreativitu. Nová kreativita prichádzala vždy vtedy, keď tá stará odišla, keď sa teda Sára preniesla cez syndróm vyhorenia, ktorý umelci bežne mávajú. Je to ich nočná mora. Ale krása Bergama všetky nočné mory zaháňa. A preto Sára Mori vedela, že tu musí zostať. Sáru bolo neraz vidieť ako si z mestskej knižnice vypožičiava množstvo kníh o Bergame. Jeho dejiny, ako aj prítomnosť, veľmi zbožňovala. Úchvatné pre ňu sú dejiny Bergama. Či už ako dejiny nezávislého Benátskeho mestského štátu, alebo dejiny bergamskej módy. Veď tunajší ľudia si obrovsky dajú záležať, čo si dajú na seba. A Sára vôbec nie je iná. Je typická, elegantná a hrdá Bergamčanka. Neraz vo voľnom čase zájde práve do starobylého Citta Alta a prechádza sa po nádherných, históriou dýchajúcich uličkách, ktoré vás nútia premýšľať. Premýšľať a tvoriť. Sú akýmsi stelesnením mozgu, sú akoby cestičkami, ktorými prúdi do mozgu dobrý nápad. Obkolesené je starými hradbami, ktoré sú akoby mozgovou kôrou. Päť kilometrov hradieb- toto je len jedna z množstva krás tohto hrdého mesta.

Sárine krásne hnedé oči Bergamo potrebujú. Sú od neho závislé ako od drogy. Sárine nádherné pery, také akurát, ani veľké, ani malé, zase

potrebujú dotyk laskonky. Tento jej najobľúbenejší koláč si chodí pravidelne popri učení textov ako drogu dávať do miestnych elegantných cukrární. Jej akousi tradíciou bolo jeden krát mesačne, práve po konzumácii obľúbeného koláča, vyjsť si lanovkou z Citta Bassa na kopec Citta Alta. Ďalšou jej obľúbenou zastávkou galéria moderného a súčasného umenia - galleria d'Arte Moderna de Contemporanea, nachádzajúca sa v tej škaredšej časti mesta. Galéria ponúka okrem iných zbierku z 20. storočia, jej najobľúbenejším je Lucio Fontana. Sára sa teší, ako sa bude môcť zúčastniť prehliadok súčasného umenia ako riaditeľka La Scaly. Umenie ju vždy fascinovalo, ale kreslenie nebolo jej dobrou stránkou. Praktickejšie pre ňu bolo divadlo, pretože je rodenou herečkou, no na maľby sa pozerá s veľkou úctou ako veľká milovníčka všetkého živého farebného, ale aj abstraktného. Sárin nos zbožňuje vône. A všetko má pre ňu špecifickú vôňu, ktorú si ona, ako citlivo zameraný človek, vždy všimne, analyzuje a uloží do svojej umelecky založenej pamäte.

7. kapitola

Stojím s touto neznámou múzou pred dverami krytu. Ostatní okrem Sepeho odišli, ako posledné sa ozývalo plesnutie dverí naštartovaného auta Georgea. Aj to som si všimol, hoci neviem, nakoľko bola táto informácia dôležitá. Nie každý sa riadi pri predjazdných rituáloch rovnako. Nieкто naštartuje a nechá motor päť minút bežať, až potom sa pohne. No George je iný.

Z úvah nad nepodstatnými vecami si uvedomujem, že sa stávam autonómny voči časopriestoru a prajem si aby v tejto autonómii vstúpila aj ona. Človek, ktorý ma okúzlil. Akoby zastal čas. Pozerá na mňa, ja na ňu. No vedomá si svojich povinností práve pomaly otvára pery, aby nimi vyslala signál na odchod. Vychutnal som si každý milimeter toho otvárania, ak sa čas pre mňa priam nezastavil, tak sa výrazne spomalil. No nie ako na hodine matematiky či chémie...

Ani len čiastočne si nechcem uvedomovať, že si mnohé veci domýšľam, že moja Dilema tu zostala preto, že ju o to požiadal šéf. Kto vlastne je, kto je táto žena?

„Počujte, Sára,“ vyšlo zo mňa po chvíli zasneného pohľadu, „kto ste?“

„Sára,“ odpovedala promptne, „ešte raz ma teší,“ usmiala sa.

„Ale ja sa pýtam, akú zohrávate úlohu?“

„Dostaneme sa aj k tomu,“ povedala dvihnúc svoju tašku. „Ideme!“

„Máte rada zápletky, Sára?“

„Celý život je jedna veľká zápleтка. Všetko so všetkým súvisí,“ povedala.

„Čo ten dnešný deň?“ opýtal som sa.

„Som spojka, veď to už viete,“ povedala so zjavnou dávkou nechuti rozprávať sa o práci. „A čo deň? Nič. Sleduje svoje záujmy, o to vždy pri boji o moc išlo a vždy o to aj pôjde. My ľudia sa, žiaľ, nezmeníme nikdy,“ povedala Sára.

„Tak to už vieme dávno, a ešte...“

„Nevieme. Nič nevieme,“ nenechala ma dohovoriť táto pribojná žena s tvárou stvárnajúcou nádej. Moju myšlienkovú niť tak prerušila. „Stále to takto pôjde, kým budú záujmy a tie budú stále,“ pokračovala.

„Médiá sú strá...“

„Sú, mali by byť, ale to nestačí,“ pokračuje v skákaní do pokojného rozhovoru vládkyňa tohto okamihu; podvolil som sa jej. Cítim, že to nie je správne, ale podvolil. No necítim nič, len podvolenie. Nič iné, žiadnu zradu, žiadnu neveru. Aj keď...

„Prišiel som, aby som posvietil Giuseppemu na prstíky, pri tých jeho záujmoch,“ jednoznačne deklarujem.

„Len aby si ...“, oponuje Sára, „len aby, len aby, len aby.“

„Ale vládkyňa, veď“, zastavil som sa v polovici vety uvedomujúc si, ako som ju oslovil, „Sára, ty tvrdíš, že nemám dať von prehrešok, ktorý pripravuje spreneveru, ktorú chystá, ba priam ju už urobil a sú dôkazy? Ja ti nerozumiem“, bránim sa.

Sára sa pri tejto časti rozhovoru, keď sme evidentne rastom dôležitosti témy zrýchľovali, opäť rozviazali šnúrky. A ja som ju počas jej čupenia a zaväzovania si tejto pravekej obuvi, pohladil po dlhých hnedých vlasoch. Prijala to ako keby to čakala. Aspoň som nevidel na nej žiadny náznak prekvapenia ani pri pohladení, ani po oslovení vládkyňa... Alebo som to nechcel vidieť.

„Tie záujmy musíme určovať my. Inak to nepôjde. Záujmy musíme diktovať my. A to je taktika, ktorou zachraňujeme Miláno ba priam celé Taliansko,“ povedala tvrdo, no letmo sa dotkla mojej ruky, ktorá ukončovala akt pohladenia vlasov.

„To chceš povedať že my novinári, vy aktivisti, alebo čo ste, sa máme spolupodieľať na tvorbe tohto svinstva?“ opýtal som sa.

„Nie, Samuel, my ho len máme riadiť, teda...“ nedopovedala, lebo tentoraz som skočil do reči aj ja.

„Teda dostávať provízie z jeho kšeftov, ktoré sú krvavé a vybudovanie nového štátu je len zámenkou pre ľahšie pole pôsobnosti riešenia kšeftov!“ hovorím rozčúlene.

„Takže budeš dôveryhodný keď províziu nevezmeš? Veď ťa hneď mafia odhalí, že nejdeš s nimi, a skončíš...“ hovorí, naznačujúc, že nie všetko médiami podané, je presne tak.

Slovo „skončíš“ povedala s výrazným znížením decibelov. Zrazu mi povedala, stoj! A začala ma prehľadávať s'ťa by colník po korektnom avíze na pašeráka drog. Zľakol som sa, no stále bola mojou vládkyňou. No niečo sa stalo. Pýtal som sa mierne vytriezvejšie, či je toto skutočne spojka a nie je to naopak. Že je Pantaniho spojkou zavlečenou k nám.

„Všetko je prepojené,“ prerušila Sára moje myšlienky a mal som dojem že ich, ako vládkyňa, bez problémov prečítala. „Všetko je prepojené,“ povedala vyťahujúc nový mobil, ktorý nakoniec našla vo svojom vrecku a dala ho mne. „George kázal. Je to tvoje nové číslo. Vraj si jednu baterku už musel spáliť. Pozor na to. Meň číslo každý deň, vzorec postupov získavania kontaktov ostatných si dostal. A vždy vyberaj baterku,“ povedala.

„Ako sa mi šéf dovoľá?“

„Ja som tvoj šéf. Toto je vojna, nie redakcia. Som tvoja vládkyňa,“ vysvetlila s tajomnými, ba priam utilitaristickými iskrami v očiach. Inak,

ani som si neuvedomil, kedy sme si navzájom potykali. Prišlo to akosi automaticky.

Dedinkou, cez ktorú sme pešo prechádzali, zaznel výbuch. Malý park uprostred námestia v strede. Bola to akási predzvest' mítingu Severného Panteonu, toto im, paradoxne, zvyšovalo dôveryhodnosť. Čím viac ohňa, tým viac sily. Skryli sme sa so Sárrou za jeden hrubší strom. Po chvíli čakania vyšli. Ja som si zatiaľ pripravil diktafón a otvoril počítač. Sára ma stopla:

„Chceš takto exemplárne hodiť za hlavu všetko, čo som ti práve povedala?“

„Čo, hodiť za hlavu? Veď sa stala udalosť a mám spravodajskú povinnosť, predsa,“ vysvetľujem nechápajúc jej reakciu. Nevieť prečo, ale poslúchol som ju. Do bodky. Alebo, aj tuším prečo. Akýsi šiesty zmysel.

8. kapitola

Ôsmy deň- 15. februára

Na druhý deň sa opäť stretávam so Sárrou. Je 15. február 2054. Nevieam ani prečo, akosi to vyplynulo z neukončeného dňa. Stretávame sa pri katedrále Duomo. Stojím pri tej majestátnej dominante mesta asi desať minút skôr ako prišla Sára. Obzerám si Afričanov, ktorí na turistov nečakane vybehnú hneď po ich vykročení z útrobov metra Duomo. Najprv ich privítajú, obkolesia ich, ponúknu im náramok z Afriky a dajú im za hrst kukurice, aby prostredníctvom nej prilákali hladných holubov. Turisti sú väčšinou bojzliví. Preto si Afričan dá pár zrníček kukurice do ruky a priláka holubov. Potom, po prekonaní prvotného strachu či hanblivosti, sa odvážia aj turisti. Následne im dovoľia s holubmi kŕmiačimi sa z ruky zapózovať pred objektívmi fotoaparátov. Všetko, zdá sa, je robené bezplatne. No po celej akcii Afričania turistov poprosia o nejaké peniaze. Ukazujú pre istotu na dvadsaťeurovú bankovku, aby turistovi vsugerovali sumu, ktorú má dobrovoľne dať. Ak turista povie nie, budú trošku naliehať, aby dali aspoň niečo. A keď to nevyjde, nakoniec ho pustia a vyberú sa hľadať ďalšiu obeť. Holuby prilietajú a odlietajú. Na svoju každodennú dávku kukurice si už zvykli. Opäť prichádza okamih, keď strácam možnosť vyjadrovať myšlienky v minulom čase. Lebo prichádza ona. Sára Mori.

Sára sa úctivo pozdraví a pri tom sa ukloní. Ako Japonka. Pýtal som sa, kam ideme, no nešpecifikovala.

„Je to miesto, ktoré si ešte zrejme nevidel,“ povedala.

„Možno videl, už tu som nejaký ten piatok,“ odpovedal som oponujúc, hoci som tu len pár dní.

Prechádzame pomalým krokom smerom od Duoma, ideme na juh od nádhernej katedrály. Po oboch stranách vnímam množstvo obchodov. Pomyslel som si, že Sára chce niečo nakupovať. Niekedy sa popri jej pomalom kroku javilo niečo ako zastavenie sa, no vždy to bol len náznak. Akurát pri výklade s čiapkami bol ten náznak o malý kúsok zreteľnejší. Ale nešlo až o takú výraznosť, akú by som predpokladal u milovníčok čiapok. Ale zrejme ich už má dosť. Možno toľko, koľko má Beaucoup košiel vo svojej skrini. Ale tento stav tiež nepoznám, takže ani nemám s čím porovnávať. A vôbec, ono je to jedno. Pýtam sa v duchu, kam ma toto záhadné stvorenie berie. Reťazec obchodov na ulici Via Torino míňame pomerne rýchlo. Napriek tomu, že kráčame veľmi pomaly, čas strávený so Sárrou mi prechádza veľmi rýchlo. Nákupná ulička Corso di

Porta Ticinese je v našej prechádzke minulosťou. Ideme okolo krásneho parku.

„Prechádzame okolo Parco delle Basiliche. Tak čo? Bol si tu už?“ pýta sa Sára.

„Nebol,“ odpovedám stručne. Po chvíľke ticha dodávam: „Je to nádherné.“

„Toto je Darcena,“ pridáva Sára.

„Jazero?“ pýtam sa, hoci vidím, že je to jazero.

„Si, signore, je to umelé jazero. A vedľa neho sa začína milánska mestská časť Navigli,“ spresňuje informáciu.

„Kdesi som o Navigli už počul, ale netuším, kde,“ dumám.

„Možno si o nej čítal v príručke *Nástrahy Milána*, ktorá vyšla niekedy v roku 2020, tuším. Pomerne stará, ale stále aktuálna,“ informovala ma Sára.

„Nečítal som ju. Čo sa v nej píše?“

„Nuž, je toho pomerne veľa, ale konkrétne pri tejto časti je to priam hororová stať o sieti kanálov, ktoré tu kedysi boli. Až do deväťdesiatych rokov minulého storočia sa normálny človek radšej týmto miestam vyhýbal,“ povedala Sára.

„Dnes je možno stále nebezpečná. Alebo, lepšie povedané, znovu,“ iniciatívne dodávam, vediac, že pri tomto strieľaní sa nemôžem netrafiť. Miláno je dnes najnebezpečnejším miestom na svete. Aj Barborka to vie. Ach jaj, Barborka... Zamyslel som sa nad ňou... A nad tým, čo teraz robím so Sárrou? Ale, pýtam sa v duchu, robím s ňou niečo zlé?

„Buuuu,“ vyrušila ma Sára infantilným spôsobom po tom, ako som zväznel a očividne sa zamyslel. Nevie, ako dlho som bol ticho. Konfrontácia Barbory so Sárrou zastavila môj jazyk.

„Prepáč, zamyslel som sa,“ odpovedal som ospravedlňujúc svoju dočasnú indispozíciu.

„Je nebezpečná, ale... Dá sa tu aj dobre najesť. Ak si hladný, môžeme sa pobrať smerom k Budhovej reštaurácii. No, ale ak si radšej budeš pozerat' starožitnosti, tak môžeme,“ naznačila možný program.

„Čo? Aké starožitnosti, teraz nerozumiem,“ odpovedal som jej. No zahliadol som akési starožitníctvo a pochopil som.

„Samuel, starožitníctvo alebo obed?“ opýtala sa jasne.

„Prepáč, akosi som sa zamyslel. Beriem aj jednu aj druhú možnosť,“ volím si alibisticky obe možnosti, čo je najlepšia možnosť zrieknutia sa výberu. „Keby tie výbery vždy v živote boli také jednoduché,“ hovorím si v duchu. No štvrt', po ktorej prechádzame, mi prinavracia schopnosť opisovania v minulom čase.

Časť Navigli je preslávená sieťou reštaurácií, obchodov a starožitností. Páčilo sa mi tu, ale nevedel som, čo tu Sára chce robiť.

Pozreli sme si množstvo starožitností. Len tak bezcieľne sme sa po nich prechádzali, od jedného k druhému, neraz sme sa do niektorých aj vrátili. Bolo to spojené s akýmsi nečakaným vtipkovaním zo strany Sary o rôznych starožitnostiach. Najviac sa smiala pri pohľade na tablet z roku 2013 alebo 2014, už si presne nepamätám. Hovorila, že si dnes takú vec ani nevie predstaviť, keď všetko už funguje úplne inak. Text už písať nemusí, ale jej ho pri premyslení v mozgu napíše sám mozog do čipovej karty, pričom ho upraví na požadovanú štandardnú úroveň a pri priblížení sa k tlačiarňi zadaný text vytlačí. Absolútne žiadny problém.

„Neviem si predstaviť, aby som písala. A už vôbec si neviem predstaviť písať na niečom takom nemožnom, ako je tablet,“ povedala Sára. Túto starožitnosť si niektorí ľudia kupovali hlavne pre ukážku zastaranosti predošlej doby. Sára mi niečo rozprávala aj o reklame, kde nejaký pán na tablete krájal cibuľu nevediac o tom, že to nie je doska na krájanie. Smiala sa. Z chuti sa smiala a bolo z nej cítiť zvláštnu iskru. Čakal som, že riaditeľka divadla La Scala bude o niečo vážnejšia. Ale niečo sa v nej v tú chvíľu zlomilo. A zlomilo to aj mňa, absolútne som sa uvoľnil a vychutnával si to, čo sa deje, alebo začína diať. Na Barborku som myslel stále menej a menej. Trápilo ma to, ale na druhej strane som si uvedomil, že táto spoločnosť je takto nastavená, rozhodli o tom práve ľudia na začiatku druhého tisícročia, kde sa stalo podvádzanie niečím normálnym. Žiaľ. Svedomie sa odbúrало až natoľko, že ak dnes niekto nepodvádzá, je pre spoločnosť takmer neprijateľný, lebo nastavuje bariéry. A spoločnosť v roku 2054 nechce bariéry. A tí, čo ich naznačujú, je ich minimum, sú považovaní za odpad spoločnosti. A tak aj ja v tejto chvíli strácam posledné zábrany a flirtujem bez zábran pozostatkov svedomia. Prechádzame sa ulicou smerom k Budhovej reštaurácii, občas sa infantilne naháňame, občas hravo do seba strkáme, vtipkujeme a smežeme sa. Hlavnou témou smiechu je tablet, ale aj morálka. Vieme, že už žiadna nie je, priam je zakázaná a patrí do minulosti. A my, zmanipulovaní touto dobou, nechávame sa unášať vo vánku absolútnej povrchnosti a užívania si. Kráčame v ústrety flirtu, ktorý sa nám páči a v tú chvíľu nás priam existenčne naplňa. V Budhovej reštaurácii si dáme len niečo ľahké, nechceme to zbytočne zdržovať, lebo už vieme, čo chceme a čo bude nasledovať. A zdá sa nám to normálne, hoci obaja niekde v kútiku svojej duše cítime, že toto nie je O.K. a nie je to fér. Predovšetkým voči Barborke. Ale nie je to fér ani voči logike, starej logike, ktorá v úzadí stále niekde je, ale keďže väčšina sa dohodla na tom,

že dve a dve už nie sú štyri, ale päť, tak už to nikto nerieši. Je to úzus. A tak je to správne. Žiaľ. Aj keď vieme, že to tak nie je, musíme s tým súhlasiť, inak sme revolucionári a dnešná spoločnosť nechce revolucionárov. Chce si pokojne hniť. Morálne hniť. Kultúrne hniť. Vlastne, kultúra už ani neexistuje. Aj Sára vie, že úloha riaditeľky La Scaly nie je kultúrne ju povznášať, ale vytvárať z nej pomyselnú tlačiareň na peniaze. Nejde o kultúru, ide o zisk. Boli prípady, keď si určitá skupina vyvrhel'ov objednala bujaré pitie na pódium La Scaly. Predošlý riaditeľ nielen, že s tým súhlasil, lebo veď išlo o veľké peniaze, z ktorých mu, samozrejme, niečo kvaplo, ale aj sa na pár minút aktívne zúčastnil. Toto sa zdalo už aj Sáre prítiahnuté za vlasy, hoci v spoločnosti to bolo absolútne normálne a v poriadku. Sára chce urobiť reformy v tom zmysle, aby sa pomocou La Scaly donieslo ľuďom viac estetiky a kultúry. Ale predovšetkým mladí si žiadajú diskotéky v La Scale. Po veľkom „opijáší“ v divadle, keď bolo celé pódium obliate krvou, alkoholom, zvratkami, zvyškami jedál a ťažko povedať čoho ešte, bol riaditeľ odvolaný. Vynaložené boli veľké prostriedky na čistenie celej La Scaly a opravu poškodených častí. Na čelo inštitúcie bola presadená Sára. A Sára v tieto dni sama hľadá, akú koncepciu zvolí, aby aj ovca bola celá, ale aj vlk sýty. Je jej jasné, že mladých už nevychová k tomu, aby boli iní. Aby premýšľali, aby mali cit pre estetiku, aby okrem tancovania a chľastania mali aj iné hodnoty. Veď spoločnosť zašla so svojimi nezmyselnosťami tak ďaleko, že hranica dospelosti sa posunula celosvetovo na 10 rokov. V desiatich už všetci môžu všetko. Dokonca nemusia chodiť do školy. Stačí, ak absolvujú aspoň tri roky základnej školy a doplnia si IT rýchlokurz. Pri dumaní nad touto spoločnosťou občas prídem na myšlienku, že musím niečo urobiť pre zmenu. No následne sa rýchlo zháčim a poviem si, že jednak sám nič nezmôžem a hlavne rýchlo opustím myšlienku revolúcie, lebo, čo ak ma náhodou niekto zamerá a identifikuje ako potenciálnu hrozbu?

„Bol si už na diskotéke v kostole?“ pýta sa Sára.

„Nebol, nestíham,“ odpovedám v snahe vyhnúť sa vyjadreniu názoru na vec. Vplyv všetkého kultúrneho sa potlačil na úroveň zisku. To znamená, že kultúra existuje len v intenciách peňazí. Ak nie sú peniaze, tak do kultúry sa ani nejde. A ak z nej sú, ide sa do nej, ale je to už len kultúra na oko. V zmysle tematickosti. Ak si skupina mladých chce urobiť diskotéku a „opijáš“ v schátralom kostole, nie je problém, samospráva dá povolenie a kasíruje. Prvoradou hodnotou už nie je kultúra, prvoradou hodnotou sú práve peniaze. Čo tam po tom, že to niekedy bolo posvätné miesto. Spoločnosť to celé zrušila. Najprv apatiou, potom útokmi proti cirkvám,

následne sa prestali kostoly opravovať, veď už do nich nikto nechodil, tak načo by sa opravovali. A hlavne dávali mantinely. Mantinely morálne, ktoré bránili silnejšiemu biznisu. Tak načo ich opravovať. Aj pojmy ako národ, viera či kultúra úplne vygumovali ako historické a zastarané, ba priam, ako škodlivé. Napríklad v roku 2035 vymysleli „super“ biznis. Kým tie kostoly stoja, treba z nich niečo vyzmýkať. Mladým sa zapáčilo chodiť na tematické diskotéky, lebo tie bežné už akoby prestávali byť také zábavné, hlavne keď akékoľvek tabu v nich padlo. Bolo potrebné vytvoriť nové tabu, tak experti na public relations prišli s nápadom organizovať tematické diskotéky v starých chrámoch, ba v Taliansku už aj vo svätostánkoch kultúry, teda v divadlách. Prešlo sa dokonca k sexuálnym orgiám v operách.

V reštaurácii Budha sme sa so Sárrou dlho rozprávali, akoby sme zabudli, k čomu sme smerovali. Prešli dve hodiny a ani sme nezbadali, pripadalo nám to ako desať minút. V dnešnej dobe je aj sedenie v reštaurácii luxusnou záležitosťou, pretože uprednostňuje sa skôr konzumácia takzvaného energetického sirupu. Existuje snáď milión príchutí. Ak máte chuť, cez internet si objednáte nákup sirupu s chuťou kotlíkového guláša. Sirup vypijete. Špeciálne okuliare vám navodia dojem, že konzumujete skutočný guláš. Dokonca vám halucinačné okuliare vytvorí dojem, že v ústach je skutočný guláš. Celé je to preto, že už na bežnú konzumáciu nie je čas. Dokonca nie je čas ani na klasický sex. Veď Japonci vytvorili robota, ktorý klasický sex nahradí, dokonca je podľa niektorých recenzentov niekedy lepší ako klasický. Ak si niekto dopraje klasické jedlo a klasický sex, je priam bohémom. Lebo dnes na jedenie a sex nie je veľa času.

My sme si dnes so Sárrou dopriali klasické jedlo. Rozprávali sme sa o všetkom možnom. A prišlo aj na Pantaniho. Zdá sa mi, že toto bolo jej cieľom. Hovoriť o ňom. Minimálne jeden z jej cieľov.

Pri dlhých rozhovoroch prišli prvé vášnivé dotyky, tváriace sa spočiatku ako náhodné, napríklad pri podávaní soľničky či cukru. No boli viac-menej cielené. Z jednej či druhej strany.

„Ako to tu vidíš?“ opýtala sa Sára.

„Čo myslíš? Je tu pekne,“ odpovedal som jej.

„Narážam na situáciu v Taliansku. Kým si dosadený? Američanmi? Rusmi? Čínou?“ pýtala sa priamo.

„Nerozumiem,“ striktno hovorím a po chvíľke ticha pokračujem, „nerozumiem.“

„Nie si tu len pre to, že rozumieš a hovoríš celkom dobre po taliansky,“ dodáva Sára.

„A prečo som tu?“ pýtam sa.

„No to sa práve ja pýtam,“ povedala s úsmevom riaditeľka divadla La Scala a pohladkala ma po ruke. Už to bolo také silnejšie pohladkanie, už akoby nešlo o flirt, ale o viac.

„Sám sa hľadám,“ odpovedám.

„A ako sa ti darí v hľadaní? Chi cerca trova,“ dodáva Sára.

„Áno, kto hľadá nájde, ale platí to aj dnes?“

„Vieš, Pantani,“ hovorí Sára a so znepokojením v hlase sa obzerá okolo seba. „Pantani, hm...“

V tej chvíli sa stalo niečo nečakané. V tesnej blízkosti reštaurácie čosi vybuchlo. Výbuch nemal šancu poškodiť nerozbitné sklá, ale otriasol všetkými približne desiatimi hosťami reštaurácie. Osem párov vrátane nás a dve samostatné jednotky, starší páni, čítajúci noviny. Sára ma schytila za ruku, tentokrát neromanticky, zdrapila ma ako mama, keď sa rozzúri na dieťa, ktoré práve úmyselne skočilo do najväčšieho blata v okolí. Sára poznala tajný východ, ktorým sme rýchlo vyšli von. Odtrhával som sa z jej pevného zovretia, hovoriac polohlasne, že ja ako novinár nesmiem ujsť. Udalosť musím spravodajsky pokryť.

„Na to nie je priestor. Ver mi. Musíme utekať.“

„Pred kým?“ opýtal som sa.

„O tom neskôr,“ dodáva Sára, prechytiac pri tom ruku na partnerské držanie. No o chvíľu sme sa pustili.

Bežíme ulicami, nie je to rýchly beh, skôr vytrvalostný, so šetrením síl. Sára neraz zdôrazňuje, aby som si sily rozložil. Spomaľujeme, párkrát na pár sekúnd zastávame. Vôbec sa pri tom nerozprávame. Pri behu sa ťažko rozpráva, je to aj pre spomenutú potrebu rozdelenia síl. Nepamätám si kade utekáme, neviem kam ideme, proste bežíme. Säre úplne verím. Cítim, že pri nej mi nehrozí nebezpečenstvo, cítim, že utekaním v tejto chvíli robím správnu vec. Prichádzame k metru Duomo. Na tabuliach svieti oznam, že všetky vlaky boli z dôvodu teroristického útoku preventívne zastavené.

„Načo sme sem bežali? Musela si vedieť, že metro bude zastavené. A mal som to vlastne vedieť aj ja,“ hovorím Säre s náznakom hnevu, čo som hneď oľutoval a časť z tejto vety som opravil tak, aby som napravil, čo sa ešte dalo. Sára si našťastie nevšimla časť z výpovede, ktorá znela ako výčitka. Alebo som to povedal nesprávne. Je jasné, že nie som rodený Talian. Alebo si to Sára aj všimla, ale tvári sa, že nie. Pod vplyvom emócií človek povie aj veci, ktoré by bez emočného adrenalínu nepovedal.

„Viem,“ odpovedá Sára s náznakom úsmevu. „Neboj sa, ver mi. Skoč,“ hovorí.

„Skoč?“ pýtam sa.

„Skoč so mnou, dole na trat’,“ prízvukuje.

Sára skočila, ja som ju nasledoval.

„Ale Sára, veď môžu pustiť vlaky, je to nebezpečné. A všade sú kamery, na čo to bude dobré?“

V tej chvíli zazvonil telefón. Je to Walziniecki.

„Neber to, Samuel, neber to,“ hovorí mi prísne.

„Nemôžem to neviať,“ nereagoval som na jej prosbu a zodvihol som. V tej chvíli však odišiel signál, alebo neviem, z akého dôvodu som počul iba pozdrav a šum, následne prerušenie.

„Ver mi, je to pre tvoje dobro,“ vraví Sára kráčajúc tmavými chodbami milánskeho metra. Kráčam asi meter za ňou. Musel zlyhať signál, čo iné to mohlo byť? Sám seba sa pýtam, aby som pomáhal k identifikácii týchto okamihov.

Znovu som schopný opisovať v minulom čase.

„Miláno je obrovským ekonomickým centrom. Po rokoch krízy ekonomickej, ako aj morálnej a kultúrnej, bolo potrebné zisky a ekonomiku obnoviť. Obetovala sa kultúra a morálka. Musíš si uvedomiť, Samuel, že ľudia...“

„Prečo sa to dopustilo?“ skočil som Sára do reči.

„Počkaj, nechaj ma dohovoriť, Samuel!“ povedala prísne.

„No dobre, hovor, čo za ľudia, akí ľudia,“ naliehal som.

„Ľudia, ktorí ťa sem poslali, tak tí - či mi budeš veriť, alebo nebudeš -, tí na tom plne participujú,“ informovala ma.

„Nerozumiem,“ povedal som udivene.

„Na to nie je čo nerozumieť, zopakujem to ešte raz: Ľudia, ktorí ťa sem poslali, tak tí si na tom tiež mastia vrecká,“ dodala Sára presvedčivejšie.

„Tomu sa mi nechce veriť, Sára,“ odpovedal som tejto milánskej krásavici kráčajúc útrobami zastaveného metra. Toto dievča sa vôbec nebálo potkanov. Prešlo okolo nás minimálne 5 potkanov v tých starých tmavých chodbách.

„Čo ak spustia dopravu,“ pýtal som sa.

„Nespustia. Pantani ju dal zastaviť,“ odpovedala jasne.

„Ako to vieš? Čo? Pantani? Odkiaľ to môžeš vedieť?“ opýtal som sa.

„Pravdepodobne sa začala vojna,“ povedala akosi flegmaticky akoby o nič vážne nešlo. Ale teraz asi nie je vhodné analyzovať tón jej hlasu.

„Začala sa kultúrna vojna. Kultúrny štrajk,“ dodala Sára a vysvetlila tak svoj pokojný tón hlasu.

„Prečo? Prečo kultúrna vojna? Ako dobre poznáš Pantaniho?“ pýtal som sa jej.

„Poznám ho celkom dobre, ale to nie je podstatné. Určitý čas po mne aj išiel, ale to tiež nie je podstatné,“ vysvetlila.

„A čo je podstatné?“

„Vráťme sa k téme ľudí, čo ťa poslali, Samo. Nesmieš sa k nim vrátiť,“ varovala ma Sára.

„Ale, nežartuj Sára, si spriahnutá s Pantanim, spolupodieľaš sa na jeho diabolskom pláne odtrhnúť severnú časť od zvyšku Talianska, alebo...“

„Alebo presunutia hlavného mesta do Milána,“ skočila Sára do reči a doplnila ma flegmatickým tónom a vyčítavo pokračovala: „Ty vôbec nevidíš, o čo sa tu hrá?“ opýtala sa.

„Hrá? Takéto slovo použiješ, hoci pred necelou hodinou neďaleko od nás vybuchla bomba?“ dodal som aj ja vyčítavo.

„Samuel,“ prerušila ma pokojne Sára. „Tu nejde o slovička. Vieš, o čo tu všetko ide? O čo sa bojuje?“

„Netuším, nie, netuším. Mám množstvo informácií hovoriacich o Pantanim ako o nebezpečnom populistovi, ničiteľovi posvätna, rozvracačovi štruktúr, extrémistovi,“ objasnil som svoje poznatky.

„Bla bla bla,“ skočila mi Sára do reči. „A ďalších nálepiek, ktoré mu permanentne pridáva Forza Brera. Ty nevidíš, o čo sa tu hrá? Že ide o kultúrno-morálnu budúcnosť krajiny a dokonca celého ľudstva?“ opýtala sa Sára.

„Ale, nežartuj Sára, kultúrno-morálnu budúcnosť? Vie niekto v tomto nešťastnom meste hriechu a ničenia hodnôt, čo slová ako kultúra a morálka či hodnoty znamenajú? Tak načo bojovať za niečo, čo už dávno neexistuje?“ povedal som.

„To máš pravdu, nikto nepozná, ale obraz Sodomy tohoto mesta nám nedáva právo na apatiu, naopak, musíme byť aktívni,“ zdôraznila Sára.

„Aktívni v čom? V podporovaní Pantaniho?“

„Nie, tu nejde o Pantaniho. Tu ide o zmenu kultúrneho zla, ktoré prišlo do tejto krajiny a tohto sveta. Pozri sa. Dovolili sme si svojou apatiou zničiť chrámy, po oltároch sa tancuje, v galériách sa chľastá. Toto sme dovolili my svojou apatiou. Najväčším zlom je, keď uvedomelý človek zostane ticho. A vyhovoriť sa na to, že sám nič nezmôže. Nás je veľa, určite viac ako členov Forza Brera. Nás je viac. My všetci uvedomelí ľudia sveta, ktorí vidia, že táto kultúrna žumpa, do ktorej sme vošli, nás nenapĺňa.

Dnes sme povolili tancovačky v kostoloch, čo bolo predtým niečo nepredstaviteľné. Aj vraždy boli niekedy nepredstaviteľné. A vieš...“

„Forza Brera?“ opäť som ju neslušne prerušil drzým skočením do reči.

„Forza Brera. Skupina proti Pantanimu,“ objasnila Sára.

„Viem kto je Forza Brera, veď odtiaľ sú podporovatelia boja proti Pantanimu. Dobří ľudia,“ vysvetlil som Sáře.

„Dobří ľudia? Samuel, si zmanipulovaný. Uveril si politicky korektným príručkám písaných o Miláne. Aký si dostal pokyn? Aký obraz máš premietat' do sveta?“ opýtala sa ma.

„Mám informovať objektívne,“ oponoval som. „Žiadny obraz o Miláne, ktorý je niekým nadiktovaný,“ bránil som sa.

Sára zastala, prezerala si svetlo na konci tunela.

„Ako to znie poeticky. Svetlo na konci tunela. Samuel, tam je ďalšia stanica metra. Vyjdeme odtiaľ von. Na nič sa nepýtaj a ver mi. A ver mi, že ak sa naša skupina nepostaví na stranu zmien, tak svetlo na konci tunela nepríde,“ uzavrela tvrdo. Až sa to k nej nehodilo, také nežné stvorenie...

Sára pokračovala v ceste, ja som zostal na chvíľu stát'. Vrátila sa tých pár krokov, schmatla ma za ruku a zakričala na celé metro vetu, ktorá sa tam mala tendenciu ozývať celú večnosť:

„FORZA BRERA, DO KTOREJ PATRÍ AJ BEAUCOUP, TÁTO FORZA BRERA ŽIJE PRÁVE Z KULTÚRNEJ SMRTI TOHTO MESTA.“

„Neverím,“ povedal som jej.

„Neveríš, uveríš,“ povedala Sára a vytiahla z vrecka svoj telefón, v ktorom ukázala odfotený akýsi dokument. „Prezrieš si to, keď budeme v bezpečí,“ uzavrela Sára.

Prišli sme k ďalšej stanici metra. Stanica niesla názov Leonardo Da Vinci. Nástupišťia boli pusté. Nikde ani živej duše. Typický metrový prievan rozhadzoval odhodené plastové kelímky a iné odpadky. Niektoré len posunul z miesta na miesto, iné dopravil aj na trať. Nepodstatná vec, povedal by si nezainteresovaný, ale mne vždy takéto bezvýznamné detaily dopomôžu v koncentrovaní sa a premýšľaní.

„Forza Brera je podfuk?“ pýtam sa priamo Sáry.

„Podfuk? Forza Brera je klamstvo tisícročia. Dehonestácia všetkého kultúrneho v tomto meste. Oni stáli za presadením obnovy ekonomiky na úkor morálky a kultúry,“ povedala Sára.

„Ale tomuto trendu sa zabrániť nedá. Je to proste trend,“ oponujem jej.

„Trend? My sa nemáme čo vyhovárať na trendy. Taktó sme obyčajní alibisti, ktorí umrú bez toho, aby použili silu, ktorú v sebe majú, aby

zabránili kultúrnemu a morálnemu bahnu. Nebuď alibista, Samuel, nebuď ako oni. Prosím,“ pozrela sa na mňa so zamilovaným pohľadom. Jej emočný príspevok v nej spôsobil drobné zatrblietanie sa očí. Nevedel som, čo iné v tejto chvíli robiť. Len som ju objal. A tak sme pri tých odpadkoch stáli chvíľu v objatí. V odpadkoch, ktoré akoby symbolizovali kultúrny odpad, ktorý do spoločnosti prišiel. „Toto kultúrne bahno sme spôsobili my všetci svojou apatiou. Nekonali sme vtedy, keď sme konať mali. Vyhovárali sme sa, že politika je mimo nás, politika je pre sprostých, politika je niečo čo nás nezaujíma, nebaví. Až to prerástlo do toho, že nás tá politika vnútorne rozožrala. My sami sme to dopustili. Dnes už všetci uvedomeli vedia, že práve oni tomu mohli zabrániť. Stav sme dopustili my všetci. Tým, že sme zostali alibistami. Ale dnes už nie je priestor pre alibizmus. Konajme, aby sme kultúrnosť zachránili,“ povedala Sára a pohladila ma po líci.

Vystúpili sme po schodoch. Eskalátory boli vypnuté. Táto stanica metra akoby sa ani nikdy nepoužívala.

„Táto stanica je odpojená,“ povedala Sára akoby mi čítala myšlienky. Ani za bežného režimu nepôjde cez ňu metro. Je to súčasť línie, ktorá sa začala budovať v roku 2020 a nikdy sa nedobudovala,“ objasnila Sára vyťahujúc čosi z vrečka.

„Ako vieš, na čo som myslel, Sára?“ opýtal som sa.

„Čítam ti myšlienky,“ odpovedala a žmurkla na mňa.

„No to čítaš,“ odpovedal som, „to čítaš.“

„Už si čítal myšlienky Beaucoupovi, Walzinieckiemu a spol.?“

„Ako to myslíš?“ spýtal som sa Sára.

„Tak, ako sa pýtam. Čítal si im už myšlienky? Sara Mori. Sara Mori,“ dodala Sára s tým, že dvojnásobné zopakovanie svojho mena bol spôsob otvárania jej nadzemného automobilu Suzuki Konnichiwa. Nasadli sme do auta.

„Nečítal,“ odpovedal som nechápavo zapínajúc si pri tom bezpečnostnú zostavu.

„Už je neskoro, už ani neprečítaš. Oni tvoje myšlienky čítali. Im totiž tvoj vnútorný nesúhlas s kultúrnou smrťou nevyhovuje. Skončil si. Na čo si myslíš, že ťa zobrali do tajného krytu? Implantovali ti čip,“ povedala s istotou v hlase.

„Ako vieš, že som myslel na tajný kryt, Sára?“ opýtal som sa.

„Myslel si na tajný kryt tesne pred koncom chodby. Vtedy, keď si zastal,“ povedala Sára zaraďujúca druhý prevodový stupeň.

„Ako to vieš?“

„Viem to,“ povedala a ukázala pri tom na malú čiernu gumu, ktorú si predtým vybrala z vrečka.

„Čože?“ pýtal som sa nechápajúc.

„Spolupracujeme s poprednou japonskou spoločnosťou, ktorá sa dlhé desaťročia zaoberala výrobou tajného projektu. Projekt nám slúži na čítanie myšlienok. Nerozumiem, na akej báze to funguje, ale jednoducho dokáže vyčítať kľúčové slová na myšlienky, ktoré ti víria hlavou,“ objasnila Sára.

„A prečítala si aj o...“

„O tom, čo si si predstavoval, že dnes večer budeme robiť?“ povedala žmurknúc pritom na mňa.

„Nie o tom,“ povedal som s miernym zachvením hlasu. Ved' opäť trafila do čierneho. „Čítala si myšlienky členom Forza Brera? Myšlienky ďalších ľudí?“ opýtal som v snahe skompletizovať mozaiku.

„Tu je zoznam kľúčových slov myšlienok Jeana Pierrehu Beaucoupa. Na nasledujúcej strane zoznam myšlienok ľudí ako Sepe, George Walziniecki a spol. Popozerať si to. A aj ty mne. Aj ty sa mne páčiš,“ povedala Sára.

Práve som si v duchu povedal, že sa mi Sára veľmi páči. Tie krásne pery, ten nos, ktorý ich dopĺňa, tie vlasy, ktoré celú božskú tvár dopĺňajú. Len reagovala na túto vnútornú poznámku.

„Samuel, môžeš hovoriť všetko na plné ústa, ja to totiž čítam. Ale takto, vyslovené od teba, je to krajšie,“ priznala.

Leteli sme ponad dlhú ulicu. Boli sme už kdesi na predmestí Milána. Premávka bola pokojná. Sára prepla na autopilota. Chytila ma, objali sme sa. Jemne prechádzala po mojej tvári svojimi jemnými prstami a dľaňami. Ja som jej pohyby opäťoval. Pobožkali sme sa. Bol to božk ako z raja.

Prišli sme do Bergama. Citta Alta bolo ako stvorené na prechádzku. Po výhlade na krásne mesto kráčame tenučkou uličkou v Citta Alta a naším cieľom je lanovka, ktorou sa dostaneme o desiatky metrov nižšie. Zaujala ma biela hladká stena po pravej strane, ktorá absolútne kontrastovala s vyčakanými náprotivnými stenami, z ktorých bolo cítiť majestátnosť staroby. Vychádzame zo zovretia uličky a dostávame sa na starobylé námestie s centrálnym kostolom. Zdá sa mi, že je postavený v gotickom štýle. Ale zdanie môže klamať. Prichádzame do lanovkovej stanice, kupujeme si lístky a následne nasadáme do lanovky. Mali sme šťastie, akurát sme to stihli, o dve minúty lanovka odchádzala. Po oboch stranách akéhosi neuzavretého tunela sú ťahavé brečtany. Sú akousi pliahou, na pohľad sú lákavé, ale vo vnútri jedovaté. Sú príkladom toho, čo môže znamenať prilákanie klamlivým zovňajškom, ktoré však ponúka smrť. Sú

príkladom tej kultúrnej smrti, o ktorej Sára často hovorí, a ktorá už nastala.

Nasadli sme do Sárinho lietajúceho automobilu. Páčila sa mi cesta Bergamom. Je pravdou, že novšia časť mesta je obyčajná a oproti krásnej starobylej časti aj škaredšia. Prechádzame popri štadióne Atalanty Bergamo. Vyzerá ako typický taliansky štadión. V jeho blízkosti, ako aj z vonkajších stien bytostne cítiť, že ide o miesto tvrdých, nielen športových, bojov. Boje prebiehajú najmä po ideologickej strane. Cítiť to aj z nápisov, v ktorých sa tvrdé fanúšikovské jadrá pomocou farebných sprejov pretekajú v tom, kto napíše oddanejší nápis pre svoj klub, alebo nenávisťnejší pre ostatné kluby. Prechádzame aj okolo krčmy fanúšikov Interu- Panteonu Miláno, ide o akýchsi zradcov, ktorí v Bergame nefandia miestnej Atalante. Zaujal ma nápis na plote okolo štadióna. Bol v čierno-modrých farbách a znel „A guardia di una fede“. Prechádzame prakticky okolo celého štadióna. Do očí mi udrél aj nápis „Ultras liberi“. Neskôr sme prešli okolo krásneho zeleného domčeka, ktorý stojí neďaleko ázijskej reštaurácie.

Po zvyšok cesty som si zbežne pozeral kľúčové slová z odpočívania Walzinieckeho, Beaucoupa a podobných kvietkov. Cesta na Sárin byt bola veľmi rýchla.

Dlho sme ležali pri sebe. Sára sa pustila do rozprávania. Bolo to spočiatku rozprávanie o Bergame. O jej milovanom Bergame. No stále mi nedalo Miláno. A udalosti, ktoré sa tam udiali.

„Sára,“ prerušil som jej dlhý monológ. „Nedokončila si mi rozprávanie o Miláne.“

„O Miláne, meste hriechu a peňazí?“ pýtala sa, akoby bolo ešte aj nejaké iné Miláno.

„Dôvodom k tomuto titulu sú rôzne banky a burza,“ začala Sára. „Niekedy išlo o veľmi bohaté mesto, jeho význam postupne klesal. Okrem La Scaly,“ povedala so značnou hrdosťou zdôrazňujúc pri tom slovo „la“ „patria medzi milánske lákadlá napríklad katedrála Duomo, tú poznáš, či posledná večera od Leonarda Da Vinciho. Duomo je jednou z najväčších katedrál sveta, jej význam však klesol, najmä po povolení zo strany úradov organizovať v nej pijanské orgie. Keby aspoň diskotéky. Ale tu išli až do orgií. Pri takej pamiatke, rozumieš, Samuel?“

„Rozumiem,“ odpovedal som s túžbou po jej ďalších krásne znejúcich slovách. Až som priam dychtil po jej nádherne položenom hlase, ako smädný pútnik na rozpálenej Sahare dychtiaci po vode.

„Miláno je stále mestom módy, tento prívlastok si Pantaniho mesto zachovalo aj v roku 2054. A to predovšetkým pre stály vznik nových

módnych značiek. V roku 2054 má vyše troch miliónov obyvateľov, konurbácia s celým okolím tvorí populáciu 12 miliónov ľudí. Severne od mesta turisti nájdu Alpy. Cez mesto tečú tri rieky: Lambro, Pantani (niekdajšia Ovona) a Seveso,“ hovorila s takou plynulosťou a jasnosťou, akoby niekedy robila sprievodkyňu po Miláne. „Už v roku 2014 malo Miláno obrovskú hustotu obyvateľstva,“ pokračovala Sára, „no v roku 2054 sa výrazne zvýšila, predovšetkým po migrácii obchodníkov z Číny ale aj po sťahovaní sa mnohých Talianov. Vznikli nové sídliská, najväčším z nich je sídlisko China, neďaleko časti Brera. A kultúrna,“ nedokončila vetu Sára.

„Čo kultúrna?“

„Prepáč, o chvíľu pokračujem, musím sa ísť napiť. Čo si dáš na pitie?“ opýtala sa ma.

„Teba,“ odpovedal som.

Následne, asi o hodinu, sme pokračovali v Sárinom rozprávaní. Porozprávala mi všetko o kultúrnom vymieraní Milána, ale aj celého Talianska. Začala ekonomikou.

„Miláno je vďaka kultúrnej smrti dnes najväčším ekonomickým centrom sveta. Okrem značiek ako Borsa Italiana, alebo začnem inak... Začnem burzou. Vieš, aká obrovská burza tu sídli. A vieš, ako výrazne sa obnovil a rozrástol priemysel. Ale predovšetkým ide o priemysel plynúci z ničenia kultúry. Okrem priemyselnej zóny či sídla bánk od výmyslu sveta, tu máme aj obrovské značky, ako Giorgio Armani, Prada, Alfa Romeo, Bugatti, čo som ešte zabudla, no jasné, Dolce Gabbana a proste mnohé ďalšie,“ rozhovorila sa Sára.

„A čo s tými kostolmi? A kultúrou?“ opýtal som sa.

„Tak napríklad, poviem za všetky, kostol Santa Maria delle Grazie, miesto, kde kedysi bola posledná večera,“ pokračovala Sára, „sa stal symbolom bujarých diskoték mladých ľudí. Pinacoteta di Brera, slávna galéria, dopadla podobne, aj keď tancovať sa tu nesmie, pitie je však dovolené. Staroveká knižnica Biblioteca Ambrosiana zostala na popud ministerstva kultúry zatiaľ nedotknuteľná, ale uvažuje sa aj nad jej využitím pre tematické diskotéky. Problematickou zostáva suma za prenájmy, keďže úradníci sa na nej nevedia dohodnúť. Potrebné sú aj ďalšie investície nevyhnutné k zabezpečeniu starých kníh pred možnými vandalmi. A ty stále nevidíš, prečo je Pantani v tomto boji dôležitý?“ opýtala sa Sára.

Ležím v Sárinej posteli. Táto milánska vládkyňa, ako ju volám, pokojne spí a jej pravá ruka sa dotýka môjho krku. Udalosti, ktoré sa v dnešný deň udiali, mi nedávajú pokoj potrebný pre triezve uvažovanie. Premýšľam

nad všetkým. Bezcieľne dumám. Cieľ sa stráca v nedohľadne, hlava je pomätená. Zradil som Barboru a novinárčinu. A tým aj seba. Poslúchol som Sáru, aby o udalosti nič nešlo vonku. Tak som zradil žurnalistiku a vzdaním sa do osídíel bohyně Sáry, zradil som Barboru. Zradil som aj seba. Moja vina je väčšia ako Pirelli Tower. Ďalší deň sme sa spoločne mali stretnúť s akýmsi záhadným mužom. Sára nechcela prezradiť nič viacej. V Bergame. Všetko to zariadila Sára, detaily neprezradila. Povedala mi o tom len tesne pred tým, ako zaspala.

9. kapitola

Deviaty deň- 16. februára

No stretnutie ďalší deň spočiatku neprebehlo. Teda všetko tak vyzeralo. Záhadný muž neprišiel. A tak sme sa vracali z Bergame do Sárinho bytu, ktorý leží na ulici Ferraris. Ako sme prechádzali uličkou, ktorú tvorili dlhé schody, zrazu sme začuli kroky. Spozorneli sme. Bola to mačka, ktorá hľadala niečo pod zub. Pobrali sme sa teda smerom k Sárinmu bytu s myšlienkami ponorenými do otázok ohľadne akéhosi tajného dokumentu a informácií, ktoré mal posol odovzdať.

„Fermata! Fermata!“ – zakričal niekto s divným ženským hlasom. Znamenalo to zastávka. Nechápal som. Prišiel k nám akýsi muž so zahalenou tvárou. Nepredstavil sa, ale spod zahalenia mu vytŕčalo kus bohatých fúzov. Jeho hlas bol zmenený na ženský. Tajní agenti bežne využívali takzvaný menič. Bol to jednoduchý stroj na zmenu hlasu zabudovaný v hlasivkách agentov. Zmenia si hlas podľa toho ako to potrebujú.

Odkaz vo veľkej bielej obálke bol pre Sáru jasný. Vyzeralo to tak z výrazu jej tváre – nebolo v tom výraze nič zvláštne. Prijala to so stoiským pokojom ako keď sa niekto dozvie, že na semafore naskočila zelená. Je to dôvod na radosť, ale žiadny šofér predsa nikdy neoslavuje tento úspech.

„Samuel, priprav sa na návrat do Milána,“ povedala Sára a zaviazala si pri tom rozviazanú šnúрку na topánke. Až teraz som si uvedomil ten paradox. Dievča, čo si tak dá záležať na oblečení, má obuté obyčajné domáce šnurovacie topánky.

Celú cestu sme akosi ticho. Nikomu z nás sa nechce viesť konverzáciu. Som unavený a občas driemem. Ak nedriemem, tak premýšľam. Po ľavej strane si všímam míňajúce sa budovy a rozmýšľam nad kultúrnou revolúciou, ktorú na záchranu kultúry musíme urobiť, inak kultúrne zahynieme. Míňame tú budovu, ktorá sa mi páči. Je to podobná stavba ako rohový dom na Chmielnej ulici vo Varšave. Táto milánska mi svojou farbou a tvarom pripomína čokoládu. Stíham spočítať, že má osem poschodí. Určite sa v tej budove nachádza aspoň jedna čokoláda, hovorím si. Čokoládová budova je preč, a tak hľadám ďalšie objekty, ktoré ma pri našej ceste zabavia. A hneď prvá, čo bola po ruke, mi udrela do očí – stará obytná budova majúca zaujímavý žltý náter. Tou žltosťou priam kričí ostatným budovám, ktoré sú sivé, že je tu aj iný, ako fádny trend.

Na ulici je budova, opäť šedá, na ktorej je červeným sprejom čosi napísané. Ale sme tak vysoko, že to nedokážem prečítať. A po pohnutí sa na zelenú, sa splnilo moje želanie po farebných budovách. Zo šedivej ulice, kde výnimku tvoril len spomenutý žltý dom, prichádzame k veselej uličke. Víta nás žltý a ružový činžiak. Sú pri sebe v akejsi panelákovvej radovej zástavbe. Teraz prechádzame okolo predajne značky Caprisa a následne sa dostávame k ulici plnej obchodov. Tu je ruch, ľudia len tak lietajú z jedného obchodu do druhého. Jeden z domov mi pripomína španielsky dom symbolizujúci španielsku architektúru na Nádvorí Európy v Komárne. Teraz sa mi do očí vkradlo logo značky Chicco a premýšľam, že kdesi som ho už videl. Nachádza sa na Corso Buenos Aires. Podobným je logo značky Tigota. Uvažujem, či nejde o sesterskú firmu Chicca. Rozmýšľam nad nepodstatnými vecami. Po ulici prechádzajú tri páriky. Rozdelení sú takmer presne, idú v rade ako keby im to tak určila učiteľka v materskej škole. Oproti nim kráča pani rýchlym tempom, v ruke má žltú tašku.

Uvažujem nad tým, nakoľko musia byť ľudia iniciatívni, aby sa podarilo zvrátiť stav, ktorý v Miláne jestvuje. Aby sa z kultúrnej žumpy opäť stalo hodnotné mesto. Ako vychádzať s iniciatívami, keď toto slovo už prakticky ani neexistuje? A keď sa u niekoho aj nájde, tak tento jedinec bude predsudkovou spoločnosťou označený za blázna, spiatočníka, naivného snílka a podobne. Ľudstvo si vytvorí množstvo nálepiek len na to, aby ospravedlnilo svoju apatiu a nechť zmeniť stav. Alibisticky si všetci budú dávať otázku, že prečo práve ja? Prečo práve ja by som mal byť tým, ktorý začne s revolúciou? A prečo vlastne treba začať s revolúciou? Veď takto je to správne – povie si už ne jeden človek. Ale ja cítim, že takto, ako je to nastavené, ako mi to opísala Sára, je to nesprávne.

Chvíľu sme stáli neďaleko McDonaldu. Možno práve odtiaľ bola žltá taška spomenutej ženy. Dostávame sa na veľkú triedu, v jej strede je obrovský kruhový objazd a v ňom malý parčík – akási oddychová zóna pre mamičky s deťmi. Aspoň takto sa moja fantázia pozerá na toto miesto. Keby ľudia neboli zaspátí. Namiesto nepekne vyzerajúcej opustenej zelene, mohol byť v jeho strede malý parčík. Človek príde na veľa kreatívnych nápadov, ak sa odbremení od typicky známeho hesla týchto dní, znejúceho dvojslovne – nedá sa. Dnes nič akoby sa naozaj nedalo. Ale to len ľudská apatia uzatvára ľudstvu kreativitu, ktorá mu je daná. Dnes nikto nechce nič riešiť. Len si užiť a kašľať na to, ako sa bude žiť ďalším generáciám. To je škoda. Ale uvedomelí ľudia nesmú váhať. Musia sa pokúsiť kultúrnou revolúciou dosiahnuť zázrak. A kto verí, kto

sa pozerá na veci s nádejou, ten k zázraku smeruje. Len si musí veriť. Ved' o čom sú všetky tie motivačné knihy? Len o tom istom; človek musí objaviť hranice svojich možností a nezmieriť sa so šedým priemerom. V tom tkvie úspech úspešných ľudí. Boli iní. Každý v tom, čom mu bolo dané zhora. Každý dostal iné talenty, tie má rozvíjať v prospech spoločnosti. A kľúčovým slovom nesmú byť peniaze. Tie sú začiatkom krachu množstva kreativity. Takto to nakoniec dopadlo aj s kultúrou v Miláne. Sprznili ju peniaze. Logika nepustí. Ak chceme vrátiť do sveta kultúrnosti a normálnosti, musíme povstať z popola kultúrnej hniloby. A nebáť sa predsudkov. Koľko dobrých vecí padlo len pre strach z predsudkov? Ešte, že ľudia ako Einstein, Galileo Galilei či spisovatelia ako Rjú Murakami či George Orwell sa nebáli predsudkov. Ved' predsa podjazd, ktorý je pod kruhovým objazdom, je určený na bezpečný prechod na ostrovček v objazde. Tie možnosti tam sú a priam bijú do očí. No, je známe, že pod lampou býva najväčšia tma, alebo, inak povedané, to, čo sa nám ponúka ako jasné, nevidíme pre nánosy predsudkov. Nekultúrne nastavenie spoločnosti ich prinieslo haldy. Sú to obrovské balvany predsudkov, avšak máme nádej, začať spoločnosť čistiť od týchto nánosov. Predsudky voči kreatívnym nápadom, predsudky voči prirodzeným hodnotám, tieto predsudky sú skazou ľudstva. A nikdy nie je neskoro spoločnosť od predsudkov a morálno-kultúrnej skazenosti čistiť. Ved' ten kruhový objazd priam kričí: urobte v mojom prostriedku krásny parčík. A organizujte tu kultúrne podujatia. Keby tak tá znivočená zeleň v prostriedku vedela rozprávať. Určite by to Milánu vykričala. V japonskej spoločnosti je zo šintoistickej tradície úplne bežné zbožňovanie prírody. Možno by si aj tá milánska spoločnosť mohla od Japoncov čosi zobrať. Ved' príroda je oslavou Boha stvoriteľa. Pohli sme sa z kruhového objazdu. Smerujeme na jednu z ulíc. Je zastavaná radovou zástavbou činžiakov rôznych druhov, ktoré od seba nie sú oddelené. Zaujal ma jeden z nich. Vyzerá byť pomerne nový, no skôr je asi len zrekonštruovaný. Jeho tvar mi pripomína bazén. Dookola je tvorený hnedou farbou, to sú akoby mantinely bazéna. Vnútro je šedo-biele. Balkónové zábrany vytvárajú dojem bazénových pretekárskych dráh. Impozantná budova. Ďalší masívny činžiak stojí niekoľko desiatok metrov ďalej. Je masívny, ale nie až taký zaujímavý ako ten bazénový. Obrovská presklená budova ma následne takmer oslepila. Bola celá zo skla. Odrážalo sa z nej slnko dosť nepríjemným spôsobom. Pocit zo slnka pokazil pohľad na odraz náprotivnej strany ulice. Opäť sa dostávame nad ulicu so starými činžiakmi postavenými v radovej zástavbe. Ulicu dopĺňajú stromy rozostavané pozdĺž cesty. Obzerám si budovu akéhosi

finančného centra, na ktorej pracujú robotníci. Na vedľajšej ulici bol nádherný činžiak, pekne sa na ňom spájali zelená s oranžovou farbou. Miláno je aj krásnou prehliadkou pekných panelákových alejí. Páčia sa mi až tak, akoby išlo o nejakú pamiatku. O malú chvíľu prechádzame okolo nákladného auta, z ktorého šofér vykladá čipsy – ide o akúsi novinku, tuším limetkové čipsy spojené s pomarančom. Sladko-kyslo-slaná chuť. Pozerám sa smerom doľava, aby som zároveň jedným okom sledoval Sáru.

„Poznáš tie čipsy Sára?“

„Nepoznám,“ odpovedala.

„Kam cestujeme, riaditeľka?“ podpichol som ju.

„Tam. Presne tam. Do divadla,“ podáva so stoickým chladom túto informáciu Sára.

„Čo tam bolo?“ opýtal som sa.

„V divadle?“

„Nie, myslím tú obálku,“ spresňujem otázku.

„Uvidíš, Samuel, uvidíš,“ dodala.

Zvoní mi telefón. Pozerám na Marcovo číslo a uvažujem, či zodvihnúť.

„Nehovor kam ideme,“ prísne na mňa pozrela Sára.

„Neboj,“ uistil som ju.

Dvíham telefón. Marco mi oznamuje, že sa začala moja misia. Včera sa údajne udiala v časti Navigli nejaká roztržka. Údajne nešlo o nič dôležité. Tváril som sa, že o ničom neviem. Vraj ma hľadal Walziniecki. Mám sa mu ozvať. Ukončil som telefonát s Marcom a pokračoval v mojom dumaní. Po zisteníach o ňom, po prečítaní dokumentov od Sára, nemám chuť sa Walzinieckemu ozývať. Neviem, či za týchto okolností chcem v TVU pokračovať.

Pristáli sme tesne pred námestím, na ktorom sídli La Scala. Nechápem, prečo sme nešli priamo na námestie, vedľa vstupu do divadelného múzea. Stát sa predsa dalo aj tam. Sára zaistila svoj automobil, zamkla a hrdo kráčala smerom k divadlu. Nestíhal som jej kroku. Gestom naznačila, nech idem rýchlejšie.

Sára otvára dvere magnetickou čipovou kartou. Vchádzame do toho majestátneho symbolu kultúrnosti. Prechádzame masívnymi schodami na prvé poschodie. Sárina kancelária je na konci dlhej chodby. Cestou po schodoch sme boli ticho. Sárina kancelária bola pootvorená. Ale Sára sa nad tým vôbec nepozastavila. Na masívnej stoličke pre hostí ktosi sedel. Muž po zavzgnaní dverí nič nepovedal, dokonca sa ani nezavrtel. Po našich pozdravoch sa prudko otočil smerom k nám. Bol to Giuseppe Panteon Pantani.

„Ahoj Sára,“ odpovedal Pantani na náš pozdrav. „Zdravím vás. Už sme sa tuším stretli,“ povedal podávajúc mi ruku.

„Stretli,“ odpovedám mu. „Mali ste naponáhlo.“

„Áno, musel som súrne niečo zariadiť. Ste tu pracovne?“ opýtal sa Pantani.

„Nechajme to divadlo, aj keď sme v divadle,“ prerušila nás Sára a pokračovala: „Giuseppe, poďme k najbližšej stratégii. Samuel všetko vie, informovala som ho. Čo bude s Panteonom?“

„No, mala si pravdu. Celé tu bude príliš drahé a najmä bude sa to považovať za kultúrnu krádež. Panteon neprenesieme. Trvalo by to mesiace,“ povedal Pantani.

„Som rada, že si si to celé zväžil. Aký bude teda postup?“ opýtala sa.

„My potrebujeme vybudovať Nový Panteon,“ zadeklaroval Pantani.

„Nový Panteon?“ opýtala sa.

„Forza Brera ide aktívne proti nám. Potrebujeme vybudovať základňu na ochranu pred nimi,“ vysvetľoval jej Pantani.

Pantani si následne vzal Sáru bokom a čosi jej šepkal. Ona pozrela na mňa a povedala: „Neboj, je čistý. Je s nami.“

Pantani sa postavil takmer na to isté miesto, kde stál pred minútou. Ako keby si tam nakreslil presné body, na ktorých bude stáť a bude to jeho výsostné pôsobisko. Nohavice mal prikrátke. Ďalej som sa mu snažil pozeráť do očí.

„Sára a Samuel. Dnes prebehne revolúcia proti mne,“ povedal priam slávnostným tónom Pantani.

„Aká revolúcia, veď predsa,“ vyšlo pomaly zo Sáry, ale Pantani jej skočil do reči.

„Prídu karabinieri, pokúsia sa ma zatknúť,“ vysvetlil Pantani.

„Ako je to možné? Čo na teba majú?“ opýtala sa Sára.

„Za snahu previesť rímsky Panteon do Milána. Za snahu znesvätiť pamiatku,“ povedal Pantani.

„Takže prenesenie kostola, v ktorom sa pije a tancuje, jeho snaha o prenesenie a záchranu je znesvätením pamiatky? To hádam nemyslia vážne,“ povedala Sára krútiac pri tom hlavou.

„Forza Brera je za tým. Takto to zadefinovali. A, samozrejme, ešte to nejako učešú. Ale je jasné, že je to postavené na hlavu,“ vysvetlil Pantani.

„Vo svete, kde sú veci kultúrne a hodnotové postavené na hlavu, môžeme čakať aj žaloby postavené na hlavu,“ zhodnotila Sára.

Pozeral som sa nechápavo na celý rozhovor. Vyplynulo z neho, že všetky informácie, ktoré mi boli priebežne podsúvané, boli len klamstvom. Pri opisovaní organizácie Forza Brera mi idú zimomriavky po tele. Jedným

z najdôležitejších členov je Jean Pierre Beaucoup. Ich hlavným cieľom je uchopiť sa moci nielen nad La Scalou, ale nad celým Talianskom. Revolučný potenciál spoločnosti chcú využiť vo svoj prospech. Ich zdanlivý boj za hodnoty je poškvrnený tichým povolením tematických diskotiek. Sú aj za ďalším potláčaním prirodzených hodnôt a kultúry. Pozerám sa na kalendár na Sárinom stole. Dnes je 16. február 2054.

Pantanimu zvoní telefón. Prechádza sa po Sárinej skromnej pracovni. Po asi dvoch minútach ukončuje hovor.

„Musím ísť niečo zariadiť. Prídem približne o dve hodiny,“ oznamuje Pantani berúc si svoj zápisník. Otvára dvere a pozdraví sa gestom.

Pozerám sa von z okna. Sára nám pripravuje kávu a ja sledujem toho postavou nízkeho muža, ako kráča podozrievavo sa obzerajúc na všetky strany. Kráča pešo smerom k radnici. V strede cesty si to rozmyslel, akoby ešte na niečo zabudol. Myslel som, že sa vracia dnu. Ale išiel len opačným smerom. O chvíľu mi zmizol z dohľadu. Popri káve sme preberali celý rozhovor s Pantanim, ktorý pred niekoľkými minútami prebehol.

Pantani kráča smerom z metra. Keď z neho vystúpil, smeroval na Via Pozzone. Pri výstupe do metra ho vítala masívna budova tmavočervenej farby. Oproti nej bola socha jazdca na koni. Keď prechádzal poslednými metrami pre chodcov pred milánskou pevnosťou, dôkladne sa poobzeral okolo seba. Už zostávalo len prejsť okolo fontány a bol pred tmavočervenými múrmi pevnosti – mimochodom ďalšieho kultúrneho stánku, ktorý sa stal hniezdom alkoholizmu a neriadenej zábavy. V jej útrobach ho čakala Maria Theresia Vontellini. Stála uprostred veľkého nádvorja. Pantaniho pozdravila a odovzdala mu akési papiere. Na tie sa ani nepozrel, len si ich mechanicky vložil do vrečka saka. Ďalej kráčal opäť sám. Išiel presne tú istú trasu, ako sme išli so Sárrou. Smerom k Navigli. V neďalekom parku sa zastavil, presne na mostíku. Na chvíľu sa pozrel do papierov a len letmo nimi prebehol. V prekrásnom rozprávkovom parku bolo niekoľko mamičiek s kočičkami a pár rodín so staršími deťmi, ktoré sa tešili z kŕmenia kačiek. Pantani prichádza ku víťaznému oblúku, ktorý sa nachádza asi päť minút chôdze od parku. Hneď vedľa víťazného oblúku je malý Panteon. Aspoň tak vyzerá. Pantani vošiel dnu a dlho nevychádzal. Po približne štvrt'hodine z malého Panteonu vychádza a ide opäť tým smerom, ako my so Sárrou – do Navigli. Po námestí vedľa víťazného oblúku prechádza žltý nadzemný autobus.

Pantani už nekráča ďalej. Stojí. Akoby na niekoho čakal. Nadzemný žltý autobus zastavuje a pristáva. Ktosi z neho vystupuje. Po krátkom zvitání menia kurz smerom do časti Brera.

Medzitým sa v La Scale opieram o okennú parapetu Sárinej pracovne. Rozprávame sa. Preberáme aktuálne veci, ktoré sa dejú. Ale zastavíme sa aj pri odľahčujúcich témach, aby atmosféra nebola až taká napätá. Sen, ktorý sa mi sníval akýsi deň, ten o tých pavúkoch, ktorých bolo v krčme veľmi veľa, akoby sa symbolicky naplňal. Po parapetnej doske, na ktorú mi občas padne zrak, sa občas ostenatívne prechádzajú malé pavúčky.

„Je ich tu stále viac a viac,“ vysvetľuje Sára. „Sme na akomsi mieste, kde našli svoje prirodzené pôsobisko, alebo nejako tak to vysvetľoval ten opitý deratizér, ktorý tu raz bol. Nevieam to celkom vysvetliť, v otázkach pavúkov nie som doma,“ dodala Sára a zažmurkala pri tom na mňa.

„Neprekážajú ti?“ pýtam sa.

„Nie. Nebojím sa ich, ale jednoducho sem nepatria. Vytvárajú pavučiny,“ povedala.

„Ale chytajú muchy,“ oponujem vládkyni. Spomenul som si na deň, keď som ju prvýkrát nazval vládkyňou. Veď to vlastne bolo len pred niekoľkými hodinami. Dni a hodiny majú v Miláne taký rýchly spád. Teraz, čakajúc zrejme na Pantaniho, kým sa vráti neviem odkiaľ, sa snažíme odľahčiť to, no čokoľvek sa otvorí, vždy sa skončí pri revolúcii. Tej kultúrnej. Tej, ktorá sa chystá.

„Vieš, Samuel, pri paralele so snom, ktorý si mal, je paradoxnejšie skôr to, že pavúky a ich siete zabudnutia, akoby symbolizovali morálnu a kultúrnu žumpu, do akej sa Miláno dostalo,“ povedala Sára.

„Siete zabudnutia?“

„Áno, veď, Samuel,“ prišla Sára za mnou, prerušila rozprávanie nežným bozkom na pery, pohladila po tvári a pokračovala: „keď je niekde pavučina, symbolizuje to aj zabudnutie. Že tam už nikto dlho nebol,“ vysvetlia.

„Do pivníc chodia ľudia často a napriek tomu tam pavučiny sú,“ oponujem jej a podľa jej vypleštených očí vidím, že som konečne aj ja povedal niečo múdre, na čo Sára nevie hneď argumentovať.

„Pozri sa tam, Samuel,“ povedala ukazujúc prstom na stred námestia. Spod zeme vychádzajú stovky pavúkov. „Je ich tu tieto dni veľmi veľa. No ale pokiaľ ide o tie pivnice, vieš, skôr som myslela to, že ak je niekde pavučina, ide o prejav neslušnosti, kultúrnej neslušnosti, akejsi zanedbanosti, kultúrnej zanedbanosti. A to akoby sa dialo. Ale, na čo hovorím to akoby. Veď sa to reálne deje. Kultúrne a morálne hnijeme. Lebo to dopustíme. Zrak nám zakrývajú peniaze, ktoré ešte ťaháme

z útrobov možností. A to, že ich vôbec vieme ešte z niečoho vydolovať, nám vytvára divnú radosť. Radosť napriek tomu, že sa vlastne obohacujeme na vlastnom umieraní. Akoby sme boli na vlastnom pohrebe a počítali peniaze zo ziskov, ktorý nám naša vlastná smrť priniesla. Až ma striaslo. Strašné je, že o tom vôbec musíme hovoriť. Že sa to dopustilo. Že sme to my dopustili. Ale teraz už musia tí odvážni povedať- dost’," povedala Sára.

„Sára, Sára, pozri sa tam," upozorňujem ju na to, čo sa práve deje na námestí. Medzitým totiž odišla kamsi k svojmu pracovnému stolu. Celý predošlý monológ hovorila pozerajúc sa do papierov. Akoby to z nich čítala. „Sára, pod’ naspäť k oknu!" vyzval som ju.

Sára vyskočila ako strela. Po tom, ako zbadala realitu, nebola až taká prekvapená ako ja.

„No, veď som ti to hovorila. Žiadne prekvapenie pre mňa. Aspoň vidím, ako mi veríš," povedala.

O niekoľko metrov od miesta, kde sa sústreďovali pavúky a rozbiehali sa do okolia, stál Jean Pierre Beaucoup. V jeho blízkosti je približne osem ľudí, ale tvária sa skôr nezainteresovane. Od strany Brery prichádza ďalšia skupina ľudí. Je ich ďaleko viac. Dokonca držia v rukách transparenty. Pochodujú s nimi. Oblečení sú pomerne slabo na to, že je február. Niektorí sú dokonca len v spodnej bielizni, iní si vyzliekli len tričká, ktorými demonštratívne krúčia okolo hláv. Jeden tak silno a vytrvalo, akoby chcel vzlietnuť, ako vrtuľník. Nie, nedarí sa mu to, v roku 2054 ľudia sami stále nevedia lietať. Koľká to frustrácia mnohých. Koľko zábavy chtivých ľudí by sa najradšej ožralo a haluzácky si zalietalo ponad Miláno.

„Dajte nám Pantaniho," začína kričať časť z davu ľudí.

„Daj-te nám Pan-tá-ni-ho, Daj-te nám Pan-tá-ni-ho," opakuje si polohlasne Sára. Rovnakým tempom ako feťáci. Až som sa začudoval, načo si to opakuje. A Sára pokračuje: „Daj-te nám Pan-tá-ni-ho, Daj-te nám Pan-tá-ni-ho, vidíš, Samuel, rozdelené na sedem. Počítaj so mnou – Daj – te – nám – pan – tá – ni – ho. Sedem. Rozumieš," povedala.

„No nie, nerozumiem. Nie je jedno či skandujú tak alebo inak? Najdôležitejší je obsah toho čo skandujú, nie forma," hovorím múdro až mi je to samému divné. Predtým len Sára takto žiarila a vysoko ma prevyšovala svojím intelektuálnym kreditom.

„No veď jasné. Samozrejme, že dôležitý je obsah a nie forma, som rada, že to hovoríš, ale proste sa aj sama snažím trochu upokojiť. Robievam to prevažne zameraním sa na niečo nepodstatné. Aby som zostala v pohode, rozumieš," povedala Sára.

„Už rozumiem,“ zmenil som svoju pôvodnú odpoveď.

Objal som ju a spolu s ňou som počítal rytmické rozloženie skandovania.

„Ale sedem je aj akési šťastné číslo toho Francúza,“ vravela Sára.

„Jean Pierre Beaucoup! To je sen, až teraz mi to v hlave doplo. Až teraz akoby sa mozgové závitý pre povolenie akceptácie faktu, že je tam Beaucoup, zapli. Ako dlho ho poznáš, Sára?“

„Dlho,“ stručne a takmer jasne znela odpoveď Sáry. „Dlho,“ po krátkej pauze zopakovala už o niečo tichšie.

„Čo ideme robiť?“ pýtam sa.

„Čakať, čakať,“ hovorí Sára.

„Je toto zhromaždenie povolené?“ pýtam sa logickú novinársku otázku dávajúcu nádej. Nádej, že príde polícia a zabráni možnému agresívnemu daniu, ktoré na podobných stretnutiach vždy hrozí.

Sára sa na mňa pozrela takým spôsobom, akým vždy neverbálne naznačí, že daný človek povedal hlúposť, a dodala: „V dobe, keď sa tancuje v kostole a šliape sa na hodnoty, si myslíš, že platí niečo také ako povolenie na zhromaždenie?“

Bola to rečnícka otázka, na ktorú ani nečakala odpoveď. Dav sa postupne zväčšuje. Sára vysvetľuje a dopĺňa potrebné informácie, ktoré v mojej informačnej výbave chýbajú. Hovorí, že nejdeme prezrádzať, že sme tu. Ale zároveň logicky dedukuje, že zrejme to vedía a tušia.

„Nedovolíme, aby Pantani vybudoval z La Scaly Severný Panteon. Nedovolíme. Vyzývame vás, Sára Mori, vydajte nám Giuseppe Pantaniho,“ toto začal Beaucoup opakovať dookola. Akoby demonštratívne chcel ukázať, ako dobre ovláda jednu taliansku vetu, ktorú sa ukážkovo naučil. Ktovie koľko nocí nad správnou výslovnosťou tej vety bdel. Samozrejme, oblečený v károvanej košeli. Určite v nej aj spáva. Respektíve v nich – musí ich mať aj sto.

„Nedovolíme, aby Pantani vybudoval z La Scaly Severný Panteon. Nedovolíme. Vyzývame vás, Sára Mori, vydajte nám Giuseppeho Pantaniho. Nedovolíme, aby Pantani vybudoval z La Scaly Severný Panteon. Nedovolíme. Vyzývame vás, Sára Mori, vydajte nám Giuseppeho Pantaniho,“ opakuje sa to stále dookola.

„My nedovolíme, aby ste, aj so svojou skupinou Forza Brera, vybudovali z La Scaly symbol pošliapaných hodnôt, miesto, kde sa bude naskakovať s fľašou rumu, a ničiť to, čo naši otcovia a praotcovia budovali. Tak ako v kostoloch, v ktorých ste dovolili, aby tam ľudia oblievali vzácne fresky alkoholom, aby vracali po historickej mramorovej dlažbe, nedovolíme, aby ste z tohto posledného miesta kultúry urobili nekultúrnu žumpu, nedovolíme aby ste šliapali po hodnotách. La Scala sa stane symbolom

vrátenia tradičných hodnôt,“ toto kričala Sára z okna, ktoré medzitým otvorila. Nevie, nakoľko ju bolo počuť dole, ale hovorila to tak oduševnene a zapálene, že ja som to teda počul perfektne a vyvolalo to vo mne reakciu v podobe zimomriavok. Takých slávnostných zimomriavok. Ako keď si kráčate po vysokoškolský diplom a položíte pravú ruku na univerzitné žezlo.

Reakcia zhromaždeného davu bola nasledovná: „Daj-te nám Pan-tá-ni-ho, Daj-te nám Pan-tá-ni-ho, Daj-te nám Pan-tá-ni-ho, Daj-te nám Pan-tá-ni-ho.“ Rev davu, ktorý sa medzitým rozrástol, prehlušil Beaucoup sirénou megafónu. Pokračovaním opakovaní požiadavky: „Nedovolíme, aby Pantani vybudoval z La Scaly Severný Panteon. Nedovolíme. Vyzývame vás, Sára Mori, vydajte nám Giuseppe Pantaniho.“

„Čo s ním urobia, keď ho vezmú?“ pýtam sa Sára.

„Upália ho na tej hranici, ktorú tam už stavajú,“ odpovedá mi Sára. Dáva jednoduchú, stručnú, jasnú a hrozivú odpoveď.“

„To sa vrátila inkvizícia?“ pýtam sa.

„Áno, ale tentokrát z druhej strany. Teraz pošliapavači kultúry a hodnôt, tí budú teraz upaľovať bosorákov a bosorky ako sme my. Bosorákov a bosorky, ktorí bojujú za to, aby zisk nebol nad hodnotami, morálnosťou či kultúrnosťou,“ vysvetľuje mi Sára.

„Ale je ťažké postaviť sa na tú alebo onú stranu. Veď vieš, ako je spoločnosť nastavená. Predsudkovo. Vieš koľkí ľudia z toho davu, sú reálne proti tomu čo hlásajú, sú za ochranu pamiatok ako La Scala, ale jednoducho sa boja toho, čo povie okolie,“ hovorím.

„Na predsudkoch a strachu sa končia mnohé správne veci. A tak sa ľudia vďaka strachu a predsudkom pozerajú na svoje vlastné pochovávanie. Vnútorne hnijeme. A to preto, lebo sa bojíme. Bojíme sa predsudkov. Toho čo povie ten druhý, toho, ako nás spoločnosť zaškatuľkuje,“ pridáva sa Sára.

Medzitým na námestí zástancovia bohatnutia z plútia na kultúru a hodnoty, tí si začali tancovať. Paradoxne. Ale nie je tanec ako tanec. Tanec, ktorý predvádzajú je tancom smrti. Tancom kultúrnej smrti. Lebo pre nich je bohatnutie tou najväčšou hodnotou. Čo tam po tom, že slávna La Scala sa roztopí v alkohole a zvratkoch. Hlavne, že sa zvýšia tržby. Tie sa stávajú posvätnou kravou, lebo sme to ako spoločnosť dovolili.

„Daj-te nám Pan-tá-ni-ho, Daj-te nám Pan-tá-ni-ho,“ znie stále pri La Scale. Časť sfanatizovaného davu začala skákať okolo ohníka, nad ktorým si niektorí opekajú slaninu a klobásy. Čo tam po tom, že to námestie si takto zničia. Hodnoty ako krása, hodnoty ako pamiatka, také

niečo pre túto skupinu neexistuje. Škoda, že ich škaredé ciele sú zaobalené do krásneho obalu, ktorému ľudia uveria, lebo nejdú do hĺbky.

Medzitým ako sa jeden z opitých demonštrujúcich vyvracal na historické námestie, čosi poriadne buchlo v Sárinej kancelárii. Časť podlahy sa dvíha. Sprevádza to strašné vŕzganie. Ako v hororovom filme. Aj ten najprisnejší a najkritickejší režisér hororového filmu by neodmietol práve tieto zvuky. Ja som si pri tom všetkom ani nevšimol, že pod masívnym modrým kobercom Sárinej pracovne sa nachádza stará drevená podlaha.

Vychádza z nej totálne zaprášená Maria Theresia Vontellini. Nie je to síce anjel s temperamentom, čo sa dá povedať o Säre, ale temperament určite má. Má vyššiu postavu, je aspoň o 30 centimetrov vyššia než Sára, no jej tvár nie je anjelská. No má krásny hlas. Jej vlasy sú plavé, dlhé a má ich prevažne zopnuté vo vrkoči. Zbožňuje nosiť košeľe. Každý človek má ešte niečo špeciálne, čo si preferuje na seba obliekať. Pri Márii Theresii sú to jednoznačne košeľe. No nie kárované, ktoré preferuje Jean Pierre Beaucoup. Pery Márie Theresie sú akési stredné, teda ani veľké, ani malé, ani plné, ani úzke. Absolútny priemer. Nie je na nich to vášnivé, čo je na Sárinych perách. Mária Theresia prevažne miluje nosenie vysokých čížiem, takže módne si užíva prevažne v zimnom období. Pokiaľ ide o vzťahy s mužmi, je nedobytná. Evidentne ju priťahuje Pantani, ale cíti medzi nimi obrovský odstup. Možno aj to bráni tomu, aby si s ním niečo začala. Pantaniho, ale, zdá sa, priťahuje iná žena. Za Mariou Theresiou vychádza ešte viac zaprášený Pantani. Otriasa zo seba pavúkov a pavučiny. Prach sa len tak víri po Sárinej pracovni, na čo Sára nereaguje typicky žensky. Ignoruje, že bude musieť upratavať. Veď to teraz absolútne stráca prioritu. Vontellini je veľmi vyčerpaná. Sadá si na starú stoličku a lapá po dychu. Musela veľmi dlho bežať. Na Pantanim nie je až tak vidieť únavu. Akoby jeden z nich prešiel kratšiu trasu alebo bežal pomalšie. No to teraz nie je dôležité.

Pantani prechádza rovno k veci. „Sára. Severný Panteon sa nepodarí vybudovať tak, ako sme to plánovali. Ani vybudovať, ani premiestniť. Všetky doterajšie plány padajú. Doba pokročila. Vidíš ako rýchlo postupovala Forza Brera. Ich snaha o ovládnutie všetkého kultúrneho pod maskou kvalitnejšej zábavy v podobe chľastania v divadle, táto snaha sfanatizovala už aj mojich priaznivcov. Musíme postupovať rýchlo, Sára. La Scala. Toto úžasné dielo architektov, staviteľov, tento skvostný stánok divadelného majstrovstva, hm, ako to povedať ešte jednoduchšie, no, proste, to práve ona, La Scala, ona sa stane Severným Panteonom,“ slávnostne oznamuje Pantani.

„Ale na tomto sme sa nedohodli,“ oponuje Sára.

„Ale, Sára, o čo ti teraz ide? Toto vôbec teraz nie je podstatné. Pokročilosť doby nás núti robiť operatívne riešenia,“ oponuje Pantani.

„Ale, Giuseppe, počúvaj. Ty si predsa mal ísť smerom na Navigli a obsadiť miesto pri víťaznom oblúku,“ oponuje Sára.

„Prišlo echo, že ste v nebezpečenstve, že to celé prepuklo. Najprv sme išli smerom na Breru a napojili sme sa na tajnú chodbu pod La Scalou,“ vysvetľuje Pantani.

„Ach, áno, prepáč, Giuseppe, už rozumiem,“ dodala Sára a ospravedlnila sa aj pohľadom. Uvedomil som si tú úžasnú schopnosť Sáry. Byť bohyňou znamená uznať si omyl. A za malé nedorozumenie sa ospravedlnila. Ale všetko malo opäť rýchly spád. Vontellini sa jedným okom pozerala na nás, tým druhým sledovala demonštráciu. Námestím znelo stále to isté. Pantani otvára okno. Ako ho otvára dokorán, začínajú demonštranti hádzať do neho a La Scaly staré vajíčka.

„Lahko je nahovoriť na zhnité vajíčka,“ začína svoj prejav Pantani akoby symbolicky premost'ujúc formu s obsahom, „ak je toto zhnité vajíčko zabalené v prekrásnom obale. Lahko sa ponúka tomu, kto toto vajíčko ponúka konzumentovi pozerajúcemu sa na všetko len vonkajšími očami. Sú to akési obalové oči. Vnímajúce len obal, len povrch. Predsudkové oči, ktoré vládnu svetu. Povrchné oči, ktoré zabránia pohľadu na to úžasné, čo sa môže ukrývať vo vnútri. Alebo, naopak, predsudkové oči, ktoré si nevšimnú hnilobu vnútra. A táto hniloba, ktorú nevidia vďaka predsudkom, to je prípad skupiny Forza Brera,“ po vyslovení názvu demonštrujúcej skupiny sa dav ešte viac rozzúrila a začal Pantaniho prerušovať. No netrvalo to dlho. Boli zvedaví, čo chce povedať. Pantani pokračoval:

„Škoda, že sa to zistilo až po tom, čo táto skupina dokázala všetkých presvedčiť, že Pantani, teda ja, som akýsi extrémista. Že mi ide o vyvolanie občianskej vojny a podobne. Forza Brera urobila všetko preto, aby svet presvedčila o tom, čo vlastne nie je pravda. A ľudia tejto štvavej kampani uverili. A možno chceli uveriť. Práve pre ich predsudkové nastavenie. Navyše, keď niekto príde s ponukou väčšej možnosti zábavy. Ťažko tomu odolá niekto, pre koho je zábava tou najväčšou mantrou. A keď sa ponúkne možnosť zintenzívniť zábavu znesväcovaním kultúrnych miest, človek, pre ktorého je jedinou možnosťou zábavy alkohol, taký ju prijme. Človek, pre ktorého je jedinou hodnotou alkohol, ten si nevšimne tú skutočnú hodnotu v podobe pamiatky. Poleje ju alkoholom a zvratkami. Veď je to predsa pre neho zábavné. Ale rozhodne je to nenormálne. A musíme to pomenovať také

aké to je, skutočné, inak klameme. Klameme samých seba. Naučili sme sa používať takzvané politicky korektné slová, len aby sme si ospravedlnili svoju neschopnosť postaviť sa proti šliapaniu po hodnotách. A toto všetko robíme dokonca pod nálepkou vidiny lepšieho, krajšieho, modernejšieho či šťastnejšieho zajtrajška. A opak je pravdou – takto sa rútime do veľkého nešťastia. Do kultúrnej, hodnotovej, morálnej katastrofy. Neoklameme sa tým, že to poprieme, alebo si to nazveme inak. Pravda si nás vždy nájde, aj ak si ju premaľujeme. Nájde si nás. Tá pravda nám to sama povie. A povie nám to tvrdo. Povie nám to po tom, keď sa nám napríklad zunuje tancovanie a opíjanie sa v kostoloch, potom uvidíme tú spúšť a katastrofu. A uvedomíme si, že sme si dovolili nechať zničiť kultúru. Vzácné pamiatky. Vyhnali sme Boha z kostola, aby sme si tam urobili lotrovský pelech alkoholového opojenia, ktoré keď po vytriezvení vyprchá, ostane len bolenie hlavy a suchoty v hrdle. A predovšetkým sme si dovolili zničiť naše srdcia, naše duše, ktoré sú stvorené aj pre krásu. No my sme si ich nechali otráviť takzvanou krásou užitia si, krásou alkoholu, krásou neviazanosti, krásou podvádzania. Áno, nikto nie sme dokonalý. Každý máme nejakú škvrnu. Ale mať škvrnu neznamená, že nespojíme sily a nepokúsime sa napraviť túto spoločnosť. Kým to ešte ide. Kým je nádej. Ešte nie sme až tak zamorení. Naše kostoly stále stoja a ešte nie sú až tak pošliapané a zneuctené naším nezaujmom. Máme nádej, že ak sa teraz zobudíme a pomenujeme veci pravým menom, ak začneme budovať kultúru, vracat' do každodenného života hodnoty, tak budeme aj šťastnejší. Reálne šťastnejší. Tá nádej, tá nás môže posunúť vpred. Zabudnime na 'hodnoty' neviazanej zábavy, ktoré sú tu len pre to, že sa vďaka predsudkom bojíme povedať, že hodnotami nie sú, a reálne hodnoty sú niekde úplne inde. Máme nádej všetko zmeniť a zvrátiť kým je ešte čas. Nepremárnime ju svojou apatiou. Povedzme veľké NIE väčšinovému zahmleniu očí. Pokúsme sa oživiť sa. Pokúsme sa zastaviť duchovné umieranie Milána," hovoril davu Pantini.

Mária Theresia Vontellini sa rozplakala. Z očí sa jej dá vyčítať pocit viny. Sára zbadala, že Vontellini má zviazané ruky za chrbtom. A čím? Šnúrou odtrhnutou z lampy. Odtrhol som ju ja. A zviazal som ju ja. A Sára pochopila prečo. Žmurkla na mňa. Tak, ako to vedela len ona. Medzitým Pantani ďalej rozpráva. Cítíme nádej, že môžeme vo svojom boji dosiahnuť veľa. Koľko sa už len toho udialo. A to som v Miláne ešte tak krátko. Ale mesto ovláda pliaga. Je to pliaga Severného Panteonu. Tento pojem je veľavravný a ako tak stojím v tom Panteone, Severnom Panteone, a obdivujem Sárine pery, pojem mi víri hlavou. Pliagu mi symbolizujú pavúky. V miestnosti je ich stále viac a viac. Rozoberám

pojmem pliaga Severného Panteonu z toľkých možných pohľadov... Pliaga Severného Panteonu v tom zmysle, že La Scala je už Severným Panteonom a napadla ju pliaga v podobe pavúkov. Ale pozerám sa na to aj inak. Pod pojmom Pliaga označovali hnutie Severný Panteon v médiách – teda pliaga nazývajúca sa Severný Panteon. A neskôr sa ukázalo, že to bolo mylné. Naopak, Severný Panteon je na správnej strane a ide po správnej ceste. Takže dôležitejší bude význam pojmu, že niekto alebo niečo je pliagou tohto hnutia. Veru. Pliagou Severného Panteonu sú často aj naše predsudky. A pri počúvaní Pantaniho a obzeraní Sárinej krásy mi napadá aj ďalšia myšlienka – Panteon je symbolom dlhotrvajúcich hodnôt, symbol kultúry. A naopak, pliaga je niečo, čo kultúru a hodnoty ničí. Tieto pojmy sú vždy protichodné. A keď sa spoja, vzniká boj. Boj, v ktorom musíme povedať, na ktorej strane stojíme, a nie alibisticky dávať ruky preč. Nádej na správne zmeny spoločnosti tu bude len vďaka našej nebojácnosti. Pliaga Severného Panteonu sa týka aj nás. Do Sárinej pracovne tajným vchodom vstupuje Jean Pierre Beaucoup... Muža, ktorý sa podobal na Pantaniho, videli neďaleko La Scaly. Nachádzal sa v krásnych priestoroch pasáže v blízkosti predajne Prada. Na jeho tvár dopadali lúče slnka prechádzajúce cez pasážovú kopulu. Na jeho tvári sa zobrazoval odraz kopuly, vytváralo to na jeho tvári obraz pavučiny. Dvojník je nádejou na vyriešenie situácie. Vedľa Pantaniho dvojníka stojí Juraj Jirko, otec Barborky. A ďalším, kto sprevádza Pantaniho dvojníka je Jiří Dohán. Takže tento záhadný muž skutočne existuje.

Príbeh Pliaga Severného Panteonu sa deje len pár dní, ale pokračuje v mysliach čitateľov. Jeho pokračovanie je ukázkou toho, že aj tie naše príbehy sa dennodenne dejú. Je len na nás, ako pôjdu ďalej. Je na nás, či dovolíme prenikať do našich príbehov dôležité myšlienky na obrodu spoločnosti. A nakoľko ich aplikujeme.

DOSLOV

Kniha je písaná akýmsi denníkovým štýlom. Autor teda nepredstavuje Sama Borkovanského.

Knihu Pliaga Severného Panteonu som definitívne dopísal 9. februára 2014 práve v deň, keď slovenská biatlonistka Nasťa Kuzminová obhájila olympijský triumf z kanadského Vancouveru. Obrovskú radosť nám urobila aj v Soči, kde získala prvú zlatú medailu pre Slovensko na týchto olympijských hrách. Ďakujem jej za ukážku bojovnosti a odhodlanosti, ktorú nám všetkým svojím výkonom ukázala. Symbolicky dopisujem knihu v nemenovanej banskobystrickej reštaurácii, kde svieti jej podpis na stene slávy. V dnešný deň je to úžasne inšpirujúce miesto.

Pri svojej neschopnosti poučiť sa z negatíva predsudkov, budeme z nich čerpať bolesti. Predovšetkým bolesti neriešenia problémov spoločnosti. Lebo predsudok vytvára bariéru – tá zabráni riešeniu.

Tým, že pred problémami zatvárame oči, dopúšťame katastrofy. Tak aj Pliaga Severného Panteonu neobjavila nič nové. Len poukazuje na naše permanentné vracanie sa do minulosti v praktickom prevedení – len s novými tvármi. Naša neschopnosť rozlišovať a riešiť na základe rozlišovania, plodí veľké katastrofy. Pliaga Severného Panteonu je aj v nás. Je zrkadlom spoločnosti, ktorá sa svojím vlastným nastavením dopúšťa toho, že veci nefungujú. Následné nefungovanie vecí prináša problémy, ktoré spoločnosť nerieši. A kruh sa uzatvára, neriešením tých problémov sa problémy prehlbujú.

Chceli by ste si urobiť tematickú diskotéku a ožran párty v bývalom kostole? V roku 2054 žiaden problém. Povedomie o kultúre je na 99 percent absolútne vymazané. A toto sa buduje dnes. Kultúra a normálnosť sa obmedzujú, do popredia sa dostávajú nenormálnosti a nekultúrnosti. Dnes je zárodok nekultúrnosti roku 2054. Zabránim to? Pokúsime sa o to? Chceme budúcim generáciám odovzdať kultúrnosť, alebo nekultúrnosť? To je otázka, na ktorú si musíme odpovedať. A musíme si odpovedať správne a realizovať nápravu, inak spoločnosť po morálnej a kultúrnej stránke úplne zahynie. Zárodok na záchranu alebo apatiu – tie tvoríme my. Aj v roku 2014.

Knihu možno zhodnotíte ako chaotickú. Ako hlúpu. Ale išlo o zámer. Túžil som poukázať na nezvratný scenár. Túžil som ukázať, že práve chaotická a hlúpa bude doba, do ktorej posielame naše deti a vnúčence. Posielame ich tam my sami. Vlastným rozhodnutím. Vlastnou apatiou. Do spoločnosti hlúpej, chaotickej a nenormálnej. Lebo sme neurobili nič, aby bola normálna, zdravá, kultúrna, aby bola bez chaosu užívania, aby

bola bez hlúpostí a nenormálností. My sme zaspali. Lebo sme boli leniví, báli sme sa, nestíhali sme? Prečo sme zaspali? Ale, pridám nádej, nezaspali sme ešte úplne. Stále je čas zanechať budúcim generáciám normálnu spoločnosť. Len sa musíme radikálne zobudiť. Inak spoločnosť, taká ako je nastavená dnes, že má ešte aspoň nejakú morálku a kultúru, úplne zahynie. A zahynie aj národ. Pri globalizácii ako je nastavená dnes, je identita národa nežiadúcim javom. Lebo dáva mantinely. A mantinely sú pre túžbu po zisku nevhodné. Dnes je všetko len o zisku. No ak nevieme ako ho získať ešte viac, dopustíme, aby spoločnosť padla do morálneho bahna. A to len pre zisk? Dopustíme to, alebo sa spamätáme a národ ako aj spoločnosť zachránime?

Čitateľovi sa môže zdať, že kniha je chaotická, nejasná, dokonca aj končí chaoticky a nejasne. Išlo o autorský zámer. Má prinútiť čitateľa zamyslieť sa nad tým, či niekedy pod zámenkou upratanosti, upravenosti, krásneho obalu, nezabudneme na to podstatné. Množstvo postáv tejto knihy je spomenutých ako dôležitých, no nakoniec sa ako dôležití neukazujú, ani sa ďalej nespomínajú. Opäť ide o autorský zámer, ktorý je zároveň možným náznakom možného pokračovania príbehu. Ak sa kniha končí nejasne a je bez konca, nie je to dôvod na zúfanie zo strany čitateľa. Veď záver si môže dotvoriť aj čitateľ sám. Aj kniha s otvoreným koncom má svoje opodstatnenie. Nedokázal a nechcel som uzavrieť prípad Barbory. Bolo mi jej ľúto. Vžil som sa do všetkých postáv, hoci ide o vymyslené bytosti, no v tejto knihe žijú. A ako sa ich osudy budú odvíjať ďalej, to záleží aj na čitateľovej fantázii. Dôležité sú aj otvorené otázky vyplývajúce zo záveru: ako a či vôbec prebehla revolúcia požadujúca návrat kultúrnych, morálnych a tradičných hodnôt? Je na každom čitateľovi, akú odpoveď si zvolí. A otvorený koniec môže raz priniesť pokračovanie. Ale najdôležitejšie je naštartovanie akejsi kultúrnej či morálnej revolúcie za návrat tradičných morálnych a kultúrnych hodnôt. A to v našom roku 2014. Čo urobíme pre to, aby sme zabránili duchovnej, kultúrnej či morálnej skaze my- ľudia z roku 2014?

Knihu som začal písať pred približne ôsmymi rokmi, preto je náhodou, že kniha vychádza práve v čase ukrajinskej krízy. Aj keď, na druhej strane treba povedať, že aj ukrajinská kríza v sebe nesie aj prvky duchovnej či kultúrnej krízy.

V živote sa často stretávame s nevyhnutnosťou rozhodnúť sa, na ktorú stranu sa postavíme. Alibistické státie bokom, vzdanie sa názoru na vec, nie je riešením. No pri rozhodovaní sa nesmieme strhnúť nálepkovou spoločnosťou, milujúcou rôzne nálepky, pre ktoré sa nápad ako taký stáva neviditeľným. Aj na Giuseppeho Pantaniho sa mnohí, vrátane Samuela

Borkovanského, pozerali krvavými očami. Lebo sa nechali ovplyvniť negatívnymi nepodstatnými nálepkami. Ktoré navyše ani neboli pravdivé. A tak sa skoro stalo to, že správne Pantaniho myšlienky na kultúrnu očistu sa nepodarilo zrealizovať. No Sára otvorila Samuelovi oči. Objasnila mu, o čo sa v tomto boji bojuje. A Samuel pochopil, že spoločnosť, kde sa obal stáva prednejším pred vnútrom, dlho neprežije. Preto nastal najvyšší čas spoločnosti pomôcť a zachrániť ju. Sára, Giuseppe a Samuel boli prvými dôležitými členmi tohto boja za normálnosť, prirodzenosť, za kultúrnosť.

TORONTO NARA

Poznámky

Sorry - Prepáč

TV UNITED - TV Zjednotenia

Mein liebe - môj drahý

Hele, čtenáři! - Haló, čitateľ!

Chi cerca trova - Kto hľadá, nájde.

Praha, hlavní nádraží. Prosím, pozor. Vlak tady jízdu končí. Přestupujte, prosím, do expresního vlaku do Mníchova. Prosím, pozor! - Praha, hlavné nástupište. Prosím pozor. Vlak tu jazdu končí. Prestúpte, prosím, do expresného vlaku do Mníchova. Prosím pozor!

Boungiorno, amici! - Dobrý deň, priateľu!

Good morning Jim! How are you? - Dobrý deň Jim! Ako sa máš?

Good! Thanks! Good beer! - Dobre! Dakujem. Dobré pivo!

U „Rudého pavouka“ - U „Červeného pavúka“

Mademoiselle - slečna

Salut, Jean Pierre! - Pozdravujem ťa, Jean Pierre!

La Manifestacio - Manifestácia

Sayonara - Dovidenia

Arrivederci - Dovidenia

Chi cerca trova, chi cerca Nuovo Pantheon trova! - Ten, čo hľadá, nájde
Nový Pantheon!

Dolce - Sladká

Citta Alta - Staré mesto

Si, signore, si! - Áno, pane, áno!

Oui, Jean Pierre - Áno, Jean Pierre

A guardia di una fede - Strážca vernosti

Ultras liberi - Silná sloboda

***Fermata! Fermata!* - Stoj! Stop!**

PRÍLOHA

Narovi sa splnil spisovateľský sen

Rozhovor s PhDr. M. Albertom (alias Torontom Narom) o knižke Pliaga Severného Panteonu.

A.B.: Ako by si rád vniesol kultúru do povedomia ľudí, predovšetkým mladých a vzbudil ich záujem o ňu?

T. N.: „Veľmi zaujímavá otázka, Alica. Cítiť z nej, že si knihu čítala. (úsmev). Áno, rád by som tomu niečím napomohol. Asi je to nemožné robiť násilnou formou – kultúra by sa ešte viac zhnusila. Skôr je to o ponúknutí alternatívy ľuďom, nielen mladým. Napríklad v tom, že myšlienka jedinej možnej zábavy napr. na diskotéke a v alkoholickom opojení, je vlastne obmedzujúca. A človek sa tak obmedzí, že je vlastne otrokom svojho obmedzenia, v tomto ponímaní kultúrno-hodnotového obmedzenia. Človek tak príde o možnosť prečítať si dobrú knihu či vidieť kvalitné divadelné predstavenie. Otázkou musíme ľuďom postaviť tak, či jediné možné zabavenie sa, je to zabavenie, ktoré ponúka väčšina spoločnosti, teda napríklad to moderné pitie? Nie sme až do takej miery oklieštení tým, čo si pomyslia a povedia ostatní, keď sa pokúsime zabaviť inak, že sa radšej zabávame tak, ako je to módne? Nie je škoda, že sa pre predsudky ochudobňujeme? Aj o predsudkoch je kniha Pliaga Severného Panteonu. Aj o pohľade na to, či nie sme väzňami pohľadu druhých. Či nás práve pohľad a posudzovanie druhých neobmedzuje a neberie nám krídla.“

A. B.: Prečo myslíš, že ľudia prestávajú (prestali) žiť kultúrnym životom a záujmom o kultúru?

T. N.: „Možno je to tým, že sa boja, čo na ich odklonenie sa od v úvodzovkách normálnej zábavy povie ich okolie. Často sa bojíme byť iní. Bojíme sa aj preto, že je jednoduchšie zostať priemerným ako byť iným. Ale obmedzujeme tým (nám vlastné) vnútorné kreatívno. Každý je do určitej miery kreatívny, ale vo svete, kde sa dá najlepšie zabaviť jedným či dvomi spôsobmi, sa nehľadajú kreatívne formy. Ľuďom sa napríklad nechce ísť do divadla, stačí im, že si večer pozrú správy, ktoré sa stávajú divadlom. A tak ani správy už nie sú správami, ale divadlom.“

A možno napríklad divadlo raz bude musieť robiť také kroky, že z divadla nebude divadlo. A to nesmieme dopustiť.“

A. B.: Máš plány ako vzbudiť a motivovať ľudí svojou knihou k zmene postoja ku kultúre a kultúrnemu životu?

T. N.: „Kniha nie je šablónou. Je skôr námetom na premýšľanie. Definitívne rozhodnutie sa vždy musí udiat' v konkrétnom človeku. Verím, že mnohým kniha Pliaga Severného Panteonu pomôže, a to predovšetkým tým, že vytvorí silnú potrebu zamyslieť sa nad určitými javmi.“

A. B.: Po vydaní tvojej knihy Pliaga Severného Panteonu bude nasledovať aj jej pokračovanie v podobe mladšej literárnej sestry?

T. N.: „Tu musím zostať tajomným (úsmev). Ale pokiaľ sa pýtaš na iné knižky, ktoré nebudú nijako súvisieť s Pliagou Severného Panteonu, tak v hlave už mám ďalšiu knižku. Verím, že tak do piatich-šiestich mesiacov sa k nej milí čitatelia budú môcť dostať.“

A. B.: Milý Toronto Nara, ďakujem za rozhovor. Ďakujem aj za túto knihu. Želám ti veľa ďalších - nielen knižných - úspechov.

T. N.: „Ďakujem. Podobne prajem všetkým čitateľom pohodu do najbližších dní, ktoré si môžu spestriť aj čítaním Pliagy Severného Panteonu. Ak ju už prečítali, môžu si ju prečítať ešte raz. Úplne rozumiem tomu, že je miestami komplikovaná na pochopenie, že sa miestami ťažšie číta, ale ide o autorský zámer. Aby nebolo všetko naservírované. Musím ešte na záver povedať, že som vďačný a šťastný. Tieto dni žijem svoj sen. Túžil som stať sa spisovateľom a vydať knižku. Tento sen sa tieto dni plní, plní sa aj vďaka vám, drahí čitatelia, lebo spisovateľa najviac potešia práve čitatelia. A som veľmi vďačný predovšetkým rodičom, že ma podporujú a stoja pri mne.“

Za rozhovor s Torontom Narom ďakuje Mgr. Alica Baloghová.

O AUTOROVI

Toronto Nara, vlastným menom **PhDr. Michal Albert** sa narodil 1. októbra 1982 vo Zvolene. V roku 2009 absolvoval žurnalistiku na Filozofickej fakulte KU v Ružomberku. Popri štúdiu pôsobil ako externý spravodajca rádia Lumen (2005), neskôr pracoval ako športový redaktor v regionálnom periodiku MY (2005-2007), spolupracovník denníka SME a Banskobystrického Echa. Neskôr písal aj pre futbalový a hokejový webový portál či týždenník Zrno. Publikoval približne 1000 novinárskych prejavov. Po absolvovaní žurnalistiky pôsobil ako redaktor domáceho spravodajstva Tlačovej agentúry Slovenskej republiky (TASR). Od roku 2009 bol doktorandom na Katedre žurnalistiky FF KU. Vyučoval predmet Katolícke médiá a Ročníková práca. V roku 2010 absolvoval zahraničný študijný pobyt na Univerzite Kardinála Štefana Wyszyńského vo Varšave. Medzi najväčšiu záľubu Toronta Naru okrem hokeja a cestovania patria japonské reálie, kultúra a umenie krajiny vychádzajúceho slnka.
Kontakt: toronto.nara@centrum.sk

Toronto Nara
(Michal Albert)
PLIAGA SEVERNÉHO PANTEONU

Copyright © PhDr. Michal Albert (alias Toronto Nara)
Photos © PhDr. Michal Albert (alias Toronto Nara)
Autor fotografií na obálke © PhDr. Michal Albert
Obálku navrhol © PhDr. Michal Albert, obálku vytvoril Milo

Prvé vydanie.

Vydal OZ Ranč Nádej v roku 2014 ako svoju 1. publikáciu.

Miesto vydania: Svätý Anton

Druh väzby: lepená V2

náklad: 100 ks

Grafická úprava a sadzba Vratislava Bíziková.
Vytlačili tlačiarnie DALI-BB, s.r.o., Banská Bystrica.

Počet strán: 117

ISBN 978-80-971581-0-1